Editor: Lucian BORLEANU
Coperta: ing. Roxana SIMIONESCU
Tehnoredactare: Dana DIACONESCU

Ediţie îngrijită de Roxana Simionescu

Copyright © *Editura Lucman*

Toate drepturile pentru ediţia de faţă sunt rezervate
Editurii Lucman
Editura Lucman nu îşi asumă nici un fel de responsabilitate
cu privire la dreptul de publicare pentru materialele citate integral
sau parţial în cadrul volumului de faţă.
Responsabilitatea aparţine în totalitate ***„Acţiunii Române"***.

Editura Lucman - Bucureşti
Bd. Al. I. Cuza nr. 91, Sectorul 1
Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii sau la
telefon/fax: 021.223.77.55
e-mail: comenzi@lucman.ro
www.lucman.ro

CORNELIU ZELEA CODREANU

324786

DOCTRINA MIŞCĂRII LEGIONARE

– prezentare concisă –

RESTITUIRI ISTORICE

+20 f pla-n

351455
B.C.U. IASI

Editura LUCMAN
Bucureşti, 2003

1 9. MAI 2003

CUPRINS

Notă introductivă 9

• *Motivație* 19

• **Originile Mișcării Legionare** 22

• **Legiunea „Arhanghelul Mihail“** 23

Materia 24

Rațiunea 25

Primele începuturi de viață legionară 26

Programul nostru 29

Omul nou 32

Dincolo de forme 35

Primele începuturi de organizare – **cuibul** 37

Legile cuibului 42

Rugăciunea 43

Marșul 46

Recrutarea membrilor 47

• **Educația legionară** 49

9 porunci legionare 51

Cele 10 porunci 52

Interdicția bârfei 54

Preocuparea față de camarazi 55

Cuiburi intelectuale 56

Cuiburile studențești 56

Frățiile de Cruce 57

• **Sfaturi pentru șefii de cuib** 59

Despre inițiativa șefului de cuib 63

Obligația șefului de a păstra armonia 64

Legea Carmen Sylva 64

• **Elita legionară** 66

Din jurământul gradelor legionare 67

- **Critica conducătorului** ... 69
  - Liniile spirituale ale unui conducător ... 71
- **Dragostea și disciplina** ... 73
  - Dragostea ... 73
  - Disciplina ... 76
- **Primejdii cari pândesc o mișcare politică** ... 78
- **Controlul legionar** ... 80
- **Responsabilitatea** ... 84
- **Pedeapsa legionară** ... 85
- **Trădarea** ... 87
  - Cazul Stelescu ... 88
- **Mișelia** ... 90
  - Despre executanții ordinelor abuzive ... 91
- **Finanțarea** ... 92
  - Bătălia legionară ... 94
- **Asociația „Prietenii Legiunii"** ... 96
  - Condițiuni de înscriere ... 97
  - Cei ce nu pot fi primiți ... 99
- **Legiunea și Biserica** ... 100
- **Legionarul și comunistul** ... 102
- **Priveliști din viața publică românească** ... 103
  - Izolarea *politicianismului* ... 105
- **Onoarea** ... 108
- **Lașitatea** ... 110
- **Politica internă** ... 111
  - Atitudini ... 111
  - Pedepsirea *legală* ... 114
  - Punctele cardinale ale statului ... 115
  - Omul și pogonul ... 115
  - Schimbarea cadrelor ... 115
  - Promisiuni electorale ... 116
  - În propagandă ... 119
  - Parlamentarii Legiunii ... 120
  - Școala de primari și prefecți legionari ... 124
- **Atitudinea în fața provocărilor** ... 126
  - În timpul prigoanei ... 129

- **Legalitatea** ... 131
  - Despre I. Gh. Duca ... 131
  - Violența ... 135
  - „Clandestinitatea" ... 135
  - Lovitura de stat ... 136
- **Comerțul legionar** ... 140
- **Politica externă** ... 144
  - Atitudini ... 144
  - Legiunea și hitlerismul ... 145
  - *Svastica* ... 146
- **Individ, colectivitate națională, națiune** ... 147
- **Câteva observațiuni asupra democrației** ... 151
- **Elecțiune, selecțiune și ereditate** ... 155
  - Pe ce trebuie să se întemeieze o elită ... 163
- **Neamul** ... 164
  - Țelul final al Neamului ... 166
- **Legiunea și evreii** ... 171
- **Problema pământului românesc** ... 172
  - Noi și pământul nostru ... 173
- **Problema păturii conducătoare românești** ... 176
  - Numerus clausus ... 176
  - Monarhia și legea monarhiei ... 177
- **Mișcările naționale și dictatura** ... 179
- **Presa** ... 182
  - Ziarele naționaliste nelegionare ... 183
  - Literatura legionară și lumea ... 184
- ***Ultimele cuvinte ale Căpitanului*** ... 186
- **Addenda** ... 188
  - Eroism și loialitate ... 188
  - Refuzul cultului personalității ... 188
  - Răsbunarea ... 189
  - Calomniatorii ... 190
  - Biografie – Corneliu Zelea Codreanu ... 191
- **Album** ... 201

NOTĂ INTRODUCTIVĂ

Am considerat necesară publicarea unui **compendiu „Corneliu Zelea Codreanu"** atât în scopul stabilirii adevărului istoric pentru cititorul neavizat, cât și în scopul oferirii unui material documentar sintetic de primă importanță pentru cunoscătorii în domeniu.

Volumul reprezintă **„alfa și omega" Mișcării Legionare,** mișcare românească de renaștere națională de esență ortodoxă și, în același timp, o noutate editorială, o replică din eternitate dată de însuși fondatorul Mișcării Legionare răstălmăcitorilor săi dintotdeauna și epigonilor care au denaturat spiritualitatea legionară, uneori sub pretextul aplicării doctrinei legionare (dar citând din aceasta deformat și incomplet), iar alteori sub pretextul „revizuirii" ei (?!)

Rezumând, volumul constituie o lecție de istorie pentru comozi, grăbiți, superficiali, rău-voitori, „amnezici" și o inedită sinteză a fenomenului legionar - pentru ceilalți.

Actualitatea scrierilor Căpitanului (după 65 de ani de la asasinarea lui!) este uluitoare, aceasta fiind un motiv în plus pentru editarea acestui compendiu, singurul indiciu al vechimii scrierii fiind particularitățile de ortografie ale vremii.

Cărțile lui Corneliu Zelea Codreanu, începând cu celebra *„Cărticica șefului de cuib"*, continuând cu *„Pentru legionari"*, *„Circulări și manifeste"* și sfârșind cu *„Însemnări dela Jilava"* (totalizând cca 1 000 pagini), cuprind **principiile imuabile** ale Legiunii „Arhanghelul Mihail", așa cum a fost concepută de fondatorul și conducătorul ei în scurta lui viață.

În baza acestor principii Legiunea s-a dezvoltat, ajungând în decursul a 10 ani de la 5 oameni la aprox. 450000 membri și încă pe-atâția simpatizanți, la zeci de construcții ridicate în toata țara din sacrificii legionare (inclusiv biserici și drumuri), la crearea unei adevărate elite naționale românești și la câștigarea locului trei pe țară la ultimele alegeri libere din România interbelică.

Pentru atingerea idealului „o țară ca soarele sfânt de pe cer" legionarii au înfruntat bătăi, închisori și moartea. „De ce?" poate veți întreba.

Răspunsul îl veți afla singuri, citind cartea.

Dragostea nestrămutată pentru neamul românesc a fost, încă din adolescență, una dintre coordonatele personalității Căpitanului. Fiu al unui profesor naționalist provenit dintr-o străveche familie de pădurari, combatant în prima linie a frontului în războiul pentru reîntregirea României și deputat în Parlament, viitorul Căpitan și-a urmat tatăl pe front din propria dorință, pentru a-și apăra țara, deși avea doar 17 ani. Cealaltă coordonată, religiozitatea, și-a dezvăluit-o ca student, opunându-se cu

succes deciziei senatului universitar ieșean de a renunța la deschiderea anului universitar cu serviciu religios.

„A înviat Hristos, sădind peste toată lumea, până la sfârșitul vremii, speranța, nădejdea că niciodată nu vom pieri sub piatra nedreptăților, oricât de greu ar fi așezată peste firavele noastre trupuri.

Vom învia, vom birui." (pag. 187)

Personalitatea unică a lui Corneliu Zelea Codreanu este **simbolul echilibrului constant între combativitate și religiozitate,** între generozitatea elanului creiator (ideatic și faptic) și profunzimea moralității și înțelepciunii sale. **La orice moment al vieții Căpitanului ne-am raporta,** reliefarea unuia dintre aspectele anterior menționate în detrimentul celorlalte înseamnă denaturarea imaginii lui reale.

Debutul propriu-zis în viața publică s-a petrecut încă din vremea studenției, tânărul Codreanu aderând la organizația anticomunistă „Garda Conștiinței Naționale", remarcându-se apoi ca organizator și coordonator al mișcării studențești naționaliste de la 1922 și ca șef al tineretului din Liga Apărării Național Creștine conduse de A. C. Cuza.

După scindarea și fărâmițarea L.A.N.C., Corneliu Zelea Codreanu a decis înființarea unei organizații pentru continuarea luptei naționaliste pe proprie răspundere, astfel luând naștere Mișcarea Legionară.

Eliade scria în 1937, în ziarul Buna Vestire, sub titlul *„O revoluție creștină": „Mișcarea tinerească din 1927 s-a născut cu conștiința acestei misiuni istorice: de a schimba sufletul României, subordonând toate valorile unei singure valori, supreme: Spiritul."*

Lupta asiduă pentru păstrarea tradițiilor românești incomoda pseudo-democrația interbelică (politicienii corupți și conspirația masono-comunistă), atrăgând un adevărat „terorism de stat" împotriva tinerilor naționaliști (legionari asasinați în plină stradă - încă din 1933 - pentru lipirea afișelor în timpul propagandei electorale la care participau în mod legal, întemnițarea legionarilor fără mandat de arestare, împiedicarea participării la întruniri, bătăi, închiderea abuzivă a taberelor de muncă etc.).

Inevitabil, s-au înregistrat câteva răspunsuri violente ale legionarilor în 10 ani, ca reacții disperate și accidentale de apărare, de care însă Căpitanul nu a fost răspunzător, după cum a dovedit chiar Justiția vremii.

Capitolele „Educația legionară", „Pedeapsa", „Finanțarea", „Legalitatea", „Legionarul și comunistul" și subcapitolul „Legiunea și hitlerismul" sunt doar câteva exemple care ilustrează edificator diferența imensă dintre adevărul istoric și uzitatele clișee fabricate de adversari și perpetuate de-a lungul timpului.

Eugen Lozovan afirma în *„Mecanismul renegării": „Cunosc foarte puțini istorici cinstiți care să aibă curajul și onestitatea intelectuală de a afirma că fenomenul naționalist din România merită un tratament echitabil."*

Referitor la faimoasa „răzbunare", atât de comentată și interpretată, iată justa încadrare în ideologia legionară: *„Veți lupta cu tărie de neînvins, dar numai în cadrul legalității. În modul acesta veți desarma pe toți vrăjmașii"* (pag. 136); *„Eu sunt pentru JUSTIȚIE, fără TOLERANȚĂ."* (pag. 154), subcapitolul „Pedepsirea **legală**" întregind ideeea.

Într-o societate apatică și excesiv individualistă, profilul moral al legendarului Căpitan, sinteză de excepție de real și absolut, de pedagog creștin și luptător, de gânditor și organizator la nivel național, constituie un tulburător îndemn pentru reconstrucție morală și civică:

„Soluțiile lui sunt valabile în imediat și în veșnicie. Istoria nu cunoaște un vizionar cu un spirit mai practic și atâta pricepere în lume, sprijinită pe un suflet de sfânt. (...) Virtuțile unui neam s-au întruchipat în el. (...) Căpitanul a fost un gospodar instalat în Absolut." (Emil Cioran - *„Glasul strămoșesc"*, 1940)

În acest sens, câteva aprecieri ale istoricilor despre Mișcare și șeful acesteia sunt relevante:

„... este o mișcare absolut originală, țelul ei primordial și rațiunea ei de-a exista fiind înălțarea spirituală și morală a omului, creiarea unui om nou, în ruptură cu omul democratic actual care e individualist și egoist. Este

încercarea cea mai onestă și mai potrivită..." (Paul Guiraud - „Codreanu et la Garde de Fer")

„Căpitanul a știut să canalizeze toate aspirațiile, nobile sau banale, care domină întregul tineret român. Motivele care îi fac pe mulți români să-l urmeze pe Codreanu nu pot fi ignorate nici de adversarii cei mai îndârjiți ai Gărzii de Fier." (Henri Prost - „Destin de la Roumanie")

„... Codreanu însuși, un om de o fină prezență, cu o personalitate remarcabilă și având evidente calități carismatice." (Eugen Weber - „Dreapta românească")

„Ea [Garda de Fier] **nu era totalitară, ci autoritară, ceea ce este cu totul altceva, nu era agresiv-naționalistă,** ci **conservativ-națională,** chiar și pe tărâmul cultural; **nu era** de **extremă dreaptă** în sensul unei politici reacționare sau chiar de susținere a capitalismului, **ci era social-reformatoare;** ea nu se întemeia, ca fascismul și național-socialismul, pe mica burghezie (...), ci înainte de toate, pe **țărănimea română** și pe **tineretul intelectual,** pe **studențime.** (...) Codreanu avea mai mult profilul unui profet religios decât acela al unui șef de partid. Cei care-l urmau îl venerau ca pe un sfânt." (Walter Hagen - „Die geheime Front")

Pactul de neagresiune electorală încheiat în 1937 cu Iuliu Maniu și Gh. Brătianu, precum și refuzul Căpitanului de a se asocia loviturii de stat a lui Carol al II-lea demonstrează conformarea Mișcării regulilor democratice:

„Lovitură de Stat nu voim să dăm. Prin esența însăși a concepției noastre noi suntem contra acestui sistem. Ea înseamnează o atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe când noi așteptăm biruința noastră dela desăvârșirea în sufletul națiunii, a unui proces de perfecțiune omenească." (pag. 128)

După acutizarea persecuțiilor antilegionare ca urmare a refuzului de a se asocia dictaturii carliste, Corneliu Zelea Codreanu a rămas să înfrunte prigoana **alături de miile de camarazi,** neacceptând refugierea din țară.

Ordonând legionarilor tăcere absolută pentru a nu atrage represaliile dictatoriale, Căpitanul afirma:

„Ceasul biruinței noastre încă n'a sunat. E încă ceasul lor.

Nu poate nimeni să omoare atâția dintre noi câți suntem în stare să murim pentru credința noastră.

Dar nu această dovadă trebue să dea Mișcarea Legionară astăzi: a dat-o ieri, va da-o mâine.

Ea trebue să facă astăzi dovada ÎNȚELEPCIUNII și dovada ORDINII.

Acum Mișcarea Legionară, cu inima însângerată și îndoliată, nu răspunde provocărilor nelegiuite la cari a fost supusă." (pag. 129)

Această credință nestrămutată în victoria finală a Legiunii exclusiv pe drumul legilor țării (*„vom birui pe căile legilor, oricât de tare ni le vor strâmtora autorii lor pentru a*

ne împiedeca biruința sau pentru a ne forța să pășim alături de ele") o susținuse încă din urmă cu aproape patru ani:

„Atrag, deci, atenția legionarilor, ca să nu se lase provocați, căci noi, numai prin cea mai perfectă ordine, vom triumfa. Desordinea nu înseamnează conflictul nostru cu străinii, ci înseamnează conflictul nostru cu Statul. Ori, străinii aici vor să ne împingă: în permanent conflict cu Statul. Deoarece Statul fiind mai puternic, noi, atrași sau împinși în lupta cu Statul, vom fi măcinați, iar ei vor rămâne mai departe ca niște privitori imparțiali.

Iubiți camarazi de suferință!

Va trebui să mai stăm așa. Guvern, masoni, ocultă și toți ceilalți pigmei cred că în neputința de a activa, opriți dela orice acțiune, ne vom rătăci unii de alții, ne vom resfira, ne vom împărți pe la alte grupări și blocul nostru sufletesc se va sparge în două, în trei, etc.

Aceste zile nu vor apuca ei să le vadă cu ochii. Pentrucă niciodată sufletul legionar nu va fi rupt în două. Altceva vor vedea.

Vor vedea Biruința legionară." (pag. 128)

Inegalatul Căpitan s-a identificat cu principiile morale și creștine enunțate, polarizând intelectualitatea și tineretul României interbelice, cu prețul propriei vieți, fiind asasinat la vârsta de 39 de ani, din ordinul autorităților. Eliade, Țuțea, Radu Gyr, Nae Ionescu, Ion Barbu, Cioran, Noica sunt doar

câteva exemple de personalități legionare notorii, pe lângă mii de profesori, avocați, ingineri, doctori, preoți, studenți.

Menționăm pentru cititorul neinformat că încă din noiembrie 1938 Corneliu Zelea Codreanu nu mai trăia, neputând fi acuzat de abaterile ulterioare de la spiritualitatea legionară. În plus, la mai puțin de un an de la asasinarea lui, aproape 90% din elita formată de el în timp de 10 ani a fost masacrată de autorități în noaptea de 21/22 sept. 1939, iar Mișcarea, decapitată și dezorganizată, nu a putut să-și păstreze echilibrul în vâltoarea dezastrelor care s-au succedat alert (dictatura carlistă, apoi antonesciană, războiul și dictatura comunistă).

Notabil este faptul că, spre deosebire de celelalte organizații naționaliste din Europa interbelică (croată, belgiană, maghiară, slovacă), Mișcarea Legionară nu a fost incriminată de Tribunalul Internațional de la Nurenberg.

Parafrazându-l pe Emil Cioran, Legiunea nu a fost o revoluție a *momentului* istoric, ci o revoluție a *istoriei*.

Atât Corneliu Zelea Codreanu, cât și doctrina creiată de el nu necesită o prezentare exhaustivă: cartea vorbește de la sine, mai elocvent și mai concis decât ar putea oricine.

Ramâne la latitudinea cititorului să decidă de partea cui se află adevărul.

Roxana Simionescu,
Vicepreședinte al *„Acțiunii Române"*

Sângele nostru, al tuturora, va curge.

Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru adresat Neamului Românesc și cel din urmă.

Nu se poate ca sângele nostru să nu răscumpere păcatele Neamului acestuia. Nu se poate ca această jertfă a noastră să nu fie înțeleasă de Români, să nu le cutremure sufletul și conștiințele și să nu fie un punct de pornire, un punct de înviere a lumii românești.

Neputând învinge în viață fiind, vom învinge murind.

(Corneliu Zelea Codreanu – ***„Pentru legionari"***)

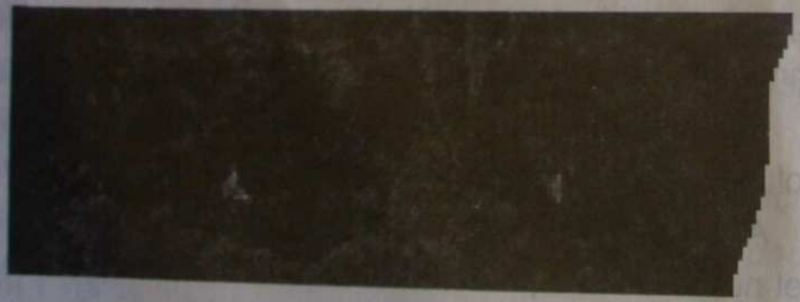

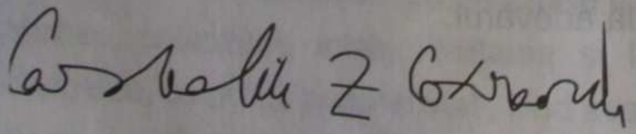

MOTIVAȚIE

Când m'am aruncat în cea dintâi luptă n'am făcut-o în urma vreunui îndemn din partea cuiva. Nici în urma vreunei consfătuiri, a vreunei hotărâri prealabile cu executarea căreia aș fi fost eu însărcinat. Nici măcar sub impulsul unei mari și îndelungate frământări interioare sau cugetări adânci, în care să-mi fi pus această problemă.

Nimic din toate acestea. *N'aș putea să definesc cum am intrat în luptă. Poate ca un om care, mergând pe stradă, cu grijile, nevoile și gândurile lui, surprins de focul care mistuește o casă, își aruncă haina și sare în ajutorul celor cuprinși de flăcări.*

Am pornit din porunca inimii, dintr'un instinct de apărare pe care îl are cel din urmă vierme târâtor, nu din instinctul de conservare personală, ci din acela de apărare a Neamului din care făceam parte.

De aceea, tot timpul aveam senzația că în spatele nostru stă Neamul tot, cu viii, cu alaiul de morți pentru Țară, cu tot viitorul lui.

Că Neamul luptă și vorbește prin noi, că mulțimea vrăjmașe oricât de mare, în fața acestei entități istorice, nu-i decât un pumn de fărâmituri omenești pe care le vom împrăștia și le vom învinge.

Pentru aceasta au căzut cu toţii, în frunte cu necugetatele senate universitare cari, crezând că luptă cu noi, o mână de tineri nebuni, luptau în realitate şi loveau în propriul lor Neam.

Nu părerile majorităţii determină această linie de viaţă a Neamului. Ele, majorităţile, se pot numai apropia sau îndepărta de ea, după starea lor de conştiinţă şi virtute sau de inconştienţă şi decădere.

Neamul nostru n'a trăit prin milioanele de robi cari şi-au pus gâtul în jugul sräinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, prin toţi haiducii, cari în faţa jugului străin nu s'au supus, ci şi-au pus flinta în spate şi s'au ridicat pe potecile munţilor, ducând cu ei onoarea şi scânteia libertăţii. Prin ei a vorbit atunci Neamul nostru, iar nu prin „majorităţile" laşe şi „cuminţi". Ei înving sau mor; indiferent. Pentrucă atunci când mor, Neamul trăeşte întreg din moartea lor şi se onorează din onoarea lor. Ei strălucesc în istorie ca nişte chipuri de aur cari, fiind pe înălţimi, sunt bătute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari şi cât de numeroase, se aşterne întunerecul uitării şi al morţii. ***Aparţine istoriei naţionale, nu acela care va trăi sau va învinge – cu sacrificarea liniei vieţii Neamului – ci acela care, indiferent dacă va învinge sau nu, se va menţine pe această linie.***

Să iertaţi pe cei ce v 'au lovit din porniri personale. Pe cei ce v'au chinuit pentru credinţa voastră în Neamul Românesc, nu-i veţi ierta. Să nu confundaţi dreptul şi datoria creştină de a ierta pe cei ce v'au făcut vouă rău, cu dreptul şi datoria Neamului de a pedepsi pe cei ce l-au trădat şi pe cei ce şi-au asumat răspunderea de a i se împotrivi. Să nu uitaţi că săbiile pe care le-aţi încins sunt ale Neamului, în numele lui le purtaţi. În numele lui, deci, veţi pedepsi cu ele: neiertători şi necruţători.

Astfel şi numai astfel veţi pregăti un viitor sănătos acestei naţii.

ORIGINILE MIŞCĂRII LEGIONARE

... străluciţi înaintaşi pe cari conspiraţia ocultei i-a prigonit închizându-i cu peceţi grele sub lespezi de uitare tocmai pentrucă au scris, au cugetat şi au luptat ca nişte adevăraţi uriaşi ai românismului.

Generaţia noastră, sărind peste cincizeci de ani de abdicare practicată de politiciani în faţa primejdiei, se regăseşte pe aceeaşi linie de credinţă, de simţire şi de caracter, cu cei dela 1879, şi în momentul acestei sfinte întâlniri, se închină cu recunoştinţă şi evlavie în faţa marilor lor umbre.

Motto:

„Legiunea este subordonată întâi lui Dumnezeu, apoi Neamului Românesc."

„Individul în cadrul şi în slujba Neamului său.

Neamul în cadrul şi în slujba lui Dumnezeu şi a legilor Dumnezeirei."

(CORNELIU ZELEA CODREANU)

LEGIUNEA „ARHANGHELUL MIHAIL"

„Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul), ora zece seara, se înfiinţează „LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL", sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. *Să rămână în afară cel ce are îndoieli.*

„Fixez ca şef al gărzii dela Icoană pe Radu Mironovici.

Intima noastră stare sufletească din care s'a născut Legiunea a fost aceasta: nu ne interesa dacă vom birui, dacă vom cădea înfrânţi sau dacă vom muri. Scopul nostru era altul: de a merge înainte, uniţi. Mergând împreună, uniţi, cu Dumnezeu înainte şi cu dreptatea Neamului Românesc, orice soartă ne-ar fi dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată şi va da roade pentru Neamul nostru. Sunt înfrângeri şi sunt morţi cari trezesc un neam la viaţă, după cum sunt şi biruinţe dintre acelea care'l adorm, spunea profesorul Iorga, odată.

MATERIA

Să pornești la o organizație politică fără niciun ban. Era și o greutate, și o cutezanță. În acest secol, în care materia este atotstăpânitoare, în care nimeni nu pornește la ceva cât de mic fără să se întrebe mai întâi „câți bani are", Dumnezeu a vrut să arate că, în lupta și biruința legionară, materia n'a jucat niciun rol.

Prin gestul nostru cutezător, ne desolidarizăm de o mentalitate atotstăpânitoare peste veac și peste lume. Ucidem în noi o lume, pentru a înălța o alta, înaltă până la cer. Domnia absolută a materiei era răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale.

Nu negam și nu vom nega existența, rostul și necesitatea materiei în lume, dar negam și vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute. Isbeam, așadar, într'o mentalitate în care vițelul de aur era socotit ca centru și înțeles al vieții. Ne-am dat seama că pe calea aceasta, a raporturilor răsturnate, dintre spirit și materie, am fi secătuit în noi orice curaj, orice putere, orice credință și orice nădejde. Singura forță morală în începuturile noastre nu am găsit-o decât numai în credința nestrămutată, că plasându-ne în ***armonia originară a vieții – subordonarea materiei spiritului*** – vom putea înfrânge adversitățile și vom putea birui în contra puterilor satanice, coalizate cu scopul de a ne nimici.

RAȚIUNEA

O altă caracteristică a începutului nostru, în afară de lipsa de bani, a fost lipsa de program.

Noi nu am avut niciun program. Și acest fapt va naște desigur un mare semn de întrebare. Organizație politică fără niciun program isvorât din rațiune, din capul unui om sau al mai multora?

Dar nu ne-am legat împreună cei ce cugetam la fel, ci acei ce simțeam la fel. Nu cei ce aveam același fel de a gândi, ci acei ce aveam aceeași construcție sufletească.

Era un semnal că statuia unei alte zeițe – Rațiunea – va fi sfărâmată. ***Pe aceea pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca și disprețui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu și a rosturilor vieții.***

Dacă nu aveam, așadar, nici bani, nici programe, aveam în schimb pe Dumnezeu în suflete și El ne insufla puterea nebiruită a credinței.

Legiunea nu este numai un sistem logic, o înlănțuire de argumente, ci o „trăire". După cum cineva nu este creștin dacă „cunoaște" și „înțelege" Evanghelia, ci numai dacă se conformează normelor de viață afirmate de ea, dacă o „trăește".

MATERIA

Să pornești la o organizație politică fără niciun ban. Era și o greutate, și o cutezanță. În acest secol, în care materia este atotstăpânitoare, în care nimeni nu pornește la ceva cât de mic fără să se întrebe mai întâi „câți bani are", Dumnezeu a vrut să arate că, în lupta și biruința legionară, materia n'a jucat niciun rol.

Prin gestul nostru cutezător, ne desolidarizăm de o mentalitate atotstăpânitoare peste veac și peste lume. Ucidem în noi o lume, pentru a înălța o alta, înaltă până la cer. Domnia absolută a materiei era răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale.

Nu negam și nu vom nega existența, rostul și necesitatea materiei în lume, dar negam și vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute. Isbeam, așadar, într'o mentalitate în care vițelul de aur era socotit ca centru și înțeles al vieții. Ne-am dat seama că pe calea aceasta, a raporturilor răsturnate, dintre spirit și materie, am fi secătuit în noi orice curaj, orice putere, orice credință și orice nădejde. Singura forță morală în începuturile noastre nu am găsit-o decât numai în credința nestrămutată, că plasându-ne în ***armonia originară a vieții – subordonarea materiei spiritului*** – vom putea înfrânge adversitățile și vom putea birui în contra puterilor satanice, coalizate cu scopul de a ne nimici.

RAȚIUNEA

O altă caracteristică a începutului nostru, în afară de lipsa de bani, a fost lipsa de program.

Noi nu am avut niciun program. Și acest fapt va naște desigur un mare semn de întrebare. Organizație politică fără niciun program isvorât din rațiune, din capul unui om sau al mai multora?

Dar nu ne-am legat împreună cei ce cugetam la fel, ci acei ce simțeam la fel. Nu cei ce aveam același fel de a gândi, ci acei ce aveam aceeași construcție sufletească.

Era un semnal că statuia unei alte zeițe – Rațiunea – va fi sfărâmată. ***Pe aceea pe care o ridicase lumea în contra lui Dumnezeu, noi, fără a o arunca și disprețui, vom pune-o acolo unde e locul ei, în slujba lui Dumnezeu și a rosturilor vieții.***

Dacă nu aveam, așadar, nici bani, nici programe, aveam în schimb pe Dumnezeu în suflete și El ne insufla puterea nebiruită a credinței.

Legiunea nu este numai un sistem logic, o înlănțuire de argumente, ci o „trăire". După cum cineva nu este creștin dacă „cunoaște" și „înțelege" Evanghelia, ci numai dacă se conformează normelor de viață afirmate de ea, dacă o „trăește".

PRIMELE ÎNCEPUTURI DE VIAȚĂ LEGIONARĂ

Patru linii brăzdează mica noastră viață inițială:

1. Credința în Dumnezeu. Toți credeam în Dumnezeu. Nu era niciun ateu printre noi. Cu cât eram mai încercuiți și mai singuri, cu atât preocupările noastre se ridicau mai mult spre Dumnezeu și spre contactul cu morții noștri și ai Neamului. Aceasta ne dădea o tărie invincibilă și o seninătate luminoasă în fața tuturor loviturilor.

2. Încrederea în misiunea noastră. Nimănuia nu i se putea servi nici cel mai mic argument despre posibilitatea victoriei. Eram așa de puțini, așa de tineri, așa de săraci, așa de urîți și urmăriți de toată lumea, încât toate argumentele scoase din starea de fapt pledau contra unor perspective de biruință. Totuși mergeam înainte, datorită numai încrederii în rosturile noastre, o încredere nelimitată în steaua noastră și a Neamului.

3. Dragostea dintre noi. Unii ne cunoșteam mai dinainte, având mari legături sufletești, alții însă erau copii, studenți în primul sau al doilea an, pe cari nu-i cunoscusem niciodată. Din cele dintâi zile s'a stabilit între noi toți o legătură de dragoste ca și cum am fi fost din aceeași familie și ne-am fi cunoscut de mici copii.

Era nevoe de un echilibru interior pentru a putea rezista. Dragostea dinăuntru trebuia să fie de aceeași intensitate și forță cu presiunea noianului de ură din afară. Viața noastră în acest cuib nu era o viață oficială și rece, cu

distanță între șef și soldat, cu teatru, cu declarații retorice și ifose de șefie. Cuibul nostru era cald. Raporturile dintre noi erau absolut familiare. Cineva nu intra aici ca într'o cazarmă rece, ci ca în casa lui, ca în familia lui. Aici nu venea numai pentru a primi ordine. Aici găsea o rază de dragoste, un ceas de liniște sufletească, un cuvânt de încurajare, o mângâiere, un ajutor la nenorocire sau la nevoe.

Din partea legionarului nu se cerea atât disciplină, în sens de cazarmă, cât bună-cuviință, credință, devotament; zel la lucru.

4. Cântecul. Probabil, nepornind pe drumul rațiunii, cu alcătuire de programe, discuții contradictorii, argumentări filosofice, conferințe, singura posibilitate de manifestare a stării noastre lăuntrice era cântecul. Cântam acele cântece în cari simțămintele noastre își găseau mulțumire.

„Pe o stâncă neagră", cântecul lui Ștefan cel Mare, a cărui melodie se spunea că s'a păstrat din timpul lui, din generație în generație. Se spune că în sunetul acestei melodii intra Ștefan triumfător în cetatea sa dela Suceava, acum 500 de ani. Când îl cântam, simțeam trăind acele vremuri de mărire și de glorie românească, ne afundam în cinci sute de ani de istorie și trăiam câteva clipe acolo în contact cu vechii soldați și arcași ai lui Ștefan și însuși cu el.

Pentru a putea să cânți, îți trebue o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să

facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi și de vrăjmășie față de camaradul său. Și nici acela al cărui suflet e sterp de credință.

De aceea, voi, legionari de azi sau de mâine, de câte ori veți avea nevoe de a vă orienta în spirit legionar, să vă reîntoarceți la aceste patru linii de început, cari stau la baza vieții noastre. Iar cântecul vă va fi un îndreptar. De nu veți putea cânta, să știți că este o boală care vă roade în adâncul ființei voastre sufletești sau că vremea v'a turnat păcate peste sufletul curat; iar dacă nu le veți putea vindeca, să vă dați deoparte și să lăsați locul vostru celor ce vor putea cânta.

N'am pornit prin cine știe ce mari acțiuni, în măsura în care ni se puneau problemele în față, noi le rezolvam.

O a doua măsură a fost de altă natură: atitudinea noastră față de atacurile din afară.

Nu răspundeam. Era ceva greu pentru toți. Ni se sfâșia ființa noastră morală. Era însă timpul eroismului răbdării.

O altă măsură: nimeni nu va căuta să convingă pe cineva pentru a-l determina să se facă legionar. Obișnuita tragere de mânecă și pescuire de membri, nu mi-au plăcut niciodată. Sistemul este și a rămas contrar, până în ziua de astăzi, spiritului legionar. Noi ne vom fixa punctul de vedere și atât. Cine va voi, va veni. Și va intra, dacă va fi primit.

Dar cine venea? Veneau oameni de aceeași esență sufletească cu noi. Mulți? Foarte puțini. La Iași, după un an, eram cu doi sau trei mai mulți decât în prima zi. Din țară însă, erau mai mulți și se înscriau în măsura în care se afla de existența noastră.

Toți acei cari veneau la noi aveau două linii distincte pe cari le puteai vedea clar:

1. O mare corectitudine sufletească.

2. Lipsa de interes personal. La noi nu se putea câștiga nimic: nicio perspectivă surâzătoare nu se deschidea. Aici toți nu aveau decât de dat: suflet, avere, viață, capacitate de dragoste și încredere.

Chiar dacă se strecura vreun incorect sau vreun interesat, nu putea rămâne printre noi. Nu-și găsea mediu prielnic aici. Ieșea automat. Peste o lună, un an, doi sau trei, retrăgându-se, dezertând sau trădând.

PROGRAMUL NOSTRU

Cuibul acesta de tineri era primul început de viață legionară. Era prima piatră din temelie. Trebuia pusă pe pământ sănătos.

De aceea nu am spus: - Să mergem să cucerim România! Plecați prin sate și strigați: - S'a făcut o nouă organizație politică, înscrieți-vă cu toții într'însa.

N'am făcut un nou program politic, pe lângă celelalte zece existente în România, toate „perfecte" în conștiința autorilor și partizanilor lor, și nu am trimis pe legionari cu el să-l fluture prin sate, chemând oamenii să se alăture acestuia pentru a salva țara.

Și din acest punct de vedere ne vom deosebi fundamental de toate celelalte organizații politice, plus cuzismul. Toți cred că țara moare din lipsă de programe bune. Și de aceea își alcătuesc câte un program perfect închegat și pleacă cu el să adune oameni. De aceea toată lumea întreabă: – Ce program ai?

Țara aceasta piere din lipsă de oameni, nu din lipsă de programe. Aceasta este părerea noastră. Că deci, nu programe trebue să creiem, ci oameni, oameni noui. Pentrucă așa cum sunt astăzi oamenii crescuți de politicianism, vor compromite cele mai strălucite programe.

Programul și sufletul:

M'am ferit să desfășor un program complet. Liniile mari sunt trasate și cunoscute (natural, cu riscul de-a le vedea furate).

Programele se bazează pe realitățile naționale și dacă sunt realități cari rămân, sunt foarte multe acelea cari se schimbă de la o zi la alta.

Un program nu poate fi o combinație de teorii adunate de prin nouri. El trebue să se bazeze pe realitățile cari dor, ale neamului Nostru Românesc. Sunt rănile lui cari trebuesc vindecate. Căutați programe?

Ele se află pe toate buzele mulțimii. Mai bine ați căuta oameni. Căci *într'o noapte oricine poate face un program, și nu de ele se simte nevoe în țară. Ci de oameni și de voințe cari să le îndeplinească.* Sunt mișcări care nu au niciun program; ele trăesc din specularea diferitelor probleme care apar în viață.

Programele, cum adică? Credeți că noi nu putem seca mlaștini? Nu putem capta energiile din munți și electrifica țara? Nu putem înălța orașe românești? Nu putem face ca lanurile noastre să producă împătrit? Nu putem pe pământul nostru bogat asigura pâinea fiecărui Român? Nu putem face legi care să asigure o bună funcționare a unui mecanism de stat apropiat timpului și specificului nostru național? Nu putem face planuri quinquenale? Noi nu vom putea ridica aici, în creștetul Carpaților, o patrie care să strălucească ca un far în mijlocul Europei? Și care să fie expresia geniului nostru românesc? Putem.

Dar marea greșală a multor oameni politici a fost aceea de a-și fi etalat programele în amănunte mai înainte de a fi puși în situația de a le realiza.

Avem și noi programe în buzunar. Ele se studiază necontenit, dar se păstrează pentru timpul lor. Vă întreabă lumea ce veți face? Spuneți-i că oamenii năzdrăvani pot să facă multe.

Deocamdată programul nostru este:

1) Să realizăm forță;

2) Să manevrăm acea forță astfel ca să învingă toate forțele adverse

3) Și apoi să aplicăm măsurile programatice propriu-zise.

Căile ne sunt legale. În orice caz, amănuntele, fie tactice, fie programatice, fac parte din secretul de operațiuni al forțelor de luptă.

OMUL NOU

Acest fel de om care trăește astăzi în politica românească l-am mai întâlnit în istorie. Sub domnia lui au murit națiuni și s'au dărâmat state.

Cea mai mare primejdie națională stă în aceea de a ne fi diformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-romană, dând naștere acestui tip de om, creind această căzătură, această stârpitură morală: politicianul care nu mai are nimic cu noblețea rasei noastre, care ne desonorează și ne omoară.

Dacă acest tip de om va continua să mai conducă această țară, Neamul Românesc va închide ochii pentru totdeauna și România se va prăbuși, cu toate strălucitele programe cu care „șmecheria" degeneratului va ști să ungă ochii mulțimilor nenorocite.

Dar până să ne ocupăm de defectele Neamului, am început să ne ocupăm de propriile noastre păcate. Țineam ședințe de ore întregi și fiecare spunea celuilalt defectele pe cari le-a observat. Și căutam să facem sforțări pentru a ni le îndrepta. Era o problemă delicată, deoarece așa e făcut omul: nu-și ascultă cu inimă ușoară critica propriilor defecte. Fiecare crede sau vrea să arate că e perfect. Dar noi spunem: întâi să ne cunoaștem și să ne îndreptăm păcatele noastre și pe urmă vom vedea dacă avem dreptul sau nu de a ne ocupa și de ale altora.

Misiunea acestei lupte este încredințată tineretului românesc care, dacă vrea să răspundă acestei misiuni istorice, dacă vrea să mai trăiască, dacă vrea să mai aibă țară, trebue să se pregătească și să-și adune toate puterile pentru a duce lupta și a birui.

De aceea piatra unghiulară dela care pornește Legiunea este OMUL, nu programul politic; reforma omului, nu reforma programelor politice. ***Legiunea „Arhanghelul Mihail" va fi, prin urmare, mai mult o școală și o oaste decât un partid politic.***

Poporul român în aceste zile ale lui, nu are nevoe de un mare om politic, așa cum greșit se crede, ci de un mare educator și conducător care să biruiască puterile răului și să sdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi răul din el și din ai lui.

Din această școală legionară va trebui să iasă un OM NOU, un om cu calități de erou. Un uriaș în mijlocul istoriei noastre, care să lupte și să biruiască împotriva tuturor dușmanilor Patriei, lupta sa și biruința sa trebuind să se prelungească și dincolo, asupra inamicilor nevăzuți, asupra puterilor răului. Tot ce-și poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înțelept, mai curat, mai muncitor și mai viteaz, iată ce trebue să ne dea școala legionară! Un om, în care să fie desvoltate,

până la maximum, toate posibilitățile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele Neamului nostru.

Acest erou ieșit din școala legionară, va ști să facă și programe, va ști să dea și o bună organizare statului, va ști să convingă și pe ceilalți Români; iar dacă nu, va ști să învingă, căci pentru aceasta este erou.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptății, cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce Neamul nostru pe căile măririi lui.

Un nou partid politic, fie el chiar cuzist, nu poate să dea decât cel mult un nou guvern și o nouă guvernare; o școală legionară însă, poate să dea țării acesteia un mare tip de Român. Poate să iasă din ea ceva mare, cum n'a mai fost, care să frângă în două întreagă noastră istorie, și să pună temeliile începutului unei alte istorii românești, la care acest popor are dreptul, datorită suferințelor și răbdării lui milenare, precum și curățeniei și nobleței sale sufletești, căci este, poate, singurul popor din lume, care, în toată istoria sa, n-a cunoscut păcatul robirii, încălcării, sau nedreptățirii altor popoare.

Vom creia un mediu sufletesc, un mediu moral în care să se nască, din care să se hrănească și din care să creiască omul erou. Mediul acesta trebue izolat de restul lumii prin întărituri sufletești cât mai înalte. Trebue apărat de toate vânturile primejdioase ale lașității, corupției, desfrâului și

tuturor patimilor, cari înmormântează națiunile și ucid indivizii.

După ce legionarul se va fi desvoltat într'un astfel de mediu, în cuib, în tabăra de muncă, în însăși organizația și în familia legionară, va fi trimis în mijlocul lumii: să trăiască, pentru a învăța să fie corect; să lupte, pentru a se învăța viteaz și tare; să muncească, pentru a se învăța muncitor, iubitor de toți cei ce muncesc; să sufere, pentru a se oțeli; să se jertfească, pentru a se deprinde cu depășirea propriei lui persoane, slujindu-și Neamul.

Oriunde se va duce, va creia un mediu nou, de aceeași natură. Va fi un exemplu. Va face alți legionari. Și lumea, în căutarea unor zile mai bune, îl va urma.

Cei noui veniți vor trebui să trăiască în respectul acelorași norme de viață legionară.

Toți la un loc, în aceeași oaste, vor fi o forță, care va lupta și va birui. ***Aceasta va fi „Legiunea Arhanghelul Mihail".***

DINCOLO DE FORME

... creiarea Legiunii este mai mult decât o organizație cu membri, registre și șefi. Este o stare de spirit. O unitate de simțire și trăire la care contribuim toți. Membri, șefi, număr, uniforme, program etc., constituesc Legiunea care se vede. Cealaltă însă, cea mai importantă, este Legiunea care nu se vede. Legiunea care se vede, lipsită de

Legiunea care nu se vede, adică de acea stare de spirit, de viață, nu înseamnă nimic. Sunt forme goale fără conținut.

A face Legiunea, nu înseamnă a-i face uniformă, nasturi etc. Nu înseamnă a-i elabora sistemul de organizare. Nu înseamnă nici măcar a-i formula legislația, normele de conducere, înșirând logic textele pe hârtie. După cum a creia un om, nu înseamnă a-i face hainele, nici a-i fixa principiile de conduită și nici a-i stabili programul de acțiune.

O mișcare nu înseamnă nici statut, nici program, nici doctrină. Acestea pot fi legislația mișcării, pot defini scopul ei, sistemul de organizare, mijloacele de acțiune etc., dar nu însăși mișcarea.

Acestea sunt adevăruri pe care oamenii, chiar cei de știință, le confundă.

A creia numai „statut", program" etc., și a crede că ai făcut „mișcare" este ca și cum voind să faci un om, i-ai face numai hainele.

A creia o mișcare înseamnă în primul rând, a creia, a da naștere unei stări de spirit, care nu-și are sediul în rațiune, ci în sufletul mulțimii.

Aceasta constitue esențialul în Mișcarea Legionară.

Ea este rezultatul unei conlucrări.

Ea s'a născut din contopirea următoarelor elemente:

1. Aportul nostru de simțire,
2. Aportul de simțire al altor Români,
3. Prezența în conștiința tuturor a morților Neamului,

4. Îndemnul pământului Patriei și
5. Binecuvântarea lui Dumnezeu.

N'aș vrea să se interpreteze vreodată greșit, spunându-se:

– Eu nu sunt legionar de aceștia în uniformă, eu sunt legionar în spirit.

Aceasta nu se poate.

Pe acest fundament sufletesc se creiază doctrină, program, statut, uniformă, acțiune, toate deopotrivă, nu ca elemente accesorii, ci ca elemente cari fixează conținutul spiritual al mișcării, dându-i o formă unitară, îl menține în conștiința oamenilor și îl poartă spre înfăptuire și biruință.

Mișcarea Legionară înseamnă toate la un loc.

Uniformele apărute în toate mișcările contemporane: Fascism (cămașa neagră), Național-Socialism (cămașa brună) etc. nu s'au născut din imaginația șefilor. Ele s'au născut dintr'o necesitate de exprimare a acestei stări de spirit. Expresia unității de simțire. Ele sunt fața văzută a unei realități nevăzute.

PRIMELE ÎNCEPUTURI DE ORGANIZARE – CUIBUL –

O nouă etapă în desvoltarea Mișcării Legionare o constitue organizarea.

Orice mișcare, dacă voim să nu rămână un haos, trebue turnată în forme de organizare. Întreg sistemul de

organizare legionar se bazează pe ideia de „*CUIB*". Adică *un grup, variind între 3–13 oameni, sub comanda unui şef.* La noi nu există „membri", indivizi separaţi. Există numai cuib. Individul este încadrat în cuib. Organizaţia legionară nu este formată dintr'un număr de membri, ci dintr'un număr de cuiburi. Sistemul n'a variat prea mult, în esenţa lui, dela început şi până astăzi. Totuşi a avut şi completări necesare, pentrucă o organizaţie trebue să ţină seamă de realităţi. Ea este ca un copil care se desvoltă necontenit. Şi trebue necontenit să i se ajusteze haina, pe măsura desvoltării.

Greşit procedează acei cari, imaginându-şi cum va trebui să fie organizaţia în faza ei ultimă de desvoltare, îi croiesc dela început o haină pe care ea nu o va putea bine întrebuinţa decât într'un anumit stadiu de desvoltare. După cum greşit procedează acei cari fac o haină mică la început, şi nemaiţinând seamă de desvoltarea mişcării, forţează să se chinuiască în forme cari nu-i mai corespund.

Ce m'a condus însă să aleg acest sistem?

În primul rând, nevoia.

În momentul înfiinţării Legiunii nu exista niciun curent popular pentru noi. Ci numai oameni răsleţi, izolaţi, răspândiţi prin sate şi oraşe.

Eu nu puteam să încep cu înfiinţare de comitete judeţene. Pentrucă n'aveam oameni. Nici nu puteam lua un om să-l pun şeful unui judeţ. Dacă el nu are decât

puterea de a fi şeful numai al unui sătişor, va fi incapabil să organizeze un judeţ.

Şeful unei mişcări trebue să ţină seama, cu cea mai mare stricteţă, de realitate, ori, singura mea realitate era „omul singur". Un biet ţăran sărac care plânge într' un sat, un nenorocit muncitor bolnav, un intelectual desrădăcinat. Şi atunci fiecăruia dintre aceştia i-am dat posibilitatea de a aduna în jurul lui un grup, după puteri, al cărui şef devenea. Cuibul cu şeful lui.

Nu-l numeam eu şef de cuib. Puterile lui îl numeau, îl ridicau; nu devenea şef dacă „voiam" eu, ci dacă el putea aduna, convinge şi conduce un grup. Cu timpul am ajuns, spre deosebire de toate celelalte organizaţii (unde adesea se fac şefi pe baza cadourilor), să am un şir de mici comandanţi nu „făcuţi", ci „născuţi", zăcând în ei calităţi de conducător. De aceea un şef de cuib legionar este o realitate pe care te poţi sprijini. Reţeaua acestor şefi de cuib formează scheletul întregei Mişcări Legionare. Stâlpul organizaţiei legionare este şeful de cuib. *Când se înmulţesc, aceste cuiburi se grupează sub comandă: pe comune, plase, judeţe, provincii.*

Cum mi-am făcut pe ceilalţi şefi? Nu am numit: şeful satului, plasei, judeţului. Le-am spus: „Cuceriţi, organizaţi. Şi cât veţi putea organiza, peste atât se va întinde şefia voastră."

Eu îi consfinţeam în situaţiile în cari puterea, calităţile şi aptitudinile lor îi ridicau.

Am pornit dela șeful de cuib și încet am ajuns la șefu de sat, plasă, oraș, județ și abia la 1934, adică după 7 ani la șeful de regiune.

Sistemul cuibului mai prezintă *următoarele avantagii*:

a) Face să activeze; pune în funcțiune întreg organismul unei mișcări. *La celelalte organizații, unde există comitete și membri, pe comune sau județe, lucrează numai câtiva din comitet. Restul: 1000, 2000, 10000 stau.*

În sistemul cuibului, prin marea inițiativă pe care o au șefii de cuiburi, în cadrul normelor prescrise, și prin obligația fiecărui cuib de a-și înscrie în trecutul său o cât mai glorioasă pagină, și *cum nu există nimeni în afară de cuib, toată lumea, absolut toată lumea muncește.*

b) Rezolvă toate problemele. *Sunt o serie nesfârșită de lucruri pe cari un om e prea puțin a le putea face, iar o întreagă organizație e prea mare pentru a se putea ocupa de ele.* Un om nu poate singur; o organizație nu se poate ocupa de ele; cuibul însă, din 6–8 sau 10 oameni, este unitatea cea mai potrivită pentru a le executa.

c) *Este ușor transformabil. Dintr'o unitate de luptă într'o unitate de muncă, sau dintr'una de muncă într'una de luptă.*

d) *Creiază un mare număr de cadre. Oameni specializați în arta conducerii.*

e) *Localizează efectul unei defecțiuni sau trădări.*

f) În sfârșit, *este cel mai bun loc unde se poate face educația. Pentrucă în cuib sunt oameni de aceeași vârstă, de același sex, de aceeași putere de înțelegere, de aceeași constituție sufletească. Aici sunt toți prieteni.* Omul care n'ar putea să-și destăinuiască necazurile, sufletul, în fața unui copil (fie din jenă, fie pentru a nu-l face părtaș prea de timpuriu al greutăților și grijilor vieții), aici în cuib, între prieteni, poate. După cum poate primi o observație sau chiar o pedeapsă.

Aceste cuiburi sunt grupate apoi în unități, fie după criteriul vârstei și sexului (Frății de Cruce – tineri până la 19 ani, și frățiori de cruce – până la 14 ani, Cetățui – fete și doamne, viitori legionari, legionari), fie după criterii administrative (sat, oraș, județ), cu șefii respectivi cari îndrumează activitatea, asigurându-i unitatea.

Nu este permis trecerea dela un cuib la altul a unui legionar. Cuibul nu se poate rupe decât pentru a creia un nou cuib. Atunci se formează o familie de cuiburi și cuiburile noui formate țin cu toate de familia lor.

Nu se admite separație între legionarii săraci și cei bogați. Separația se face de cine face mai multă jertfă pentru Legiune.

Acela este cel dintâiu.

Acest sistem de cuib ar putea avea un desavantaj. S'ar părea că sfarmă, macină unitatea. Aceasta se înlătură însă, prin dragoste și prin doza de mare disciplină care se toarnă în educația legionară.

LEGILE CUIBULUI

Cuibul este o mică familie legionară având la ba
dragostea. În *„Cărticica Șefului de cuib"*, i-am fixat aces
familii **6 LEGI, după care trebue să se conducă:** (***Nu***
conduce deci după voința, bunul plac al șefului; aceasta
fi dictatură. Ci după legi.)

1. LEGEA DISCIPLINEI: Fii disciplinat, legionar, că
numai așa vei învinge. Urmează-ți șeful și la bine și la gre

2. LEGEA MUNCII: Muncește, muncește în fiecare z
Muncește cu drag. Răsplata muncii să-ți fie, nu câștigul,
mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și l
înflorirea României.

3. LEGEA TĂCERII: Vorbește puțin. Vorbește c
trebue. Vorbește când trebue. Oratoria ta este oratori
faptei. Tu făptuește. Lasă-i pe alții să vorbească.

4. LEGEA EDUCAȚIEI: Trebue să devii altul. Un
erou. În cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea

5. LEGEA AJUTORULUI RECIPROC: Ajută-ți fratele
căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

6. LEGEA ONOAREI: Mergi numai pe căile indicate
de onoare. Luptă și nu fi niciodată mișel. Lasă pentru alții
căile infamiei. Decât să învingi printr'o infamie, mai bine să
cazi luptând pe drumul onoarei.

Dar accentuez încă odată, iubiți legionari, și vă atrag
luarea-aminte asupra unui lucru esențial: ședința unui cuib

este incompletă dacă veți proceda rece: „Ce ați mai executat?", „Ce mai avem de executat?", „Să facem cutare lucru", „La revedere".

Lăsați loc liber sufletului. Lăsați-i un loc în cadrul ședinței. Procedați cu căldură. Dați posibilitatea să-și descarce fiecare sufletul, greutățile, supărările, necazurile, pe cari viața i le-a pus în spate.Să-și împărtășească bucuriile. Să fie cuibul vostru un loc de mângâiere și de împărtășire de bucurii. O ședință atunci a fost bună, când omul se întoarce descărcat de poverile sufletului și încărcat de credință în Neamul său.

Voioșia stimulează până la maximum energiile creiatoare ale națiunii. Voioșia nu poate fi egalată în randament nici de simțul datoriei, nici de disciplină, nici de autoritate.

RUGĂCIUNEA

Tot în legătură cu activitatea de educație din cadrul cuibului, extrag din *„Cărticica Șefului de Cuib", punctul 53:* rugăciunea ca element decisiv al victoriei. *Apelul la strămoși:*

„Legionarul crede în Dumnezeu și se roagă pentru biruința Legiunii.

Să nu se uite că noi, poporul român, stăm aici, pe acest pământ, prin voia lui Dumnezeu și binecuvântarea

Bisericii Creștine. În jurul altarelor bisericilor s'a aflat adun
de mii de ori, în vremuri de băjenie și restriște, întrea
suflare românească de pe acest pământ, cu femei, copi
bătrâni, cu conștiința limpede a ultimului refugiu posibil.
astăzi stăm gata să ne adunăm – poporul român – în ju
altarelor ca în vremurile de mari primejdii, pentru ca îng
nunchiați să căpătăm binecuvântarea lui Dumnezeu.

„Răsboaiele se câștigă de acei cari au știut să atrag
din văzduh, din ceruri, forțele misterioase ale lumii nev
zute, și să-și asigure concursul acestor forțe. Forțele acest
misterioase sunt sufletele morților, sufletele strămoșil
noștri, cari au fost și ei odată legați de glia, de brazde
noastre, cari au murit pentru apărarea acestui pământ
cari sunt și azi legați de el prin amintirea traiului lor de ai
și prin noi, copiii, nepoții și strănepoții lor. Dar mai pres
de sufletul morților stă Dumnezeu.

„Odată aceste forțe atrase, ele vin în balanța ta,
apără, îți dau curaj, voință și toate elementele necesar
victoriei și te fac să învingi. Introduc panică și groază
dușmani, le paralizează activitatea. În ultima analiz
biruințele nu depind de pregătirea materială, de forțe
materiale ale beligeranților, ci de puterea lor de a-și asigu
concursul puterilor spirituale. *Astfel se explică – din istor*
noastră – biruințele miraculoase ale unor puteri materi
licește cu desăvârșire inferioare.

Cum se poate asigura concursul acestor forțe?

1. Prin dreptatea și moralitatea acțiunii tale, și
2. Prin apelul fervent, insistent la ele. Cheamă-le cu
puterea sufletului tău și ele vor veni. Puterea de atracție
este cu atât mai mare, cu cât apelul, rugăciunea se face în
comun de cât mai mulți.

„De aceea în ședințele cuibului, cari se țin în toată
țara, Sâmbătă seara, se vor face rugăciuni și se vor
îndemna toți legionarii, ca a doua zi, Duminecă, să meargă
la biserică.

„Patronul nostru este Sfântul Arhanghel Mihail. Icoana
lui trebuește s'o avem în casele noastre și în vremuri grele
să cerem ajutorul lui și el nu ne va lăsa niciodată.

Legionarii se întâlnesc, la început de luptă, în gând
și'n amintire, cu toți camarazii căzuți.

Legionarii din cer cu cei de pe pământ, sunt una în
ceasuri de luptă.

Legiunea îngenunche înaintea crucilor vitejilor și
mucenicilor Neamului.

... dacă deasupra mea voiu simți umbra Sfântului
Arhanghel Mihail și dedesubt umbrele morților dragi ai
familiei și Mișcării Legionare, în dreapta simt sufletul lui
Ștefan cel Mare și spada sa.

MARŞUL

Dumineca şi în zilele de sărbătoare cuiburile de toa categoriile: Frăţii, Cetăţui, etc., trebue să se obişnuiască pleca în marş. Noi nu ne cunoaştem ţara. Unii nu-şi cuno nici satul vecin.

În zilele de sărbătoare, pe ploaie sau pe vreme bun iarna sau vara, să ieşim afară, în mijlocul naturii.

În toate marşurile pe care le voiu face, voiu căta s desvolt în tinerii legionari, în primul rând, voinţa: pr obligaţia de a fi severi cu ei înşişi, în toate privinţele. Pr creiarea de obstacole pe care ei erau obligaţi a le învinge escaladând stânci, trecând ape.

Urmăream să fac din ei oameni de voinţă, cari s privească drept şi să se comporte cu bărbăţie faţă de oric greutate. De aceea nu permiteam niciodată ocolirea un obstacol, ci numai depăşirea lui.

În locul omului slab şi învins, care se apleacă mere la toate bătăile de vânt, trebue să creem Neamului aces un învingător. Neaplecat şi neînduplecat.

În timpul slujbei să se oprească la biserica din cal Să se oprească la camarazii din satele vecine.

Marşul este sănătos. Marşul repauzează şi refac nervul şi sufletul omenesc.

În locul vorbăriei şi al discursurilor lungi, lumea vre frază scurtă, clară şi precisă, ca aceea a ostaşului.

În locul lipsei de curaj şi a îndoielii de astăzi, lumea vrea hotărârea repede.

În locul comitetelor democratice cari discută, se ceartă şi nu iau hotărâri, lumea vrea şef şi disciplina tuturora. (Se înţelege, ajutat de comitete prevăzute)

În locul descurajării, lumea vrea *încredere, voe bună,* mândrie ostăşească.

În locul lenii, lumea vrea muncă de dimineaţa până seara, a tuturora, *nu trei părţi numai la muncă şi o parte numai la petrecere.*

În locul desbinării şi a certurilor, noi punem *camaraderia frumoasă a ostaşului* şi unitatea perfectă ca a unei trupe, a naţiunii întregi.

RECRUTAREA MEMBRILOR

Rog să se bazeze:

Pe omul corect, de cuvânt, de onoare, de nădejde.

Pe omul cu cap, acela care judecă.

E bine venit cel ce crede în viitorul Neamului său românesc şi luptă pentru a-l înălţa în lume, la străvechea sa glorie.

Să înlăture dela recrutare cu desăvâşire din organizaţie:

1) Pe omul haimana, fără căpătâi.

2) Pe omul secătură, fără sănătate interioară.

3) Pe omul lăudăros.

4) Pe omul vorbăreț.

5) Pe cel cu scăderi în materie de corectitud[ine] bănească, etc.

6) Pe cel care n'ar putea trăi în armonie deplină.

Nu sunt doriți cei săraci *cari nu luptă*, cari *cerșe[sc]* sau cari *se vând*, cari *stau cu grumazul în jug* și cari aștea[ptă] să le cadă din cer o soartă mai bună.

Mai bine mai puțini, trăind într'o frăție deplină, în[tr'o] unitate perfectă, decât mai mulți certându-se între dân[șii].

EDUCAȚIA LEGIONARĂ

Aceasta se poate realiza:

A. Prin exemplu de viață comună:

Ducând aceeași viață cu ei.

Purtându-vă cu bunătate și cu iubire.

Înlăturând din vorbă, comandă și gesturi manifestările de plutonier major de trupă; înlocuiți cuvintele „mă", „mișcă mai repede", etc...

B. Prin lecțiile de educație pe care le țineți în ședință.

Aici veți insista asupra următoarelor chestiuni:

1) Boala desunirii și a certurilor din organizație.

2) Pâra camaradului, șoapte la ureche, intrigă.

3) Nemulțumiri în contra șefilor care au și ei șefii lor cari îi controlează.

4) Spionajul și trădarea.

Insistați cu deosebire asupra purtărei în societate a legionarului.

Prin purtarea sa un legionar poate să ne facă cel mai mare bine sau cel mai mare rău.

Nu dați exemplu de purtări urâte, necuviincioase, mândrie, îngâmfare, discuții prostești, etc.

Legea tăcerii, ocolirea oricărui conflict.

Omul corect.

Fiţi cu toţii pătrunşi că zi cu zi şi ceas cu ceas pregătim un mare viitor acestui Neam Românesc.

LEGIONAR,

– Niciodată să nu faci o faptă de care ţi-ar fi ruşine a doua zi, iar ***când ai făcut ceva, asumă-ţi răspunderea întreagă.***

– Când ţi se pune în faţă un obstacol, tu să-l sari, să nu te laşi. Să nu te laşi învins. Nu te descuraja. Încearcă a 2-a oară, a 3-a oară, mereu. Nu există nu pot. Legionarul poate.

– *Dacă pentru politician politica înseamnă o afacere, pentru legionar politica înseamnă religie.*

– Nu spune „Nu voesc să servesc Legiunea, din cauză că cutare şef nu-mi place, nu este bun." În Legiune nimeni nu este şef pe viaţă. Azi e unul, mâine altul, poimâine vei fi tu, dacă prin munca şi credinţa ta neclintită şi prin capacitatea ta vei merita să fii, iar într'o bună zi se va putea găsi cel mai bun.

– Nu uita că ceea ce poate să ne piardă pe noi legionarii, este neînţelegerea şi desbinarea din fiecare cuib sau dintre diferite cuiburi.

– Nu uita că în clipa în care un legionar îmbracă haina de şef legionar, toţi ceilalţi trebue să-l asculte.

Când promiţi ceva, gândeşte-te bine. Dacă tu crezi că nu poţi, spune verde, căci e mai frumos.

Când legionarul va avea poftă de sfadă, să se bage între duşmani.

Legionarul, când ajută pe cineva, trebue să-l ajute din plin.

Şi să nu-i scoată ochii după aceea, lăudându-se sau cerându-i ceva în schimb.

Ne trebueşte: omul corect.

Corect din toate punctele de vedere: în raport cu el, în raport cu lumea din afară (ţinută, atitudine, bună credinţă, respect, etc.), în raport cu organizaţia, în raport cu camarazii, în raport cu şefii săi, în raport cu ţara sa, în raport cu Dumnezeu.

Există în lume: om şiret, om pezevenghiu, om secătură, om şmecher, om canalie.

Ardeţi în focul cel mai mistuitor amintirea acestor oameni.

Un legionar nu poate fi aşa. El trebue să poarte pecetea: om corect.

În aşa fel să se poarte legionarii, încât să apară o formulă publică: Este corect ca un legionar.

9 PORUNCI LEGIONARE

1. Legionarul nu intră în polemică cu nimeni.

2. Legionarul dispreţueşte lumea politică şi nu stă de vorbă cu ea.

3. Legionarul seamănă sământă bună în suflete curate ale poporului.

4. Legionarul se întreabă în fiece clipă: „Ce am făcu bun pentru România legionară?”

5. Legionarul însemnă în răbojul lui pe păcătos pentru ziua de mâine.

6. *Legionarul începe orice muncă cu gândul la Dumnezeu și-i mulțumește la ajungerea scopului urmărit.*

7. Legionarul este disciplinat prin conștiința și voința lui proprie.

8. Legionarul n'are teamă decât de Dumnezeu, de păcat și de clipa în care puterile fizice ori sufletești îl vor scoate din luptă.

9. Legionarul iubește moartea, primind cu seninătatea strămoșilor Thraci botezul morții.

... dacă ar fi numai drept, corect, iubitor, credincios, muncitor și n'ar avea calități vitejești, cu ajutorul cărora să se lupte împotriva vrăjmașilor nedrepți, necredincioși, neiubitori și incorecți, ar muri înghițit de aceștia.

CELE 10 PORUNCI

de care trebue să se țină legionarul, pentru a nu se rătăci de pe drumul său glorios, în aceste zile de întunerec, de urgie și de satanică ademenire. Pentrucă trebue să știe toată lumea că noi suntem legionari și rămânem legionari până în veacul veacului.

1. NU CREDE *în niciun fel de informații, de vești, de păreri despre Mișcarea Legionară, citite din orice foaie ar fi, chiar dacă pare a fi naționalistă, sau șoptite la ureche de agenți, sau chiar de oameni de treabă.*

Legionarul nu crede decât în ordinul și în cuvântul Șefului său.

Dacă acest cuvânt nu vine, însemnă că nimic nu este schimbat și că legionarul își merge în liniște drumul său înainte.

2. DĂ-ȚI SEAMA BINE *pe cine ai în față.* Și cântărește-l cum trebue, și când este un inamic care vrea să te înșele, *și când este un prieten prost pe care l-a înșelat mai înainte un inamic.*

3. PĂZEȘTE-TE *ca de o mare nenorocire de omul străin care te îndeamnă să faci ceva.* El are un interes și voește să-și facă interesul prin tine, sau să te compromită în fața celorlalți legionari.

Legionarul acționează numai din ordin, sau din inițiativa sa proprie.

4. DACĂ *vrea cineva să te ademenească* sau să te cumpere: scuipă-l în ochi. Legionarii nu sunt nici proști, nici de vânzare.

5. FUGI *de cei ce voesc să-ți facă daruri.* Nu primi nimic.

6. ÎNDEPĂRTEAZĂ-TE *de cei ce te lingușesc și te laudă.*

7. *Unde sunteți numai 3 legionari*, trăiți ca frații între voi: UNIRE, Unire și iar Unire.

Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare, cu toate poftele și *cu tot egoismul din tine*, pentru această unire. Ea, UNITATEA, ne va da biruința.

Cine este contra unității, este contra biruinței legionare.

8. NU-ȚI VORBI DE RĂU camarazii. Nu-i pârî. Nu șopti la ureche și *nu primi să ți se șoptească*.

9. NU TE SPERIA *dacă nu primești ordine*, vești, răspunsuri la scrisori, sau dacă ți se pare că lupta stagnează. Nu te alarma, nu lua lucrurile în tragic, căci Dumnezeu este deasupra noastră și șefii tăi cunosc drumul cel bun și știu ce vor.

10. ÎN SINGURĂTATEA TA *roagă-te lui Dumnezeu*, în numele morților noștri, pentru ca să ne ajute, să suferim toate loviturile, până la capătul suferințelor și până la marea înviere și biruință legionară.

INTERDICȚIA BÂRFEI

Cine va citi *„Cărticica Șefului de Cuib"* va putea cu ușurință vedea că de-a lungul ei trece ca o linie de foc: interdicția unui legionar de a vorbi pe la spate pe camaradul său.

Nu numai pentrucă acesta este un lucru neonorabil în sine, și necavaleresc, dar mai ales pentrucă acest sistem distruge o organizație. Orice organizație. Dar mai ales una bazată pe camaraderie și onoare.

Întreaga viață politică și privată a clasei conducătoare românești de până acum a fost măcinată de această buruiană rea.

Lumea noastră legionară se opune cu îndârjire acestui sistem. Noi suntem bazați pe franchețǎ și pe sinceritate care merge până la sânge.

PREOCUPAREA FAȚĂ DE CAMARAZI

Ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

*

* *

Bucureștiul, această nesfârșită mare de oameni, pare că s'a smuls din sufletul țării și și-a creiat viața lui aparte.

O viață urâtă, plină de interes, de dorință de câștig lipsită de orice mărinimie sau ospitalitate.

Ceea ce te isbește când intri în această cetate e faptul că ești tratat cu răceală.

Lumea care vine din provincie nu este chemată la masă, la dormit într'o familie de prieteni.

E rece. E urât. Noi legionarii ar trebui să schimbăm această atmosferă și s'o înlocuim cu vechea „ospitalitate românească".

De aceea îndemn pe legionarii cari au „casă" și „masă" și cari pot să primească pe un camarad din provincie, să-și dea adresa ...

CUIBURI INTELECTUALE

Iată titlurile conferințelor ținute de cuibul *AXA* din București:

Problema minorităților în Statul Român; Învățământul în statul legionar; Problema morală în viața publică a României; Scrierile imorale; Educația morală a legionarului; Caracter de legionar; Politica agrară; Reforma financiară; Problema muncitorească în statul legionar; Capitalul și munca românească; Industrie și agricultură; Biserica în statul legionar; Preotul; Politica externă a României; Armata.

CUIBURILE STUDENȚEȘTI

Iată titlurile conferințelor: Deosebirea între politica partidelor și politica Legiunii; Deosebirea de organizare între sistemul partidelor politice și sistemul Legiunii; Țăranul în statul legionar; Muncitorul în statul legionar; Franța naționalistă și Franța socialistă; Cum se pot combate tendințele Ungariei asupra Transilvaniei?; Cum se poate anihila încercarea de influență a Rusiei asupra Basarabiei?; Cum se pot întări frontierele dinspre Bulgaria?; Cum se poate salva Maramureșul?; Poate exista o artă legionară?; Statul legionar și Românii de peste hotare.

Ajunși acasă, veți face școală de educație legionară cu toți cei pe cari îi veți întâlni mai puțin pregătiți ca voi, asupra următoarelor: ținută legionară, salut, prezentare, bună-cuviință, cinste, a fi drept cu toată lumea, încredere

în biruință, respect pentru cei ce au jertfit, neînțelegerea între legionari, cum luptă dușmanii: calomnii, minciuni, cumpărări, uneltiri, etc.

Nu trebue să fiți mândri cu cei ce-i găsiți acasă.

Purtarea voastră: pretutindeni, în orice împrejurare, să fie în adevăr model. Purtați cu voi onoarea voastră.

Grija pentru elevii de liceu: Botezați-i în credința voastră. Explicați-le toate uneltirile la cari vor fi supuși. Pentruca atunci când vor veni în Universitate să nu cadă pradă celor răi.

FRĂȚIILE DE CRUCE

Rolul acestor cuiburi este de a face educația tinerimii române și anume:

a) Educația Creștină: ei trebue să recunoască, să iubească pe Dumnezeu și *să se poarte după învățăturile creștine.*

Este foarte multă literatură imorală care ucide sufletul copilului. El trebue să fie ferit de a sorbi această otravă.

b) Educația Națională: tânărul Român trebue să-și iubească Patria, Pământul. Fără patrie este ca un pui fără cuib.

El trebue ferit de literatura comunistă care se ridică în contra lui Dumnezeu, în contra Familiei, în contra Proprietății, în contra Armatei.

c) Educația Socială: în sufletul tineretului nostru trebuesc cultivate și întreținute sentimentele creștine de dreptate și echitate socială și setea de muncă creiatoare.

d) Educația Fizică: copilul trebue să fie voinic și sănătos la trup, pentrucă el va fi ostașul de mâine care va apăra acest pământ (Legiunea Sportivă).

e) Educația Sanitară: el trebue păzit de nenumăratele boli, în special de cele venerice cari secătuesc toată vlaga tineretului. *Cu un cuvânt, trebue să ne îngrijim de Românul zilei de mâine, care va purta pe umerii săi marea răspundere a existenței Patriei.*

SFATURI PENTRU ȘEFII DE CUIB

1) *Cum trebue să fie și să se poarte un șef.*

Un șef trebue să fie înțelept, trebue să se gândească bine când ia o hotărâre, pentruca ea să fie bună. Hotărârea trebue luată repede și dusă până la capăt.

Trebue să fie blând și să-și iubească oamenii de sub comanda lui.

Trebue să fie voios; așa trebue să apară înaintea celor pe cari îi comandă, nu amărât, întunecat, nervos.

Trebue să fie drept cu legionarii și cu toată lumea. ***Nici adversarului nu-i poate face nedreptate. Va lupta cu el, îl va învinge, dar pe căile dreptății, ale moralei; nu prin lașitate sau minciună.***

Trebue să fie curajos și hotărât în ceasuri de primejdie. Așa bunăoară, dacă va vedea un om în primejdie, datoria de onoare a unui legionar este de a sări pentru a-l salva, înfruntând primejdia. Ex.: foc, înec, etc.

Trebue să împartă bucuriile și durerile cu toți camarazii lui. În orice ocazie în lume, nu numai în lumea legionară, ***el trebue să-și aleagă locul cel mai greu.*** Un legionar nu se înghesuește ca să apuce cel dintâiu loc la masă sau cel mai bun pat la culcare.

Trebue să fie dibaci, adică orice ordin să-l ducă la bun sfârșit, întrebuințând căile cele mai inteligente.

Trebue să comande clar și să-și ducă oamenii la biruință.

Să nu vorbească de rău pe camarazii lui. Să nu permită să i se vorbească de rău despre alții.

Să știe să păstreze armonia în unitatea pe care o conduce. Este de o importanță capitală. Un șef de ar avea toate calitățile din lume și dacă în unitatea pe care o comandă e ceartă, desbinare, neînțelegere, trebue imediat înlocuit. *Sunt unii șefi cari îndată ce iau comanda unei unități, unitatea începe a se destrăma.*

Să fie foarte cuviincios cu toată lumea. Să nu bruscheze lumea, pentruca în loc de a o atrage s'o îndepărteze.

Trebue să fie cumpătat la toate. De exemplu: nu se poate concepe niciun șef și niciun legionar beat. *Legionarul poate petrece, dar nu se îmbată.*

Să fie om de cuvânt.

Să fie de o cinste care să-i atragă stima tuturor oamenilor din jur.

Într'un cuvânt, să se poarte în așa fel încât toată lumea să poată spune: „Într'un legionar te poți încrede, căci un lucru luat de un legionar pe seama lui îl duce la bun sfârșit."

Șeful legionarilor este un om năzdrăvan care din orice împrejurare, oricât de grea ar fi ea, iese deasupra. El trebue să fie învingător. De va cădea, el se va ridica din nou și va învinge.

2) ***<u>De ce trebue să se păzească un șef legionar.</u>***

a) *Să nu se lase ademenit.* Adversarii au două căi de luptă. Prima cale, atacul fățiș pentru a ne strivi. Dacă văd că noi am rezistat și n'am fost striviți, atunci încearcă a doua cale: ademenirea câtorva oameni pentru desbinarea noastră.

Ce trebue să facă un șef legionar, când simte atacul ademenirii:

Imediat trebue să raporteze șefului său și Șefului Legiunii. Și să spună deschis cuibului din care face parte. Adică *să dea pe față uneltirile vrăjmase.*

b) Nu există în Legiune „M'am supărat și plec."

Dacă se ceartă cu cineva, cu un camarad, legionarul trebue să se împace. În orice caz, nu poate pleca din Legiune pe acest motiv, căci nu se poate supăra pe Legiune, adică pe lupta de mântuire a țării sale.

Cineva poate pleca din Legiune când nu mai crede, dar nu când se supără.

c) *Lupta cu alți șefi legionari.*

Aceasta duce la desbinarea în două a legionarilor, la lupta dintre dânșii, la victoria inamicului.

Este așa de grav acest lucru, încât Legiunea consideră asemenea fapte aproape ca o trădare. Cum? Pentru ambițiile tale să distrugi Legiunea?

Chiar dacă sunt dușmani personali, când au devenit legionari nu se mai ceartă, nu se mai vorbesc de rău, luptă

fiecare în funcţia pe care o are şi slujeşte cu credinţă cauza legionară şi victoria de mâine.

d) *Spiritul negativ.*

O altă boală de care trebue să se ferească un şef legionar şi să-şi păzească toţi oamenii din organizaţie boală care este foarte periculoasă, pentrucă aduce neînţelegeri în sânul organizaţiei şi mai ales pentrucă taie aripile marilor îndemnuri, este critica. Critica sub formă de veşnică nemulţumire.

Sunt anumiţi oameni cari, orice ai spune sau orice ai face, ei sunt întotdeauna nemulţumiţi şi au întotdeauna ceva de zis. Aceştia ţin pe loc orice încercare de creiaţie, taie avântul oamenilor de faptă.

Organizaţia noastră nu este o organizaţie de critică, de negaţie, ci este o organizaţie cu spirit de afirmaţie, de combativitate, de ofensivă.

Lăsăm critica să ne-o facă istoricii, noi acum să *cucerim şi să înfăptuim cât mai mult şi cât mai bine.*

e) Toţi şefii legionari şi toţi legionarii dintr'o comună, fabrică, etc., trebue *să fie de acord în toate chestiunile cari interesează organizaţia noastră.*

Ex.: La Facultatea de Litere din Bucureşti s'au făcut alegeri pentru Preşedinte şi pentru Comitet. Legionarul X, cu camarazi de-ai lui, legionari, a candidat pe o listă, iar alt legionar cu alt grup de legionari a candidat pe altă listă. Legionarii s'au rupt în două şi la vot au căzut.

DESPRE INIŢIATIVA ŞEFULUI DE CUIB

Iniţiativa este cea mai frumoasă floare pe care un comandant o poate purta. Şeful care îşi ia răspunderea iniţiativei trebue să ştie că ea poate aduce mărirea organizaţiei, dar poate aduce şi foarte mare rău, după cum un şef o întrebuinţează în bine sau în rău.

Nu are voe în special:

a) A tipări ceva în numele organizaţiei fără aprobarea Biroului Central al Presei Legionare.

b) A scrie ordine sau scrisori cu conţinutul nechibzuit, cari să fie rău interpretate de către acei cărora se adresează, sau de către adversari.

c) *Nu are voe de a-şi băga unitatea în acţiuni desordonate,* chefuri, petreceri sau scandaluri, etc.

d) Nu are voe a trata şi nici a încheia vreo combinaţie politică cu oamenii altei grupări, fără aprobarea directă a Şefului Legiunii.

e) În general, un şef, ca şi un legionar, trebue să fie atent de a nu face niciun fapt, de a nu se introduce în vreo acţiune care ar putea periclita, strica sau desonora Legiunea.

<u>Când se ia iniţiativa</u>?

a) Iniţiativa se ia *când nu există vreun ordin precis* dat de către şefii ierarhici. Dacă este un ordin, se execută ordinul.

b) *Dacă între timp situaţia s'a schimbat,* şeful de cuib, ca orice comandant, *pe răspunderea lui,* va lua măsuri din

inițiativă proprie, *judecând însă cu pătrundere*, pentru ca organizația să iasă cât mai bine.

În fața unei acțiuni mai delicate legionarul, când are timp, își întreabă șeful.

Numai când nu are timp să întrebe, lucrează din inițiativă proprie.

OBLIGAȚIA ȘEFULUI DE A PĂSTRA ARMONIA

Eu am dorit dela un șef înainte de orice ca să-mi păstreze armonia și unitatea.

Șeful care nu este capabil să realizeze acest lucru pentru Legiune, trebue să-și ceară concediu și să plece.

Dacă însă prin măsuri provocatoare, sau în orice caz lipsite de tact, voește cu orice preț să provoace desarmonia în organizație, atunci i se ia orice comandă.

Cea dintâi calitate care se cere unui șef este aceea de a se asigura armonia.

LEGEA CARMEN SYLVA

Sunt adânc mâhnit ori de câte ori aud de vreo neînțelegere sau stare de conflict în cadrul Mișcării Legionare.

Unde începe conflictul, acolo încetează Legiunea, încetează viața legionară. Acolo este moarte și trăește Diavolul.

De aceea legionarul în conflict cu un altul, și-a pierdut ființa sa legionară.

Pentru apărarea organizației am făcut „Legea Carmen Sylva”.

Dacă doi legionari sunt în conflict, unul din ei trebue să plece, cerând concediu până la aplanarea și restabilirea armoniei.

Cine pleacă:

1. Dacă unul e mai vechiu și altul mai nou, pleacă cel mai nou.

2. Dacă unul e gradat și altul nu, pleacă cel care nu e gradat.

3. Dacă unul e nou, dar are funcțiune, pleacă cel vechiu, deoarece funcțiunea reprezintă totalitatea organizației locale.

Atrageți atenția să se aplice legea acolo unde se ivesc asemenea cazuri.

Șefii de regiuni vor fi rău notați dacă în regiunile lor se vor găsi cazuri nerezolvate.

ELITA LEGIONARĂ

Din aceste lupte se poate vedea cine merită să se înalțe în noua lume legionară, și cine trebue să rămână unde este.

Numai acela care a trecut cele trei examene, adică peste *muntele suferinței*, prin *pădurea cu fiare sălbatice*, și prin *mlaștina desnădejdei* și a reușit, este legionar adevărat.

Cine n'a trecut prin toate acestea, nu se poate numi legionar, deși este înscris în organizație, are insignă și plătește cotizația. Cine a avut abilitatea ca să le ocolească totdeauna și în 3–4 ani de viață legionară n'a cunoscut și n'a dat nici *examenul durerii*, nici *examenul bărbăției* și nici *examenul credinței*, poate fi un om abil, dar nu poate fi un legionar.

Șeful Legiunii, când apreciază persoana unui legionar, nu se ia nici după vârstă, nici după popularitate, adică după câți oameni are în jurul lui, nici după abilitate, ci după aceste trei examene:

Din această mare luptă legionară, va ieși o nouă aristocrație românească. În cariera ei nu se va pune bază nici pe bani, nici pe avere, nici pe haine, ci pe calitățile sufletești, pe virtute; va fi o aristocrație a virtuții.

Aristocrația ieșită din afaceri, din fraudă sau din vânzare de țară, va cădea. Dacă aurul se lămurește în foc,

în focul luptelor legionare se va lămuri adevărata elită morală a națiunii românești.

Dacă ești om cu păcate și te cheamă sufletul spre îndreptare, botează-te acum, îndreaptă-te. Ai însă bună cuviință și păstrează-te pe linia a II-a.

DIN JURĂMÂNTUL GRADELOR LEGIONARE:

Ori de câte ori am fost în fața unei jertfe legionare mi-am spus: Ce îngrozitor ar fi, ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor, să se instituiască o castă biruitoare căreia să i se deschidă porțile către viața afacerilor, a loviturilor fantastice, a furturilor, a îmbuibărilor, a exploatării altora.

Deci : au murit unii pentru ca să slujească poftelor de îmbogățire, de viață comodă și de desfrânare ale altora.

Ei n'au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatatori, pentru a ne așeza noi în palatele acestei caste, continuând exploatarea țării și a muncii altora, continuând viața de afaceri, de lux, de destrăbălare.

În cazul acesta biata mulțime a Românilor, prin biruința noastră, ar schimba numai firma exploatatorilor, iar țara stoarsă și-ar încorda istovitele puteri ca să suporte o nouă categorie de vampiri cari să-i sugă sângele: adică noi.

De aceea veți jura că ați înțeles că a fi elită legionară, în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta și a învinge, ci înseamnă: permanenta jertfire de sine în slujba Neamului, că ideia de elită este legată de ideia de jertfă, de

sărăcie, de trăire aspră și severă a vieții, că unde încetează jertfirea de sine acolo încetează elita legionară.

Să apărăm Mișcarea Legionară, cu toată puterea noastră, împotriva a tot ce ar putea s'o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere, sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar, înalta linie morală.

JURĂM!

CRITICA CONDUCĂTORULUI

O asemenea mișcare avea nevoe de un mare conducător, iar nu de un mare doctrinar, peste capul căruia să treacă valul mișcării; el trebue să domine mișcarea și s'o stăpânească.

Nu oricine poate să îndeplinească această funcțiune. Trebue un om de meserie, un om cu calități înnăscute, cunoscător al legilor de organizare, de desvoltare și de luptă ale unei mișcări populare. Nu e suficient să fii profesor universitar, pentru a putea lua comanda unei astfel de mișcări.

Aici avem nevoe de barcagii sau de comandanți de vapor, cari să ne conducă pe valuri, cari să cunoască legile și să fie deprinși cu secretul acestei conduceri, cari să cunoască vânturile, cari să cunoască adâncimea mării, cari să cunoască locurile primejdioase cu stânci, cari, în sfârșit, să fie stăpâni pe brațele lor.

Nu e suficient ca cineva să demonstreze că Ardealul este al Românilor, pentru ca să ia și comanda trupelor spre a merge să desrobească Ardealul.

Ne găsim pe două planuri de activitate cu totul deosebite, planuri cari cer persoanelor aptitudini și însușiri cu totul deosebite.

Primul plan ni-l putem închipui la 1.000 m. înălţim Lumea teoriei. Câmpul abstract al legilor. Acolo omul anumite însuşiri se ocupă cu cercetarea adevărului şi form larea lui teoretică.

Celălalt plan se află pe pământ. Aici omul cu anum însuşiri se ocupă cu arta impunerii adevărului prin joc forţelor.

Cei dintâi conturează obiective, creiază idealuri, c de ai doilea le ating, le împlinesc.

Din cauza principiului natural al diviziunii muncii su extrem de rare excepţiile cari ar putea întruni la un lo într'un singur om, însuşirile celor două feluri de îndeletnic

Omul planului întâiu fuge de oameni.

Planul al doilea cere în primul rând: oameni. Da simpli oameni? Nu! Ci oameni transformaţi în forţe omenes

Aceasta însemnează:

1. Organizare (cu toate legile ei),

2. Educaţie tehnică şi eroică pentru mărirea puter adică pentru transformarea omului în putere omeneasc

3. Conducerea acestor forţe, organizate şi educat pe câmpul strategic şi tactic, în luptă cu alte forţe omenes sau cu natura.

Dacă doctrinarului i se cere să stăpânească ştiin cercetării şi formulării adevărului, ***conducătorului unei mişc i se cere să stăpânească ştiinţa şi arta organizării, ştiinţa arta educaţiei, ştiinţa şi arta conducerii.***

Pe planul al doilea, învingătorul din planul întâiu nu va putea repurta absolut nicio victorie. El va fi un învins sau în cel mai bun caz se va mulţumi cu micile succese pe cari i le vor procura cei din jur.

LINIILE SPIRITUALE ALE UNUI CONDUCĂTOR

Cari sunt liniile spirituale ale unui conducător de mişcare politică? După părerea mea următoarele:

I. O putere lăuntrică de atracţie. În lume nu există oameni liberi (independenţi). *După cum în sistemul solar fiecare stea se află într'o orbită în cadrul căreia se mişcă în jurul unei puteri de atracţie mai mari, tot aşa şi oamenii, cu deosebire în domeniul acţiunii politice, gravitează în jurul unor puteri de atracţie. La fel şi în lumea cugetării. Rămân bineînţeles în afară acei ce nu vor nici să se mişte, nici să cugete.*

Un şef trebue să aibă o asemenea putere de atracţie. *Unii au pentru zece oameni, numai pentru atâţi putând fi şefi*; alţii pentru un sat întreg, alţii pentru un judeţ, alţii pentru o provincie, *alţii pentru o ţară*, alţii depăşesc hotarele unei ţări. Şefia unui conducător e limitată de marginile puterii lui lăuntrice de atracţie. E un fel de putere magnetică pe care, dacă cineva nu o are, nu poate fi conducător.

II. Capacitate de dragoste. Un șef trebue să iubeasc
pe toți camarazii lui de luptă. Fluidul dragostei lui trebue s
străbată până la marginea comunității unei mișcări.

III. Știință și simț al organizării. Lumea atrasă une
mișcări trebue să fie organizată.

IV. Cunoaștere a oamenilor. În organizare trebue s
se țină seama de principiul diviziunii muncii, *întrebuințân
pe fiecare la locul său,* după aptitudinile pe cari le are ș
neprimind pe cei cari nu le au deloc.

V. Putere de educație și de insuflare a eroismulu

VI. Stăpânirea legilor conducerii. Un șef, având o
trupă organizată și educată, trebue să știe a o conduce pe
câmpul de luptă politic, în concurență cu celelalte forțe

VII. Simțul bătăliei. Un șef trebue să aibă un sim
special care-i arată când trebue să dea bătălia. E ceva
lăuntric care spune: Acum! în minutul acesta, nici ma
târziu, nici mai devreme.

VIII. Curajul. Un șef, când aude această porunc
lăuntrică, trebue să aibă curajul de a trage sabia.

IX. Conștiința obiectivelor drepte și morale și a
mijloacelor loiale. Nu există biruință care să dăinuiască în
afară de aceste îndreptare.

În sfârșit, un conducător trebue să aibă toate virtuțile unui luptător: jertfă, rezistență, devotament, etc.

DRAGOSTEA ȘI DISCIPLINA

Toată istoria socială a omenirii e plină de lupte, având la bază cele două mari principii cari caută să-și facă loc unul în paguba celuilalt: ***principiul autorității si principiul libertății.***

Autoritatea a căutat să se extindă în dauna libertății. Aceasta, la rândul său, a căutat să limiteze cât mai mult puterea autorității. Aceste două, față în față, nu pot însemna decât conflict.

A orienta o mișcare după unul sau celălalt din aceste două principii înseamnă a continua linia istorică de turburări și răsboire socială, înseamnă a continua, pe de o parte, linia de tiranie, împilări și nedreptate, iar pe de alta, linia de răsvrătire sângeroasă și de permanent conflict.

Mișcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorității și nici pe acela al libertății. Ea își are temeliile înfipte în principiul dragostei; în el își au rădăcinile, atât autoritatea, cât și libertatea.

DRAGOSTEA

Dragostea e împăcarea între cele două principii: autoritate și libertate. Dragostea se află la mijloc, între ele, și deasupra lor, cuprinzându-le pe amândouă în tot ce au ele mai bun și înlăturând conflictele dintre ele.

Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răsvrătire sângeroasă, nici răsboire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict.

Există și o concepție ipocrită a principiului dragoste practicată de tirani și de evrei cari, necontenit și sistematic fac apel la sentimentul dragostei altora, pentru ca la adăpostul acestuia să poată urî și împila nestingheriți.

Dragostea aplicată însemnează pace în suflete, în societate și în lume.

Pacea nu mai apare ca o biată expresie a unui echilibru mecanic și rece între cele două principii: autoritate și libertate, condamnate la veșnică răsboire, adică la imposibilitate de echilibru.

Pacea nu ne va da-o justiția, ci numai bunătatea și dragostea, pentrucă justiția e foarte greu să se realizeze integral și chiar dacă s'ar găsi un aparat de realizare perfectă a acesteia, este imperfect omul care, neputând-o sesiza și aprecia, va fi veșnic nemulțumit.

Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Până la sfârșit, ele se vor convinge, după ce vor fi rătăcit, cercetat și încercat totul, că în afară de dragostea pe care Dumnezeu a sădit-o în sufletele oamenilor, ca o sinteză a tuturor însușirilor omenești și trimițându-ni-o prin însuși Mântuitorul Iisus Hristos care a pus-o deasupra tuturor virtuților, nu există nimic care să ne poată da liniște și pace.

Toate celelalte își au rădăcina în dragoste: și credința, și munca, și ordinea, și disciplina.

Ce minunat și ce înțelept vorbește Apostolul Pavel:

„Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești și dragoste nu am, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Și chiar dacă aș avea darul prorocirei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, dacă dragoste nu am, nimica nu sunt.

„Și chiar de aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n'aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pismuește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie.

„Nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău.

„Nu se bucură de nelegiuiri, ci se bucură de adevăr.

„Acopere totul, crede totul, nădăjduește totul, sufere totul.

„Dragostea nu va pieri niciodată.

„Prorociile se vor sfârși, limbile vor înceta, cunoștința va avea sfârșit.

(Corintieni I, 13, 1-8.)

De aici pornește Mișcarea noastră. Nu știu cum să vă îndemn mai mult ca să cultivați dragostea: și cei ce coman-

dați, și cei ce stați sub comandă. Ea vă va da posibilită[ți] nebănuite și nesfârșite de rezolvare a tuturor problemelo[r] grele cari vi se vor ivi. Acolo unde nu este dragoste, n[u] este viață legionară. Priviți un moment această viață legionar[ă] și înțelegeți ce ne leagă pe noi, pe toți, unul de altul, pe ce[i] mari și pe cei mici, pe cei săraci și pe cei bogați, pe ce[i] bătrâni și pe cei tineri.

Dragostea nu desființează însă obligația de a fi disciplinat, după cum nu desființează obligația de a munci sau pe aceea de a fi ordonat.

DISCIPLINA

Disciplina este o îngrădire a noastră, fie pentru a ne conforma unor norme etice de viață, fie pentru a ne conforma voinței unui șef.

În cazul întâiu o practicăm pentru a ne urca pe înălțimile vieții, în cazul al doilea pentru a obține succesul în luptă: cu natura sau dușmanii.

Pot fi o sută de oameni cari se iubesc între ei ca frații. Dar în fața unei acțiuni e posibil ca fiecare să aibă câte o părere. ***O sută de păreri nu vor birui niciodată.*** Dragostea singură nu-i va putea face biruitori. Este nevoe de disciplină. *Pentru a birui trebue să-și însușească toți o singură părere, aceea a celui mai experimentat dintre ei, a șefului.*

Disciplina este chezășia biruinței, pentrucă ea asigură unitatea efortului.

Sunt greutăți pe cari numai un neam întreg unit, ascultând de o singură comandă, le poate birui. Cine este imbecilul care, într'un asemenea caz, să refuze de a se grupa cu toți ai lui la un loc, ascultând de aceeași comandă, pentru motivul că disciplina i-ar știrbi din personalitate?

Disciplina nu înjosește pentrucă te face biruitor. Și dacă biruințele nu se pot câștiga decât cu jertfă, disciplina este cea mai mică dintre toate jertfele pe cari un om poate să le facă pentru victoria Neamului său.

Dacă disciplina este o renunțare, o jertfă, ea nu înjosește pe nimeni pentrucă orice jertfa înalță, nu coboară.

Nu există biruință fără unitate. Și nu există unitate fără disciplină. De aceea Neamul nostru va trebui să condamne și să considere ca acțiune vrăjmașă orice abatere dela școala disciplinei, ca pe ceva care-i periclitează biruințele și viața.

PRIMEJDII CARI PÂNDESC O MIŞCARE POLITICĂ

O mişcare niciodată nu moare din cauza duşmanilor din afară. Ea moare din cauza duşmanilor din lăuntru. Ca orice organism omenesc. Nu moare omul decât unul la un milion din cauze exterioare (călcat de tren, de maşină, împuşcat, înecat). Omul moare din cauza toxinelor interne. Moare intoxicat.

Sunt elemente foarte bune, cari au structura sufletească în aşa fel alcătuită, încât nu se pot încadra, iar dacă se încadrează distrug totul. ***O parte*** sunt intriganţi din naştere. Oriunde intră, prin sistemul de a vorbi despre altul la ureche, strică întreaga armonie a organizaţiei şi o desfiinţează.

O altă categorie o constitue acei cari au câte o idee fixă: cred sincer că au găsit cheia tuturor soluţiilor, căutând să te convingă de valoarea lor. ***Alţii*** sufăr de boala ziaristicei. Voesc cu orice preţ să fie directori de ziare sau cel puţin să-şi vadă numele iscălit la sfârşitul unui articol. ***Alţii*** au o purtare în societate de aşa natură, încât, oriunde apar, compromit întreaga luptă şi macină încrederea de care se bucură organizaţia, în sfârşit, ***alţii*** sunt plătiţi anume ca să bage intrigi, să spioneze şi să compromită orice încercare nobilă a mişcării.

Dacă într'o organizaţie apar aceste începuturi de cangrenă, ele trebuesc imediat localizate şi apoi extirpate cu cea mai mare energie. Dacă nu se pot localiza şi se întind ca un cancer în întregul organism al mişcării, cauza este pierdută. Viitorul şi misiunea organizaţiei sunt compromise. Ea va muri sau îşi va târî zilele între viaţă şi moarte, fără ca să poată realiza ceva.

Câtă grije, câtă atenţie, prin urmare, trebue să aibă un şef de mişcare faţă de elementele ce vor să vină sub conducerea lui. Câtă educaţie trebue să le facă şi câtă neobosită supraveghere trebue să exercite asupra lor. Fără acestea, mişcarea se compromite iremediabil.

Într'o organizaţie nu intră „cine vrea", ci intră cine trebue, şi rămâne cine e – şi atâta vreme cât – e om corect, muncitor, disciplinat, credincios.

CONTROLUL LEGIONAR

Scopul acestui Control legionar este:

1. De a păzi ca activitatea legionară să se mențină pe cea mai înaltă linie de corectitudine, pricepere și moralitate.

2. De a păzi pe legionarul în funcțiune împotriva calomniatorilor și bănuitorilor, scutindu-l de neliniștea unor atacuri piezișe și perfide.

Cum lucrează Controlul legionar:

1. Cercetează întreaga activitate financiară, morală, politică, într'un cuvânt, întreaga purtare a legionarului, căutând a observa dacă acesta s'a ținut sau nu pe marea linie de onoare și înălțime legionară.

2. Controlul se va face cu mare amănunțime, cu mare conștiinciozitate și cu mare severitate. Aici nu există nici toleranță, nici milă.

3. Raportul se înaintează Șefului Legiunii care notează – ex.: excepțional, foarte bine, bine, mulțumitor, lasă de dorit, rău.

Ca sfârșit repet:

Legionarul încărcat cu o funcțiune poartă cu el întreaga noastră onoare. Legiunea și noi toți suntem angajați prin actele lui.

*

* *

O mare primejdie amenință organizația legionară: intrarea în cadrul organizației a o mulțime de elemente slabe, sau chiar rele. Este un fapt cunoscut: ***de câte ori un curent se ridică mai puternic în favoarea unei organizații, de atâtea ori năvălesc asupra ei și o serie întreagă de elemente inferioare,*** uneori chiar haimanale, oameni fără căpătâi, escroci, secături, etc... Altă serie o formează voiajorii politici cari au bătut la ușa tuturor partidelor și acum stau gata să se arunce și în brațele Mișcării Legionare.

În tabăra Carmen Sylva de astă vară am constatat că șefii de județe și de unități legionare, cari aveau îndatorirea sacră de a apăra Legiunea și renumele ei, nu și-au făcut cu prisosință datoria. N'au fost suficient de severi în cercetarea și primirea nouilor membri. Ei nu s'au uitat nici la înfățișarea, nici la ochii, nici la caracterul, nici la sufletul, nici la mintea celor ce le băteau la ușă și i-au primit în organizație, încât cu durere am putut să văd o serie de mici haimanale, pleava satelor și orașelor, oameni fără niciun căpătâi, purtând și *batjocorind sfânta cămașe verde în care au murit martirii noștri.*

Cer să se facă de urgență în fiecare județ o <u>comisiune de control</u>, compusă din trei, care să *cerceteze individual pe fiecare membru*, din toate cuiburile județene. *Cine este*? Ce trecut are, ce situație și nume în societate

(orice muncă e onorabilă, dela măturător de stradă, la plugar, muncitor, etc. Nu e onorabilă haimanaua, omul fără căpătâi, bețivul, coada satelor și orașelor, pleava). Elementele slabe vor fi îndepărtate imediat.

Îndepărtarea se va face cu blândețe și cu elegan... sufletească. Ea se va face sub forma unui concediu de u... an de zile, pentru ca omul în acest timp să se pună la punc... cu lipsurile pe cari le are. După care timp se va vedea.

Pe viitor, toți șefii de județe, plăși, cuiburi, etc. să n... uite ***următoarele legi***:

A) *Cât mai puțini legionari și cât mai mulți prieten...*

B) Din 20 de cereri de înscriere, se resping 19 și se primește unul: Cel mai bun.

C) Celui ce vine să se înscrie îi spuneți: „Dragă Domnule, du-te și mai gândește-te 3 luni pentru ca să nu te păcălești. Studiază-ne bine atunci când vrei să fac... pasul acesta. Iată, în acest timp studiază următoarele cărț... și reviste legionare. Apoi dă-ne voe ca în acest timp să te studiem și noi pe D-ta, ca să nu ne păcălim nici noi". Pe urmă urmează ***stagiul de mai multe luni de cunoaștere și apropiere, și stagiul de 3 ani***, în care timp noi trebue să ne dăm seama dacă omul, fie el corect, cu bunăvoință, etc. se poate totuși integra perfect în spiritualitatea legionară. *Numai în acest caz va fi trecut în rândurile legionare. Altfe... prezența lui va fi permanent o discordanță în sânul organi... zației și o permanentă dificultate.*

D) ***Veți accentua necontenit deosebirea între calitatea de membru și aceea de legionar.***

* * *

În sfârșit, vă atrag atenția asupra abuzului de cămăși verzi. În fiecare colț de stradă întâlnești cămașa verde pe câte un trup care nu-i face totdeauna cinste, sau în poziții neserioase, sau în localuri nedemne (crâșme, cafenele, cluburi). Orice pezevenghiu se înscrie în Gardă printr'un șef de cuib și a doua zi e cu cămașa verde, la colțul străzii sau la crâșmă. Domnilor șefi de județe, nu vi-e scârbă când vedeți aceste lucruri? Atenție! *Cămășile verzi sunt odăjdiile noastre. Să se poarte numai în zile de sărbătoare și în anume situații și locuri. Interziceți purtarea zilnică a acestei cămăși. Altfel mergem la batjocorirea ei.*

RESPONSABILITATEA

Legionarul înțelege să-și asume întreaga răspunde *a faptelor și credințelor lui*, și scuipă în ochi pe lașii orica ar fi, cari se ascund în dosul anonimatului.

Dacă prin ilegalități cineva mai poate birui, lașitate n'a ridicat niciodată biruitori.

Vom scoate însă, noi legionarii, un alt om, pe care vom opune omului laș, omului vechiu, și care va zic *„Răspund"*.

Pentrucă *nimic nu e mai desgustător decât omul ca minte și fuge de răspundere.*

PEDEAPSA LEGIONARĂ

Am înființat un *serviciu legionar de judecată*. Acesta este încredințat Părintelui Ionescu Duminică.

Voesc prin aceasta să fac tuturor legionarilor educație în sensul de a ști, atunci când greșesc sau se abat dela linia legionară, să-și recunoască greșala, să plătească prin pedeapsă. Legionarul va trebui să spună: „Am greșit, dar am plătit. Nu sunt dator nimănui cu nimic".

În al doilea rând *voesc să iasă din mintea legionarilor, că a-și plăti prin pedeapsă un rău pe care l-au făcut, este ceva rușinos. Nu. Este ceva sfânt, pentrucă restabilești o dreptate pe care tu ai rupt-o, un echilibru pe care l-ai desființat.*

Nu e nimeni pierdut când primește o pedeapsă; suntem cu toții pierduți atunci când închidem ochii la greșelile legionarilor, pentrucă ne sfarmăm linia de viață legionară, legile noastre, în virtutea cărora trăim ca legionari în lume.

Ei nu se vor tângui, nu se vor revolta, nu vor plânge, ci vor spune: *„Camarazi, am greșit în cutare sau cutare chestiune, căci iată care este linia, dogma legionară, și iată cum am procedat eu. Acum îmi fac pedeapsa cu fruntea sus, cu mulțumire. Plătesc ce am greșit".*

Ce educație frumoasă se poate face masselor d
legionari cari vin din ce în ce mai mulți, și ne lipses
mijloace de a le putea face educația în acest mod.

Înmulțindu-se și venind cu mentalitatea veche, ne vo
strica spiritul legionar.

Decât să-i scriu cărți și să-i fac teorii peste teorii, pr
pedeapsa aplicată unuia arăt la toți: aceasta este permis
aceasta nu este permis.

Ex.: a. Comitetul legionar al Facultății de Teolog
pedepsit cu 100 zile de muncă manuală la Biserică.

b. Profesorul Radu Gyr, pedepsit cu 3 zile de munc

*

* *

Camarade,

Nu știu cine te-a lăudat în ... arătându-te ca pe u
politician de rând.

Desigur că e din cercurile noastre. Neștiind cine e
pentru a-l pedepsi, te pedepsesc pe D-ta. Pentru ca să ș
să te ferești altădată, ca de foc, de laudele inamicilor să
de acelea ale amicilor de circumstanță.

Anunță, te rog, județul, că ești pedepsit cu o săp
tămână eliminare.

TRĂDAREA

Dacă aș avea un singur glonț, iar în fața mea un dușman și un trădător, glonțul l-aș trimete în trădător.

Neamul nostru mereu a avut parte de trădători.

Trădarea ne-a măcinat puterile Neamului. Noi, Românii, nu ne-am așezat niciodată cu arma în mână în fața ei; de aceea a prins rădăcini, de aceea trădătorii s'au înmulțit pe toate cărările, de aceea toată viața noastră de Stat nu e decât o trădare permanentă de Neam. Dacă nu rezolvăm problema trădării, opera noastră va fi compromisă.

Neamul acesta va trebui să-și pedepsească măcar o dată la o mie de ani pe cei ce i-au călcat legile, l-au împilat și l-au trădat.

Sunt de părere că această categorie de elemente, pentru ideia unei mari exemplarități milenare, va trebui stigmatizată în fața țării învingătoare. Stigmatizați și părinții lor, cuibul din care s'a născut și a putut crește duhul trădării, stigmatizați și copiii lor, pentrucă „din stejar, stejar răsare și din trădător, trădător se naște". Spre binele și spre purificarea acestui Neam, ne luăm solemn angajamentul celor afirmate mai sus.

Cum își închipue Statul și factorii săi conducători că o nație va putea trăi pe lume, cu un tineret căruia Statul i-a făcut școala trădării, a lașității, a mișeliei?...

Aduceți-vă aminte că Roma cea nebiruită și armata romană, pururea biruitoare, au fost totuși învinse, definitiv învinse: de bieții, săracii ucenici și credincioși ai Mântuitorului, cari, urmând învățătura Sa, au primit din partea Romei păgâne, uneltitoare, toate umilințele și toate jertfele.

Mai târziu – ce vreți mai uriașă înfrângere – toate drapelele armatei care a schingiuit, omorât, umilit, purtau semnul Crucii, semnul celor umiliți și schingiuiți.

* * *

Trec pe la organizații diferiți spioni. Unii, agenți de la poliție. Chemați-i înăuntru pentru a le arăta că nu aveți nimic secret.

Dacă însă printre legionari va fi prins unul care se va vinde pentru bani și va deveni trădător al Legiunii, va fi pedepsit, azi, mâine, peste un an sau peste doi.

Cea mai mare desonoare a organizatiei noastre este aceea de a găsi în mijlocul nostru spioni.

CAZUL STELESCU

Consiliul de onoare compus din comandanți legionari cu gradele câștigate în lupte și din legionari cu legământ sub președinția Domnului General Cantacuzino-Grănicerul, pentru a cerceta „Cazul Stelescu", astăzi, la ora 3 și

jumătate s'a pronunțat în modul următor, după o deliberare de 4 ore:

1. Mihail Stelescu este vinovat *ca legionar.*
2. Este vinovat de *înaltă trădare.*
3. Mihail Stelescu, față de Codul de onoare, este și rămâne desonorat și deci descalificat.

Hotărârea este dată în unanimitatea Consiliului compus din 23 persoane.

I. *În urma acestei sentințe, subsemnatul, Șef al Gărzii de Fier, hotărăsc eliminarea din Gardă a lui Mihail Stelescu pe termen nelimitat.*

II. Felicit Consiliul de onoare și pe Președintele său, Generalul Cantacuzino-Grănicerul, pentru sănătatea și înălțimea morală a sentinței date.

III. *Acord lui Stelescu dreptul, ca într'un viitor cât de îndepărtat, care rămâne la aprecierea mea, să-și poată răscumpăra în fața aceluiași Consiliu de onoare, convocat de mine în acest scop, numai prin jertfă, onoarea pierdută și păcatul făptuit.*

MIȘELIA

– Să n'aveți teamă de acești pigmei, căci cine are asemenea suflet, nu poate niciodată birui. Pe aceștia îi veți vedea odată căzând în genunchi la picioarele voastre. Să nu-i iertați, pentrucă nu vor face-o din conștiința păcatului săvârșit, ci dintr'o mișelie.

Păziți-vă pe voi și copiii de azi și de mâine ai Neamului Românesc și ai oricărui neam din lume, de această racilă îngrozitoare: mișelia.

Toată inteligența, toată învățătura, toate talentele, educația, nu ne vor servi la nimic dacă vom fi mișei.

Învățați pe copiii voștri să nu întrebuințeze mișelia nici în contra prietenului și nici în contra celui mai mare dușman al lor. Căci nu vor învinge, ci vor fi mai mult decât învinși, vor fi striviți. Nici în contra mișelului și a armelor lui mișelești să nu întrebuințeze mișelia, pentrucă de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane. Mișelia va rămâne neschimbată. Mișelia învinsului va fi înlocuită cu mișelia învingătorului. În esență, aceeași mișelie va stăpâni peste lume. Întunerecul mișeliei din lume nu poate fi alungat prin alt întunerec, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului, plin de caracter și de onoare.

DESPRE EXECUTANȚII ORDINELOR ABUZIVE

Le faceți toate acestea pentru voturi? Pentru 6 luni, un an sau doi de guvernare?

*

* *

Călăii erau umiliți și umblau salutând până la pământ și cerșind o cât de mică atenție dela cel mai umil purtător de fundă tricoloră.

– *Parcă noi nu suntem buni Români! Dar ce să facem? Am avut ordin.*

– Nu! Canalii! ***N'ați avut suflet de părinte și de Român. N'ați avut onoare de oameni. N'ați avut respect pentru lege. Ați avut ordin? Nu! Ați avut suflete de trădători.***

FINANȚAREA

Nu numai că nu eram finanțați de capitaliști, da sfătuesc pe oricine conduce o mișcare bazată pe sănătate să refuze orice tentativă de finanțare, dacă voește să nu-și omoare mișcarea. Pentrucă o mișcare este astfel constituită încât poate să producă singură din credința și jertfa membrilor ei, exact atât cât îi trebue pentru ca să poată tră și desvolta.

Pentru o normală și sănătoasă desvoltare, o mișcare nu are drept să consume decât atât cât poate produce ea și nu poate produce decât în măsura capacității de credință și deci de jertfă a membrilor ei. Nu produce suficient? Nu vă stă deschisă calea finanțării, ci aceea a intensificării credinței. E chiar un indiciu, a nu produce suficient, este o dovadă a puținătății credinței. Nu produce nimic? Organizația e moartă sau se va prăbuși în curând. Lipsită de credință, ea va fi învinsă de cei ce o au.

Un șef care admite finanțarea mișcării sale din afara organizației, este ca și omul care-și învață organismul să trăiască din medicamente. În măsura în care administrezi unui organism medicamente, în aceeași măsură îl condamni să nu mai reacționeze singur.

Și mai mult: în momentul în care i-ai ridicat medicamentele, moare. E la discreția farmacistului! Tot astfel o mișcare este la discreția celor cari o finanțează. Aceștia ar putea, la un moment dat, să înceteze finanțarea, și mișcarea neînvățată a trăi prin sine, moare.

O mișcare, ca și un om, de altfel, poate avea nevoe, uneori, de o cantitate mai mare de bani. Se poate împrumuta, pentru ca să plătească cu timpul.

Deci, domnilor șefi de mișcări (vorbesc pentru cei ce vor veni după noi), să respingeți pe binevoitorii cari se vor oferi să vă finanțeze mișcarea, bineînțeles, dacă vor mai fi în viitor de aceștia. În România cred că nu. Nici astăzi aproape nu mai sunt. *Toți acei ce au posibilități de finanțare și finanțează sunt bancherii străini, marii bogătași străini, marii cerealiști străini, marii industriași străini, marii comercianți străini. Ei finanțează partidele politice pentru a extermina pe Români în țara lor.*

Oameni cu dare de mână, oameni bogați până la limita bunei cuviințe, vor fi. Ei nu vor avea posibilități de finanțare, ci vor putea numai să ajute, din prisosul lor, o mișcare. Această obligație de a ajuta, de a-și ajuta Neamul în grele momente, o au toți Românii și vor avea-o în veacul veacurilor. Ajutorul lor este și va fi bine primit totdeauna.

BĂTĂLIA LEGIONARĂ

Neavând bani, sforţările noastre au luat aspectul une adevărate bătălii. „Bătălie" chiar i-am spus din primul moment

Am întrebuinţat două sisteme:

1. Concentrarea tuturor sforţărilor asupra aceluiaş obiectiv,

2. *Stimularea luptătorilor în timpul bătăliei, prin citarea lor şi prin distincţii acordate.*

Acest sistem îl veţi întâlni de-a lungul întregii vieţ legionare.

El întruneşte următoarele avantagii:

a) Realizarea rapidă a scopului urmărit.

b) Educarea acţiunii unitare şi a efortului disciplinat al tuturor luptătorilor.

c) Trezirea conştiinţei puterilor proprii, încrederea în sine, încrederea în puterile sale. Amintirea înfrângerilor economice, în special a încercărilor nereuşite, a aruncat poporul român în resemnare, lipsă de curaj, neîncredere. Va trebui să-i trezim încrederea în sine prin înlocuirea amintirilor dureroase cu o tradiţie de biruinţă în încercările sale.

Şi în sfârşit, prin stimularea luptătorilor, vom putea obţine o selecţionare a celor cu tragere de inimă, cu dor de muncă, o elită a luptătorilor.

Ne-am săturat de lipsa de demnitate omenească. Dacă nu dai bacşiş, dacă nu-l plăteşti, nu ţi se înscrie în partid. Dacă nu plăteşti, nu dă drumul hârtiilor de la primărie. Dacă nu dai bacşiş, nu poţi să-ţi capeţi dreptul. Bacşişul, mita şi hoţia au desfiinţat sănătatea morală a naţiunii române.

Legionarul va căuta să desfiinţeze aceste apucături şi să reînvieze sentimentul demnităţii omeneşti. El nu va da nimănui nimic, nu va promite nimănui nimic, iar când va face cuiva un serviciu, nu se va înjosi ca să primească bacşiş sau mită, ci va pune mâna în gât mituitorului.

... ne-am învăţat a primi de „pomană". Legionarul trebue să se desveţe de acest trist obiceiu. El se va simţi ofensat atunci când cineva îi va oferi gratuit ceva.

Plăteşte munca acestuia, pentru ca mâine să ţi se plătească şi ţie, corect, munca ta!

ASOCIAȚIA „PRIETENII LEGIUNII“

Iată *statutele asociației*:

Am luat inițiativa de a stabili o legătură între cei cari n'au devenit și nu pot deveni legionari.

Sunt mulți cari au fost cu sufletul alături de această mișcare, dar nu s'au putut încadra, fie pentrucă au fost funcționari la stat, întreprinderi particulare, fie pentrucă au fost comercianți sau industriași îngrădiți de multe greutăți în meseriile lor, fie pentrucă sunt în așa fel construiți sufletește încât nu s'au putut integra complet în spiritualitatea severă a acestei mișcări.

Totuși sunt o bună parte de Români din această țară, cari recunosc că tinerilor acestora merită să li se trimită o mână de ajutor pe frontul pe care ei îngheață luptând pentru Țară.

Aceste gânduri ne-au făcut să ne orientăm către un fel de asociație discretă de ajutorare a tineretului, denumită „*Prietenii Legiunii*".

În jurul nostru avem: prieteni, indiferenți și dușmani. Am considera un dezastru dacă mâine, când goarna biruinței va suna peste pământul românesc, cei cari au fost prietenii adevărați ai Neamului, ar fi să fie aruncați cu dispreț în lături, iar cei cari ne-au vrăjmășit sau au stat

indiferenți până în preajma biruinței, ar fi să fie încărcați cu răsplăți nemeritate ca eroi de ultimă oră. Acest trist tablou ne urmărește de multă vreme. Căci dacă a doua zi după victorie s'ar întâmpla acest lucru, întreaga operă legionară s'ar sfărâma.

Nu urmărim o răsbunare, ci simțim necesitatea de a creia un sentiment al răspunderii în mijlocul acestei nații românești.

Fiecare va trebui să știe că pentru atitudinea sa va răspunde. Nu poate trăi pe lume o nație dispusă la toate părerile, la toate atitudinile, la toate schimbările și la toate compromisurile.

CONDIȚIUNI DE ÎNSCRIERE

„Prietenii Legiunii" ajută pe legionari material și moral, după puteri, lunar sau anual.

Ei sunt cu totul în afara organizației legionare ale cărei legi de primire sunt cu mult mai severe.

Ei nu se cunosc între ei și nu se întrunesc niciodată.

Cea dintâi adunare a acestor oameni se va face în ziua Biruinței. Atunci ei vor fi convocați nominal de Șeful Legiunii, vor fi cunoscuți de legionari și sărbătoriți de întreaga suflare.

Vor fi informați corect și la timp asupra tuturor problemelor legionare importante.

Oamenii cari au jucat un rol deosebit în viața publică de până acum nu se mai pot încadra în Mișcarea Legionară chiar dacă dau semne că au înțeles această mișcare, chiar dacă sunt gata să facă jurăminte și chiar dacă vi s'ar părea că prezintă destulă garanție de devotament.

Această măsură vine în urma unei experiențe legionare de mai mulți ani de zile, care conchide că oamenii trăind într'o anumită mentalitate, cu foarte mare greutate se pot adapta mentalității legionare cu totul deosebită, și chiar dacă aparent se adaptează, n'o fac decât formal, nu în adâncuri, pentru că în momentele critice ale organizației aceste adâncuri de mentalitate deosebită să iasă la iveală (fără voia lor), fie printr'o judecată nelegionară, fie printr'o acțiune sau ieșire care poate periclita însăși unitatea și chiar viața Mișcării.

De aceea, pentru siguranța, liniștea interioară, și păstrarea nealterată a Mișcării Legionare, oamenii ce au jucat vreun rol în viața publică, nu pot fi încadrați în Mișcare. Chiar dacă nu ne-au atacat niciodată și chiar dacă au avut totdeauna sentimente bune față de noi.

După Biruință, ei vor putea pune (dacă vor fi corecți) capacitatea lor la dispoziția țării, vor putea deci ocupa orice funcțiuni în Stat, se va face apel la știința și puterea lor de muncă, ***dar nu se vor putea înrola, nici atunci, în cadrul mișcării active.***

Acum ei pot să facă parte din rândurile *„Prietenilor Legiunii”*.

CEI CE NU POT FI PRIMIȚI

– Primim pe acești prieteni creștini din orice partid, din orice grupare, din orice categorie socială. *Nu ne interesează nici clasa, nici gruparea politică din care fac parte și în care pot rămâne și pe viitor.*

– Nu primim niciodată prietenia:

A) A celor cari ne-au *atacat cu mișelie* sau au avut o atitudine vecină cu mișelia.

B) A celor ce s'au dovedit din raporturile cu noi sau cu alții a fi *oameni fără caracter.*

C) A celor ce au fost *incorecți*, agonisindu-și averi din afaceri murdare sau din însușirea banului public.

Oricine deci poate intra în această lume a *„Prietenilor Legiunii”*, în afară de aceste trei categorii.

B.C.U. „M. EMIN

LEGIUNEA ȘI BISERICA

Legiunea apără altarele Bisericii pe cari dușmanii v
să ni le dărâme.

*

* *

Linia istorică este una: aceea pe care o trăim no
Căci noi trăim în veac.

Linia Bisericii este cu mult deasupra noastră. Căt
ea tindem, dar nu realizăm decât puțin. Pentrucă trăim su
condamnare și sub piatra de moară a păcatelor noastre,
lumii, și a moși-strămoșilor noștri.

Recunoaștem că suntem păcătoși: aceasta est
atitudinea legionară față de Biserică.

Mi se pare însă că și Biserica (reprezentanții e
oamenii) s'au îndepărtat dela linia Bisericii, în fapt.

Așa bunăoară: Preoții binecuvintează cu mâna lo
armele, săbiile, puștile, mitralierele și tunurile armatelor, ca
pleacă la răsboiu. Ei merg în fruntea armatei și îndeamn
trupele să se lupte cu vitejie, să reziste, să tragă. *E drept c*
există o ramură, sectă, care propagă: lăsarea armelor jo
Dar aceștia sunt adventiștii! Să fie oare mai puri în credin
mai aproape de linia Bisericii? Iată o problemă care s

pune. Poate da Biserica ortodoxă un pas înaintea adventismului, admițând că acesta ar fi mai pur ?

Dacă preoții binecuvintează armele, înseamnă că sunt bune. Dacă sunt bune, înseamnă că le pot întrebuința și ei (căci e penibil, în adevăr penibil, ca ei să spună soldaților: trageți numai voi cu ele, noi nu tragem, că e păcat). Iar dacă nu sunt bune, pentru ce le binecuvintezi?

Preotul cu crucea și cu pușca ?

Întreb: cine va putea scoate din Istoria Românilor sau care Sinod va putea afurisi pe Popa Balint și pe alții ca el, cari în adevăr au stat cu pușca intr'o mână și cu crucea în alta?

Cine va fi acela care va afurisi în numele Bisericii catolice pe călugărul de acum două săptămâni, care a murit la mitralieră, alături de alți călugări, după ce a tras toate cartușele, ***apărându-și altarul și sfintele icoane?***

Pe câmpul de luptă sunt trădători. Ei sunt împușcați de plutonul de execuție. Biserica nu afurisește plutonul. Din contră, ia parte în scenă.

Biserica spune: cel ce a ucis nu poate fi preot.

Răspund: la Carmen Sylva este preot un fost învățător, căpitan în timpul răsboiului, care a tras și a ucis, a ucis mulți. Și ca el sunt foarte mulți preoți.

Iată fapte. Fapte de pe pământ.

Cred însă în superioritatea nepieritoare a principiului Bisericii creștine! *Biruința veșnică și adevărată este biruința născută din martiriu.*

LEGIONARUL ȘI COMUNISTUL

Legionarul este împotriva comunistului, și va lupta din toate puterile, pentruca oriunde se va afla încuibat acest comunist, să fie demascat și răpus.

Triumful mișcării comuniste în România ar însemna desființarea monarhiei, desființarea Bisericii, desființarea Familiei, desființarea proprietății individuale și desființarea libertății.

Inseamnă, într'un cuvânt, deposedarea noastră de ceea ce formează patrimoniul moral al omenirii și, în acelaș timp, deposedarea de orice bunuri materiale, în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului, cari sunt străinii.

Și culme a nerușinării, tocmai aceste lipitori s'au transformat în luptători împotriva exploatării poporului.

Tot ce se face în Legiune nu se face nici din interes, nici din ordin, nici din Datorie, ci numai din Dragoste.

E comunism?

În înțelesul iudaic, *nu. Pentrucă acesta pleacă dela materie și rămâne în materie, disprețuind valorile morale ale lumii, pe când noi plecăm dela acestea și trăim cu ele, disprețuind materia.*

Comunismul lucrează din ură în contra celor cari au, noi din dragoste pentru cei ce n'au.

Noi suntem și însemnăm o renunțare din dragoste pentru cel sărac și pentru Țară.

Comunismul înseamnă anticreștinism, iar dragostea este esența religiei creștine.

PRIVELIȘTI DIN VIAȚA PUBLICĂ ROMÂNEASCĂ

Erau trei partide mai mari: liberal, averescan și național-țărănesc. Pe lângă ele și altele mai mici.

În fond, nu exista între ele nicio deosebire. Numai formele și interesele personale le deosebeau. Același lucru sub alte forme. Nu aveau nici măcar justificarea unor păreri deosebite.

Singurul lor mobil sufletesc adevărat era: religia interesului personal, pe deasupra oricăror dureri ale Țării și a oricăror interese ale Neamului.

De aceea spectacolul luptelor politice era desgustător. Fuga după bani, după situații personale, după avere și plăceri, după pradă, dădea un aspect de dușmănie neasemuită acestor lupte. Partidele apăreau ca adevărate cete organizate cari se învrăjbeau, se mâncau și se luptau unele cu altele pentru pradă.

Numai lupta pentru Neam sau pentru orice ideal, care depășește interesul, egoismul și poftele personale, este blândă și cuviincioasă, nobilă și fără deslănțuire oarbă de patimi. În ea poate fi pasiune, dar nu patimă oarbă și josnică.

Aspectul de vrăjmășie și de josnicie al acestor lupte putea fi o dovadă suficientă că ele nu se dădeau în lumea

unui ideal înalt și sfânt și nici în aceea a principiilor, ci în adâncul cel mai trist al celor mai nerușinate interese personale.

Lumea politicianilor trăește în lux și în petreceri scandaloase, în imoralitatea cea mai desgustătoare, pe spinarea unei țări din ce în ce mai demoralizată. Cine să se mai ocupe de nevoile ei?

Politicianii aceștia cu familiile și cu agenții lor, au nevoe de bani. Bani pentru petrecere, bani pentru a-și întreține clientela politică, bani pentru voturi, bani pentru cumpărarea de conștiințe omenești. Rând pe rând, cetele lor se vor năpusti și vor spolia țara. Aceasta va însemna, în ultimă analiză, guvernarea ei, opera de guvernare. Vor secătui bugetele statului, ale prefecturilor, primăriilor.

Se vor înfige ca niște căpuși în consiliile de administrație ale tuturor întreprinderilor, de unde vor încasa tantieme de zeci de milioane, fără nicio muncă, din sudoarea și din sângele muncitorului istovit.

Vor da naștere la afaceri scandaloase cari vor îngrozi lumea. Corupția se va întinde în viața publică a țării ca o plagă, dela cel mai umil slujbaș și până la miniștri. Se vor vinde oricui. Oricine va avea bani, va putea să-i cumpere pe acești monștri, și prin ei țara întreagă.

De aceea, când țara stoarsă nu va mai putea să le dea bani, vor ceda consorțiilor de bancheri străini, rând pe rând, bogățiile pământului, și cu ele și independența noastră națională.

O adevărată pletoră de oameni de afaceri se va întinde ca o pânză peste toată România, cari nu vor mai munci, cari nu vor mai produce nimic, ci vor suge vlaga țării.

Acesta este ***politicianismul.***

Jos, se vor întinde: mizeria, demoralizarea și desnădejdea.

Cei câțiva oameni politici cinstiți, câteva zeci, poate chiar conducători de partide, nu vor mai putea face nimic. Vor fi niște biete marionete.

Cine să se opună? Astăzi când ei sunt pregătitorii dezastrului și apariția lor e semnalul morții noastre naționale, cine să le apară în față?

Va trebui să vină o zi, când legionarul va ști să stea față cu acest monstru și să se încingă cu el la luptă pe viață și pe moarte. Singur, el.

IZOLAREA POLITICIANISMULUI

Se simte prin aer tot mai accentuat nevoia unor alte principii de viață politică și morală.

Despoliticianizarea țării este o poruncă a vremii.

În locul partidelor parazite, se simte nevoia unui braț creiator.

În locul partidelor mereu aplecate străinilor, politica de neatârnare și încurajare a românismului susținător de țară.

De acum încolo de un singur glas va trebui să ascultăți, tainic și nepătruns ca Dumnezeu: chemarea Patriei.

Acest glas să-l audă toată suflarea voastră. Lui să vă supuneți într'un singur suflet.

O Românie Nouă nu poate ieși din culisele partidelor, după cum România Mare n'a ieșit din calculele politicienilor, ci de pe câmpiile dela Mărășești și din fundul văilor bătute de grindina de oțel.

O Românie Nouă nu poate ieși decât din luptă. Din jertfa fiilor săi.

De aceea nu politicianului mă adresez astăzi. Ci Ție Soldat. Înalță-te. Istoria te chiamă din nou! Așa cum ești. Cu mâna ruptă. Cu piciorul frânt. Cu pieptul ciuruit. Lăsați-i pe neputincioși și pe imbecili să tremure.

Voi dați lupta cu bărbăție.

Politicianismul infectează viața noastră națională. Organizarea acestui tineret, în afară de necesitatea auto-educării, mai este necesară și spre a-l feri și izola de politicianism și de infecția lui. Coborârea infecției spre tineretul românesc înseamnează nimicirea noastră.

Tinerii studenți sunt foarte ușor influențabili, mai ales când le lipsește o credință. Ei se lasă amăgiți nu atât prin avantagiile materiale imediate – cari li s'ar oferi – cât mai ales prin măgulirile ce li se aduc și prin perspectivele de mare viitor ce li se oferă.

Tânărul însă va trebui să știe că în orice post va fi este o santinelă în slujba Neamului, și că a se lăsa cumpărat, flatat, ademenit, înseamnează o părăsire de post, o dezertare.

Această organizare a tineretului va rezolva însăși *problema politicianismului* care, nemaiprimind elemente tinere, *va fi condamnat la moarte prin inaniție, prin lipsă de alimentare.* Lozinca întregei generații tinere trebue să fie: niciun tânăr nu va mai intra pe poarta vreunui partid politic. Acela care se se va duce, este un trădător al generației sale și al Neamului. Pentrucă el, prin prezența lui, prin numele lui, prin banul lui, prin munca lui, contribue la înălțarea puterii politicianiste. Trădător este acel tânăr, după cum trădător este acela care pleacă de pe frontul fraților săi și trece pe poziția inamicului. Deși poate nu va trage cu propria sa armă, dar chiar dacă va aduce numai apă pentru a răcori pe cei ce trag, el este părtaș la uciderea acelora cari cad din rândurile camarazilor săi, și deci trădător al cauzei.

Teoria care ne îndeamnă să intrăm toți în partide, pentru a le face bune, dacă zicem că sunt rele, e falsă și perfidă. După cum dela începutul lumii curge, zi și noapte, necontenit, prin mii de râuri, prin fluvii, numai apă dulce în Marea Neagră și nu reușește să-i îndulcească apa, ci din contră, se face sărată și cea dulce, tot așa și noi în cloaca partidelor politice, nu numai că nu le vom îndrepta, dar ne vom strica și pe noi.

ONOAREA

Problemele de onoare nu mai interesează pe nimeni în societatea românească.

Poți fi ofensat ca la ușa cortului.

Ofensatorul știe bine că în țara aceasta resortul onoarei nu mai funcționează, și că nu-l așteaptă nicio împotrivire, niciun risc.

Din această cauză întreaga societate românească trăește într'o atmosferă de lașitate generală.

Cred că noi, legionarii, suntem suficient de hotărâți și suficient de mulți pentru a pune punct acestei stări de lucruri și pentru a face ca dela noi să pornească în toate straturile societății o viață românească bazată pe onoare.

*

* *

Ținem să arătăm că întregul corp legionar crescut în cultul onoarei a rămas profund și dureros impresionat de gestul urât al unor oameni politici cari în ultimul ceas au făcut salturi nepermise de morala publică. N'o spunem pentru a face critică sau pentru a creia dificultăți, ci pentru a arăta că drumul este greșit.

Căci a merge în luptă la cot cu tovarășii tăi, până la 20 m. înaintea adversarului, dându-le alor tăi să înțeleagă că le ești credincios, iar acolo a-ți pune căciula în băț și a trece in rândurile adverse, este a comite un act lipsit de cea mai elementară onoare și omenie, este o trădare.

Căci să fim bine înțeleși că nu e vorba de o convertire la o credință nouă, ci de o trădare răsplătită cu înalte funcțiuni în stat.

LAȘITATEA

Apar o serie întreagă de manifeste, tratând diverse chestiuni drepte sau nedrepte.

Profit de această ocazie pentru a striga: Mi-e scârbă de lașitate! Unii ni le atribue nouă.

Legionarul iscălește ceea ce crede, a iscălit și va iscăli în vecii vecilor.

Mișcarea Legionară nu iscălește „Comitetul". Ea iscălește cu nume, cu stradă și cu număr.

POLITICA INTERNĂ

ATITUDINI

1. Dușmanul nostru se interesează. Și unde dușmanul se interesează, acolo are și Legiunea datoria sfântă de a se interesa.

2. Și în faptul că el cearcă în timpurile de schimbări să se miște, să intervie, pentru a câștiga teren, și unde dușmanul se mișcă, acolo se va mișca și Legiunea pentru a-i paraliza intervenția și a-l țintui pe loc.

*

* *

Din Discursul și Declarația la Mesaj, ținute ca deputat în Parlamentul Țării – Mon. Of. din Dec. 1931 și Nov. 1933:

Atâta vreme cât într'o parte pe lume va fi foamea de aur, în cealaltă parte va fi foamea de dreptate.

Pentrucă cei cu aur mult, în fiecare zi rup pe nedrept câte o fărâmă din pâinea neagră a celui sărac, pentru ca să-și mărească grămada lor de aur.

... *veți trebui să satisfaceți aceste două: foamea și setea de dreptate și va fi ordine deplină în această țară.*

Voi afirma aici un principiu imuabil: nici dvs. și ni nimeni altul nu are dreptul să facă apel la banul sărac omului cinstit până când nu va fi adus înapoi în vister statului cel din urmă ban furat de tâlharii cari au jecmăn această țară.

CEREM împiedecarea pe viitor a oamenilor polit cari se vor dovedi că au lucrat în contra țării, sprijinin afaceri necorecte particulare.

CEREM împiedecarea pe viitor a oamenilor politici de a mai face parte din consiliul de administrație a diferitelor bănci și întreprinderi.

CEREM alungarea cetelor de exploatatori nemilos cari au venit pe pământul acesta să exploateze bogățiile solului și munca brațelor noastre.

CEREM declararea teritoriului României ca proprietate inalienabilă și imprescriptibilă a *Neamului* Românesc.

CEREM trimeterea la muncă a tuturor agenților electorali.

De aceea, noi așteptăm un alt regim, un alt sistem care va veni după ce pe acesta îl vor prăbuși greutatea și mulțimea păcatelor lui.

El trebue să corespundă următoarelor cerinți în ordinea urgenței:

– Să desființeze aceste discuții sterile și scump plătite ale parlamentarismului democratic din care n'a ieșit niciodată lumină;

– *Să declare răsboiu mizeriei și sărăciei generale* îndemnând la muncă și cumpătare pe cei buni, trimițând cu forța la muncă toate elementele parazitare cari joacă în Stat rolul trântorilor din stup, pe toți leneșii cari păzesc mesele cafenelelor de dimineața până seara, pe toți plictisiții cari se plimbă pe străzi, pe toți agenții electorali de la primării, prefecturi, ministere, în fine, ideologii democrați doritori de a ține discursuri ieftine;

– *Să răscolească, să organizeze și să stimuleze toate energiile creiatoare ale Neamului;*

– Să stârpească necinstea și, confiscând averile celor vinovați, să aducă înapoi până la ultima centimă, în visteria Statului, banii *furați*;

– *Să treacă în fruntea marei gloate sărace, și la bine, și la rău*, să mănânce aceeași pâine neagră și aceeași masă săracă pe care o mănâncă muncitorul sărac. Căci în aceste timpuri grele, mizeria morală, inegalitatea de tratament rănește mai mult decât mizeria materială. Unii trăesc în lux, cu șampanie și icre negre, și alții n'au nici măcar mămăligă, sub regimul democrației celei iubitoare de popor.

– Să facă dreptate Românului în propria sa țară;

– Să apere România de pericolul pe care îl prezintă invazia mereu crescândă a străinilor.

O mare epocă istorică apune și în locul ei e ceasul să punem temeliile unei epoci noi. O epocă de întoarcere la realitățile naționale, dând națiunii înțelesul ei real de societate naturală a unor indivizi de aceeași rasă, iar nu în

sensul naționalității juridice a cetățeanului, care perm transformarea automată în Români a masselor de stră *năvăliți la noi pentru a ne cuceri și oprima.*

Să înalțe din temelii *statul nou etnic național înte meiat pe perimatul culturii naționale, pe primatul familiei pe primatul corporațiilor muncitoare.*

Legi, stări de asediu, baionete, cari să oprească destinul unei națiuni, n'au existat, nu există și nu vor exista

Celor ce mă întreabă când vom începe acțiunea politică pentru guvernare, le răspund: „Atunci când șefii de regiuni și de județe îmi vor raporta că în organizațiile lor n mai există niciun om incorect".

PEDEPSIREA LEGALĂ

Națiunea română, conștientă de drepturile ei, v începe viața cea nouă prin opera de pedepsire LEGAL

Acest ceas îl așteptăm și răbdăm.

Fără acest ceas al pedepsirii nu este posibilă nic refacere în această țară.

Ce crede un legionar:

Statul nou nu se poate baza numai pe concep teoretice de drept constituțional.

Statul nou presupune, în primul rând și ca un luc indispensabil, un tip nou de om. Un stat nou, cu oameni c păcate vechi, nu se poate concepe.

***Statul este o simplă haină care îmbracă trupul** națiunii. Putem să facem o haină nouă, luxoasă, scumpă, dar nu va fi de niciun folos dacă ea va îmbrăca un trup istovit, distrus de gangrene morale și fizice.*

PUNCTELE CARDINALE ALE STATULUI

Și ca să fixez punctele cardinale ale Statului, în scurt, voi spune: Fixez aceste puncte în: DUMNEZEU, PATRIE, REGE, FAMILIE, PROPRIETATE ȘI ARMATĂ, CARI SĂ GARANTEZE EXISTENȚA STATULUI ROMÂN.

OMUL ȘI POGONUL

Pentru încheere, o lămurire: *Mișcarea Legionară nu va lua pogoanele oamenilor, mai multe sau mai puține, adunate cu trudă, gospodărie și economie.*

Va lua însă pogoanele și averile acumulate în mod necinstit, prin defraudarea banului *public.*

SCHIMBAREA CADRELOR

La I Ianuarie vechile cadre vor preda comanda nouilor cadre.

Conducerile de județe și regiuni vor fi clasificate:

A. După capacitatea în conducere și activitatea depusă.

B. După corectitudine în materie de mânuire banilor.

Zilele acestea am început munca migăloasă clasificării.

Toate aceste schimbări se fac pentru următoare *considerente:*

a) Desființarea spiritului politicianist care a dus trista concepție că un județ e dat în arendă pe viață șefu respectiv. Că acesta își investește sume pe cari apoi și scoate prin tot felul de afaceri.

b) Necesitatea facerii școlii de comandant pentru c mai multă lume.

c) *Înnoirea puterilor ofensive ale organizației, care s va face odată cu apariția valului de conducători al fiecărui a*

d) *Realizarea maximului de muncă, deoarece, fieca val având un timp de activitate limitat la un an, se va sili s dea maximum de efort.*

Repet: A nu se confunda funcțiunea cu gradul. **Grad este mai mare decât funcțiunea.** *Într'o funcțiune poate fi și om intrat de 1 an în organizație. Pe când gradul se câșt greu.* ***De aceea funcțiunea va da respectul cuvenit grad***

PROMISIUNI ELECTORALE

Promisiuni electorale legionarul nu face.

Toți oamenii politici, în ajunul campaniei electora încep cu promisiunile.

Un șef legionar nu va promite decât aceea ce putem face noi. Noi nu promitem bani, nu promitem rachiu, nu facem funcțiuni. Noi nu cumpărăm cu bani sufletele omenești. Cei ce vin în numele lui Dumnezeu nu fac aceasta. Numai cine vine în numele Satanei cumpără sufletele cu arginți.

Un șef legionar va spune:

Nu promitem bani, ci promitem dreptate.

Nu promitem să-ți facem ție ceva, ci promitem să muncim, să luptăm pentru țara noastră.

Va fi bine așa? Da. Pentrucă lucrurile merg într'o țară ca la o gospodărie. Dacă la o gospodărie este pământ bun, bogat înzestrat cu tot ce-i trebuește unei gospodării, iar gospodarul nu-i vrednic, e risipitor, bea tot ce are, se ceartă toată ziua, gospodăria se va ruina, iar copiii o vor duce foarte prost. Vor fi și ei amărâți și flămânzi.

Dar dacă se schimbă gospodarul cu un om cinstit, muncitor, vrednic? Gospodăria va înflori în scurt timp, și toți copiii vor înflori și ei ca niște bujori.

Țara noastră nu-i și ea o gospodărie, cu pământ bun și bogat? Cu tot ce-i trebuește? Noi, Românii, nu suntem copiii din gospodărie? Și nu suntem amărâți și flămânzi?

Când vom schimba însă gospodăria, atunci nu vom mai fi așa. Aceasta o va face Legiunea. Va schimba gospodăria, adică guvernele partidelor și va face un guvern legionar.

Aceasta este singura promisiune pe care o face legionarul în ajun de alegeri și întotdeauna.

Deputații legionari, imediat după alegeri, au primit m de cereri. Unii oameni cer bani, alții cer să li se de serviciu, alții cer lemne gratis, alții cer pământ.

Un legionar nu cere.

El spune: nu ne trebue bani sau servicii. *Dați-ne leg drepte în țară, căci cu legi drepte ne vom câștiga bani ș traiul prin munca noastră.*

Deputații legionari nu pot să alerge cu 2000 de cere pe la ministere, pentru 2000 de oameni pe cari să-serveaschă, iar 14 milioane de țărani, muncitori, funcționar să aștepte și iar să aștepte ziua dreptății lor.

Deputații legionari nu-și vor căpătui 5-6 partizan dintr'un sat, cum fac partidele politice, iar biata mulțime săracă și amărâtă să tragă toată viața la jug.

Și apoi, dacă un deputat legionar se roagă de un ministru să-i facă un serviciu pentru 1, 2, 3 oameni, a doua zi îl roagă și ministrul ca să închidă ochii la legile pe cari le face el, să nu le mai combată.

De aceea șefii legionari vor trebui să explice aceste lucruri tuturor oamenilor și să le facă școala legionară adevărată.

Ei trebue să le spună la toți:

Noi dacă am intrat în Legiune, nu cerem nimic pentru noi, ci dăm. Dăm suflet, dăm muncă, dăm suferință, dăm tot ce avem pentru ziua cea sfântă a biruinței Neamului Românesc.

ÎN PROPAGANDĂ:

Nu atacați pe nimeni. Nu veți zice „Să ne votați pentrucă cuziștii, țărăniștii, vaidiștii, sunt răi." Ci veți zice „Votați-ne pentru ce avem noi bun.

Votați-ne pentru credința și jertfele noastre."

Pe legionarul care îl voiu descoperi că merge și începe să vorbească de rău pe alții, să cleveteasca, îl voiu scoate din luptă.

Nu mai întunecați sufletele oamenilor, ci mergeți cu voe bună, vorbiți-le numai de bine, de nădejdi, de biruință, împărtășindu-le bucurie și lumină.

Voesc ca această propagandă să fie făcută sub semnul bucuriei, al luminii, al împrăștierii de voe bună, de încredere, de biruință.

*

* *

În discuția pe care am avut-o cu șefii de echipe, aceștia susțineau că odată ce avem secții puternice, putem să ne ridicăm echipele de acolo și să le întărim pe cele slabe. Era o părere greșită care ne putea duce la pierderea bătăliei.

Am procedat exact contrar, concentrând forțe în punctele mele puternice, iar la celelalte lăsând numai mici echipe de hărțuială. Adversarii toți s'au grupat greșit. Ei s'au concentrat în punctele tari ale mele. Încât noi am dat

bătălia în punctele noastre cele mai tari, iar ei în punctele lor cele mai slabe. Au fost nimiciți.

*
* *

Niciodată n'am avut comitete și n'am pus la vot propuneri. Totdeauna însă, când am simțit nevoia, ***m'am sfătuit cu toți, dar pe a mea răspundere am luat singur hotărârea.*** De aceea, grupul nostru mic era totdeauna o unitate nesdruncinată. Tabere cu păreri împărțite, majorități și minorități, ciocnindu-se între ele pe chestiuni de acțiune sau de teorie, n'au existat.

La toți ceilalți era exact contrariu. De aceea au și căzut învinși.

PARLAMENTARII LEGIUNII

1) Parlamentarii Legiunii sunt parlamentari datorită sforțărilor și sacrificiilor materiale și morale ale tuturor legionarilor din țară.

2) Diurna parlamentară nu le aparține. Ea aparține Legiunii; ea va acorda fiecărui parlamentar strictul necesar pentru o existență modestă.

Pentrucă nu este drept ca parlamentarul să-și creieze o situație materială mai bună, în timp ce toți camarazii lui duc o viață din ce în ce mai grea. Ce tablou moral mizerabil ar fi, dacă *unii dintre noi ne-am îmbuiba* cu tot felul de bunătăți, de haine și de ghete, sau ne-am purta soția în *lux, iar alții dintre noi, răniți în urma luptelor, ar trăi o viață de sfâșietoare mizerie.*

3) Cheltuielile bănești făcute nu se mai întorc, după cum nu se întoarce nici sănătatea celui care a suferit pentru Legiune, nici viața celui care a murit pentru dânsa. Acestea sunt jertfe și *jertfa nu se cere înapoi.*

Dogma legionară ne spune: cantitatea de jertfă făcută determină victoria. Gloria noastră este gloria jertfei pe care o facem.

4) Nu este un scop, un țel, acela de a fi parlamentar: noi trebue să mergem înainte către biruință. Ca parlamentari, nu putem decât să pregătim victoria.

5) ***Concepția legionară a conducerii Statului:*** Conducătorii țării trebue să fie în frunte în zile de mizerie.

Parlamentarul legionar nu-și mai aparține lui.

El va sta la orice oră din zi și din noapte la dispoziția Legiunii. Nu este posibil ca să se aleagă parlamentar și apoi să plece să-și caute de afaceri, sau să fie ocupat mai totdeauna cu diferite alte chestiuni.

Cât timp mi s'a dat în mână arma parlamentară, trebue să trag cu dânsa. Dacă nu pot trage, n'o iau, iar dacă am luat-o și n'o pot întrebuința cu cel mai mare folos pentru Legiune, atunci o dau imediat altuia care o poate întrebuința mai bine.

Un parlamentar trebue:

1) Să poată vorbi în Parlament.

2) Să se poată mişca pentru conferinţe, întruniri de organizare, ori de câte ori îi va cere Şeful Legiunii.

3) Cine iubeşte Legiunea, să se gândească bine la acest punct, atunci când cere în mână arma funcţiunii de parlamentar şi onoarea de a o întrebuinţa pentru victoria Legiunii.

Dublarea Candidatilor No. 1.

În caz de reuşită a unei liste, vor intra în parlament capii de listă, pentru trei luni, după care îşi vor da demisia şi vor intra în loc No. 2 de pe listă.

Avantajele sistemului:

a) O satisfacţie şi o încurajare pentru legionarul şef de judeţ, care munceşte.

b) Necesitatea imperioasă a organizaţiei de a se trimete în parlament cele mai apte elemente pentru lupta parlamentară.

c) Creiarea şi pregătirea unui număr mai mare de cadre legionare.

d) Posibilitatea ca un parlamentar, într'o activitate scurtă, dar intensă, să-şi închine întreaga muncă Legiunii, fără a-şi periclita situaţia îndeletnicirilor lui familiale.

Dumneavoastră, şefii de judeţe, veţi candida ultimii pe liste. Pentrucă voesc să distrug mentalitatea că un judeţ este proprietatea politică a unui şef judeţean, în care acesta îşi investeşte capital pentru a şi-l recupera mai târziu din diurne, intervenţii şi afaceri.

Eu nu voi candida nicăiri în fruntea listelor, ci al doilea de pe listă.

Am fixat candidaturile în toate judeţele, fără consilii, fără ciocniri de patimi şi interese. În fixarea acestor candidaturi n'am înţeles să fac nicio favoare şi să servesc niciun fel de interes, afară de acela de a alege dintre noi pe cei mai apţi pentru îndeplinirea funcţiunii de parlamentar.

Parlamentul nu este o răsplată care să se acorde celor mai vechi, celor ce au luptat mai mult, sau celor ce au jertfit mai mult. O singură răsplată avem, mai mare ca orice: biruinţa legionară, şi o singură bucurie în viaţă: să vedem cum înfloreşte România din munca noastră pe care o prestăm cu drag, cu devotament, ***fiecare la locul nostru, adică la locul în care putem să dăm maximum.***

Parlamentul nu este o răsplată, ci un câmp de luptă, în care eu am obligaţia de a trimete pe cei mai apţi, pentru a duce lupta în cele mai bune condiţiuni şi pentru a obţine victoria.

Gândiţi-vă în ce zări de lumină ridicăm această Mişcare Legionară atunci când nicio poftă nu frământă sufletele noastre, în timp ce alături, în zeci de consilii şi comitete, mânaţi de patimi, de pofte şi stăpâniţi de interese, se vor sfâşia prietenii între ei pentru fiecare loc de pe listă.

Candidaţii vor fi aruncaţi în judeţe necunoscute. Massa Românilor nu are nevoe să-i cunoască personal, deoarece niciun deputat legionar nu va avea voe să se

ocupe cu satisfacerea intereselor sau afacerilor diverselor rude, cumetri, partizani.

ŞCOALA DE PRIMARI ŞI PREFECŢI LEGIONARI

Am luat hotărîrea de a înfiinţa în fiecare capitală de judeţ o şcoală de primari legionari, iar în Bucureşti o şcoală de prefecţi legionari.

Cei ce vor urma aceste cursuri vor fi aleşi dintre cei mai apţi, avându-se în vedere:

1. Capacitatea (puterea de a pricepe şi a rezolva bine lucrurile, problemele).
2. Corectitudinea cea mai severă.
3. Simţul ordinei.
4. Simţul gospodăriei.
5. Bună-cuviinţă, dragoste de oameni şi de lucrurile ţării. Răbdare şi tact. Stăpânirea nervilor.
6. Zelul de a-şi face datoria până la ultima limită şi dincolo de ea, adică sentimentul sacrificiului persoanei sale.

Astfel încât legionarul sau prietenul legionar care va intra într'o primărie sau prefectură cu însărcinarea de a conduce, să ştie din primul moment ceea ce are de făcut.

Iar dacă dă dovadă de nepricepere sau incorectitudine să fie înlocuit automat de cel din spatele său, fără ca serviciul să sufere ceva.

Această şcoală legionară voeşte să repare greşala de până acum care susţinea că pentru a conduce un tramvai este nevoe de şcoală, iar pentru a conduce o comună sau un judeţ, nu-i nevoe de nicio şcoală.

Legionarul trebue să fie pregătit solid până în cele mai mici amănunţimi pentru clipa în care va suna ceasul său.

Decât să fiţi primari legionari sub ordinele prefecţilor şi miniştrilor nelegionari, mai bine să mai aşteptaţi puţin pentru ca să fiţi primari sub prefecţi şi miniştri legionari.

În cazul victoriei legionare, primar într'o comună nu va fi şeful de sector sau şeful vreunei familii de cuiburi legionare, ci va fi cel mai destoinic om pe care îl va avea Legiunea în acea comună. El va fi însă sub controlul şefului legionar din acea comună.

ATITUDINEA ÎN FAȚA PROVOCĂRILOR

Atrag, deci, atenția legionarilor, ca să nu se las[e] provocați, căci noi, numai prin cea mai perfectă ordi[ne] vom triumfa. Desordinea nu înseamnă conflictul nos[tru] cu străinii, ci înseamnă conflictul nostru cu Statul. O[ri] străinii aici vor să ne împingă: în permanent conflict c[u] Statul. Deoarece Statul fiind mai puternic, noi, atrași s[au] împinși în luptă cu Statul, vom fi măcinați, iar ei vor rămân[e] mai departe ca niște privitori imparțiali.

Iubiți camarazi de suferință!

Va trebui să mai stăm așa. Guvern, masoni, ocultă ș[i] *toți ceilalți pigmei cred că în neputința de a activa, opri[ți] dela orice acțiune, ne vom rătăci unii de alții, ne vom resfira,* ne vom împărți pe la alte grupări, și blocul nostru sufletesc se va sparge în două, în trei, etc.

Aceste zile nu vor apuca ei să le vadă cu ochii. *Pentrucă niciodată sufletul legionar nu va fi rupt în două.* Altceva vor vedea.

Vor vedea Biruința legionară.

Legionarii cari n'au răbdare, așa cum am eu, *trebue* ***să înțeleagă următoarele:***

a) *Voiu avea eu grije când să dau semnalul de luptă, când fiecare va trebui să iasă la luptă și să învingă.*

b) Până la ceasul acela nimeni nu se mișcă nici măcar cât o frunză din copac.

c) E greu! Știu că e greu. *Dar cine vrea să învingă* ***trebue să știe să rabde. Acum e eroismul răbdării.***

Îi întreb ca legionari:

Dacă ordinul este acum tăcere, ei nu pot executa ordinul? *Sau își închipue că am murit, că a murit Mișcarea, că moare, sau poate că nu știm noi ce să facem, de asta tăcem.*

Să n'aibă nicio grije de asta.

Trăim. Nu ne e teamă nici de Dracu. Mișcarea n'a murit și nici să nu se sperie nimeni că va muri.

Eu sunt aici și răspund de victorie.

Dar vreau să nu se miște nimeni fără ordinul meu.

*

* *

Se observă în urma înmormântării celor doi martiri Moța și Marin, ***o tendință fermă de provocare a Mișcării Legionare.***

Pentruca aceasta să reacționeze și pe baza ripostei să se poată lua măsuri contra ei.

Ordon tuturor legionarilor, ceea ce necontenit am afirmat, să nu mai răspundă la niciun fel de provocare.

*

* *

În această luptă purtați-vă cu omenie și cu înțelepciune. Ocoliți orice conflict.

Nu răspundeți la nicio provocare. Dar apărați-vă drepturile garantate de legi, ori de câte ori, nu din greșală ci prin silnicie cineva încearcă să vi le răpească.

*

* *

Puterile vrăjmașe din afara hotarelor sau din lăuntru cari-și închipue că legionarii le pot face jocul printr'un început de răsmeriță, le răspund că se înșală.

Nu voim să întrebuințăm violența.

Ne este suficientă experiența din trecut, când fără voia noastră am fost atrași pe calea violenței. La orice violentare, noi nu mai răspundem în niciun fel: suportăm.

Lovitură de Stat nu voim să dăm.

Prin esența însăși a concepției noastre noi suntem contra acestui sistem. Ea înseamnează o atitudine de brusc... care, de natură exterioară, pe când noi așteptăm biruința noastră dela desăvârșirea în sufletul națiunii, a unui proces de perfecțiune omenească.

Nu vom întrebuința aceste mijloace, pentrucă tineretul de astăzi are prea adânc înfiptă conștiința misiunii sale istorice și a răspunderii sale, pentru a face acte necugetate cari să transforme România într'o Spanie însângerată.

Generația noastră întreagă vede bine mănușa care s'a aruncat.

Mănușa aruncată va rămânea, însă, jos.

Noi refuzăm s'o ridicăm.

Ceasul biruinței noastre încă n'a sunat. E încă ceasul lor.

Nu poate nimeni să omoare atâția dintre noi câți suntem în stare să murim pentru credința noastră.

Dar nu această dovadă trebue să dea Mișcarea Legionară astăzi: a dat-o ieri, va da-o mâine.

Ea trebue să facă astăzi dovada ÎNȚELEPCIUNII și dovada ORDINII.

Acum Mișcarea Legionară, cu inima însângerată și îndoliată, nu răspunde provocărilor nelegiuite la care a fost supusă.

ÎN TIMPUL PRIGOANEI

1. Veți aștepta cu calm și cu aceeași neînvinsă credință desfășurarea furtunii.

2. Nu vă veți îndoi niciodată că aceasta este calea marilor isbânzi.

3. Vă veți supune măsurilor justiției în ale cărei virtuți am crezut și vom crede nemărginit.

4. Voturile voastre le veți împărți, ascultându-mă și de această dată fără șovăire.

Oamenii aceștia nu au credințele noastre, dar mai bine cu ei, decât cu cei ce s'ar părea că au credințele noastre, dar sunt lipsiți de caracter.

Turcii n'au avut credința lui Ștefan cel Mare, acesta i-a preferat pe ei înaintea tuturor popoar creștine din vecinătate, tocmai pentrucă acestora le lip caracterul.

Țin însă să fac o precizare: cu acești oameni m'am întâlnit, n'am vorbit, nu mi-au cerut acest lucru și nu le-am promis.

Ordinul vi-l dau dela mine, isvorît din conștiința că trebue să votați, că nu este bine să vă anulați votu

Camarazi,

Aștept dela voi în ceasul acesta dovada disciplin credinței voastre și a celei mai dârze rezistențe. Aduce aminte necontenit de morții noștri cari ne leagă și ca poruncesc.

LEGALITATEA

DESPRE I. GH. DUCA

Conform obligațiunilor luate de către I. Gh. Duca față de Finanța Internațională, guvernul s'a năpustit asupra noastră, călcând în picioare și legi, și Dreptate, și milă.

În ziua de 9 Decembrie, prin act de guvernământ, partidul liberal disolvă „Garda de Fier", iar în noaptea spre 10 Decembrie, toate casele legionare din întreaga țară au fost încălcate de jandarmi și polițiști. Legionarii, femeile lor, copiii, au fost molestați. În unele locuri bruscați, în altele umpluți de sânge, în altele împușcați.

În sfârșit au fost ridicați cu forța, în cămăși de noapte, și transportați în închisori. Fără nicio formă legală, fără niciun pic de respect.

Acolo în închisori, cele mai mari umilinți, cele mai mari suferințe fizice.

Încă din luna Iulie, „Garda de Fier" n'a dat loc niciunei întruniri publice, n'a făcut nicio agitație, n'a tipărit niciun manifest, n'a dat naștere niciunui conflict cu autoritatea publică.

Singura activitate a „Gărzii" era o operă de educaţie *constructivă:* ridicarea unui cămin la Bucureştii Noui.

Unii lucrau, iar altora le creştea inima, văzând cum în fiecare zi, din sforţarea braţelor comune, se înălţa tot mai sus rodul muncii lor, sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Operă de educaţie, care, pentru efectul educativ cerea atenţia şi liniştea tuturor.

Nu s'au făcut vinovaţi cu nimic, n'au atacat pe nimeni, n'au spus nici măcar unui singur om: „dă-te mai încolo".

În această situaţie a sosit dl. Duca la guvern, cu necontenitele Domniei-sale ameninţări – cari constituiau, în acelaşi timp, asigurări pentru bancherii străini, stăpânii României – că va disolva „Garda de Fier". ***Ce putea să justifice disolvarea „Gărzii"?***

1. *Atitudinea noastră? Agitaţii?* Tulburări grave sau măcar mai puţin grave? Acţiune subversivă? Teroristă? ***Exclus! Pentrucă n'au existat.*** Nici măcar în conştiinţa acuzatorilor şi călăilor noştri.

2. *Cel puţin vreo justificată teamă de concurenţă la guvernare?*

Exclus! Pentrucă noi nu lucrăm pe plan prezent. Lucrăm pe planul de viitor. N'am cerut şi nu cerem guvernul. Mai mult: nici nu ne interesează cine vine la guvern. Ne este absolut indiferent. Pe noi ne interesează România de mâine, luând, se înţelege, parte într'o anumită proporţie – pentru şcoala noastră – la toate activităţile prezentului:

parlament, ziaristică, ştiinţă, artă etc... Acest adevăr înlătură şi minciuna ce ni se pune obişnuit în sarcină în asemenea ocazie, că am urmări o lovitură de stat. Lovitura de stat presupune voinţa de-a guverna acum.

Dealtfel noi n'am fost împiedecaţi dela exercitarea vreunei încercări de violenţă sau de ilegalitate, ci din contra, ***am fost împiedecaţi prin violenţă de-a întrebuinţa calea legală.***

Şi acum o mică întrebare.

Cum justifică omul cu suflet de fiară, dl. I. Gh. Duca, tot sângele pe care l-a vărsat, sângele românesc al camarazilor noştri nevinovaţi ?

Cu „voinţa internaţională", cu porunca bancherilor iudeo-masoni dela Paris a căror slugă este şi cărora le-a vândut interesele României şi vieţile noastre româneşti?

Este cea mai ruşinoasă capitulare cunoscută în istoria politică a României – *„Ucide'ţi copiii cu propriile tale mâini, ne trebue nimicirea viitorului tău, Românie!"* – Aceasta este porunca infamă al cărei executor s'a făcut un prim ministru român.

În faţa acestor fapte de o gravitate istorică, mă întreb alături de o lume întreagă:

Unde sunt veşnicii apărători ai „demnităţii naţionale" – al căror nume îmi e ruşine să-l pronunţ – cari astăzi acoperă cu tăcerea lor cea mai tristă capitulare? Nu vedeţi

că „obiectul" vânzării nu-l mai formează nici chibriturile, nici petrolul, nici pădurile, ci însuși sângele și viețile noastre.

Din aceste porunci străine au fost arestați și chinuiți nenumărați preoți în frunte cu bătrânul preot bolnav Ion Moța dela Orăștie, care timp de 32 de ani a încălzit prin „Libertatea" inimile românești, și cu bătrânul tată al lui Tudose Popescu, preotul dela Mărcești, în vârstă de 80 de ani.

Nimeni nu și-a pus pieptul pentru noi.

Nici în fața poftei de sânge a d-lui Duca și nici în fața cererilor infame ale bancherilor străini.

Chiar și ușile justiției, latura Parchetului, ni-au fost *închise ca unor câini turbați.* La nenumăratele cereri legale de intervenție nu s'a răspuns. În sufletele a zeci și mii de tineri, cari cunosc și admiră atitudinile justiției din alte țări – în cazuri similare – se clatină mândria născută din credința în virtuțile justiției românești.

Este posibil ca într'o țară cu justiție, oameni cari n'au nicio vină să fie torturați de săptămâni întregi și să nu-și poată găsi dreptatea sub nicio formă? Totuși, adevărata justiție, nu Parchetul, nu se poate să nu ne facă dreptate. Ei ne vom adresa.

Dragi camarazi cari veți sărbători în închisori Crăciunul cu trupurile însângerate și cu inima plină de doliu, *să nu vă descurajeze această „izolare", pentrucă Dumnezeu nu este contra noastră și de aceea nu vom putea fi învinși niciodată. Vom strânge rândurile noastre răslețite și*

„Garda de Fier" va ieși din aceste suferințe mai luminoasă ca niciodată.

VIOLENȚA

... iar dacă s'a întâmplat violență în viața noastră, aceasta se datorește nu principiilor pe cari eu le-aș fi fixat, ci determinată poate de legitima apărare, poate de situația de nenorocire la un moment dat, **dar nu ca un principiu.**

*
* *

Dar voi, asupritori din toată lumea, nu contați pe puterea de stăpânire a omului, pentrucă cel ce se stăpânește, la urmă răbufnește îngrozitor.

„CLANDESTINITATEA"

N'am înțeles să păstrez niciun fel de clandestinitate și nici nu reese de undeva acest lucru.

*
* *

În caz de percheziții, ziua sau noaptea, legionarii vor deschide și vor primi autoritățile cu cea mai mare amabilitate.

La sedii unde se vor găsi legionari, la apariția autorităților se va comanda „Pentru Onor".

*

* *

1) O cât mai desăvârșită și mai plină de bună-cuvi
purtare față de toată lumea, începând cu profesorii no
și terminând cu lumea de pe stradă. Un luptător de elită
este niciodată obraznic, îngâmfat, provocator, necuvinc
și neelegant în gesturi și vorbe.

2) O atitudine de severă legalitate.

***Veți lupta cu tărie de neînvins, dar numai** în cad* ***legalității. În modul acesta veți desarma pe toți** vrăjma* *noștri cari au uneltit în contra noastră și cari încearcă astăzi, la ora când scriu, să uneltească.*

Adaug: vom birui pe căile legilor, oricât de** tare n **vor strâmtora autorii lor pentru a ne împiedeca** biruința sa* ***pentru a ne forța să pășim alături de ele.

LOVITURA DE STAT

Acum circulă svonul că autoritățile ar voi să provoa
cu orice chip, împrăștiind vestea că se pune la cale u
complot legionar, că se vor face percheziții și arestă
căutându-se cămăși verzi și arme prin casele legionari

Se poate ca acestea să fie numai simple svonuri d
cafenea. Totuși eu am obligația ca să atrag atenția legio
narilor.

1. NICIODATĂ Mișcarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la „IDEIA DE COMPLOT" sau „LOVITURA DE STAT".

Consider aceasta ca o prostie.

Mișcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârșirea unui proces interior de conștiință a Națiunii Române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea Românilor, și se va desăvârși, biruința va veni atunci automat, fără comploturi și fără lovituri de stat.

Biruința pe care noi o așteptăm în modul acesta, este atât de mare, atât de luminoasă, încât niciodată nu vom admite ca ea să fie înlocuită cu o biruință ieftină și trecătoare, născută din complot sau lovitură de stat.

*

* *

Din scrisoarea adresată ministrului Alexandru Vaida Voevod, participant la lovitura de Stat a lui Carol al II-lea:

Dvs., toți cari ne-ați cântat nouă timp de 10 ani pe această strună: „Legalitatea" – existența Statului stă în ideia de legalitate, cine atinge acest principiu al legalității, cine calcă legile Țării este un criminal – Dvs. cari ne-ați aruncat în închisori pentru cele mai mici abateri față de codul penal, terminați acum, la sfârșitul acestui imn frumos, prin a deveni cei mai mari infractori la legile fundamentale ale Statului, călcând în picioare Constituția Țării, respectată de toți dela înființarea Statului Român și până astăzi. Sunt mărturie dosarele din tribunale și

consiliile de răsboiu, și închisorile în cari am intrat, fi acuzat, rând pe rând de Dvs., că voesc „să fac lovitură Stat". Nu este proces al meu în care această formulă să fi apărut în toată amploarea și viclenia ei.

Pentru ca *după 10 ani de chinuri pe cari le-ați impr „Gărzii" și sufletului din mine, să terminați prin a da D „lovitura de Stat".*

Prin a săvârși Dvs. delictul de care ne-ați acuza chinuit pe nedrept. Toate teoriile cari ni s'au făcut no tineretului, ani de-a rândul, de generația Dvs., pe te unică a legalității, ordinei din respectul legalității, termină prin acest oribil exemplu.

Priviți-ne pe noi în cadrul legalității și uitați-vă la D cum termină cei mai mari disprețuitori de lege.

Dar Dvs. ați jurat pe aceste legi. Ați jurat că vă ve supune lor și le veți aplica. Iar acum ați călcat jurămân depus.

Asupra întregei Dvs. generații politice planează spe jurul. Trist exemplu, îngrozitor exemplu pentru Biseri ortodoxă care patronează un asemenea act, și pen Neamul nostru.

Ce grozăvie cuprind aceste două cuvinte: Infractori Sperjuri.

Întreaga operă a Dvs. de legislație este lovită d nulitate. Tot ce este născut din sperjur și din călcare de leg este condamnat pieirii. Iar celor ce săvârșesc asemenea act nu le ajută Dumnezeu niciodată. Un vot luat prin silnicie, su

stare de asediu, cenzură, nesecret și verbal, mai rău ca prin regimul bolșevic, nu acoperă faptele Dvs. pentru cari rămâneți răspunzători, și nu dă operei Dvs. nicio valoare.

*
* *

A instiga ofițerii din armată, cel din urmă legionar socotește că este un act criminal.

COMERȚUL LEGIONAR

Urmărim:

1. Să facem școală economică tineretului și în direcția aceasta.

2. Să venim în ajutorul camarazilor cari vor să ia o masă ieftină, sănătoasă și curată.

3. Să realizăm un beneficiu pentru a duce Mișcarea mai departe și pentru a putea cumpăra o haină, un pat și o masă, celor cari muncesc sau luptă pentru biruință în birouri în jurul acestui sediu sau al Casei Verzi.

4. Să realizăm în interiorul acestui restaurant armonia socială legionară.

În acest restaurant poate să vină și un profesor universitar, și un căruțaș, sau orice alt muncitor cu brațele. Să stea la masă ei și familiile lor. Soții și copii.

Profesorul universitar nu se va uita cu dispreț sau chiorâș, ci cu ochiu de frate, la fratele său muncitor.

Dar nici acest frate muncitor nu trebue să jeneze pe celălalt frate al său, sau pe familia și pe copiii lui, „răcnind cât îl ține gura la masă, scuipând pe pereți, înjurând birjărește sau făcând alte necuviințe”.

Aici toată lumea trebue să fie cu obraz, cu eleganță sufletească și cu bună-cuviință.

Cine vrea să fie respectat, trebue să respecte și el pe alții.

Deci, voesc să spun că aici, în acest restaurant, doresc să facem o adevărată școală de bună purtare, eleganță și caldă camaraderie legionară, cu înfrățire între toți fiii Neamului.

În sfârșit, mai rog pe toată lumea: Fiți corecți. Nu căutați să plecați dela mese fără a plăti. Nu pentrucă mă vei fura cu 20 de lei, ci pentrucă mi-e rușine de Neamul meu.

Când oare Neamul nostru își va scutura de pe el și această sdreanță streină a necinstei și a tendinței de înșelăciune?

Lumea trebue să știe că aici nu va găsi nici marfă proastă și nici cântar strâmb. Aici totul este sănătos și corect ca sufletul legionarului.

Prin această operă comercială urmărim:

Să reînviem vechiul renume al comerțului românesc și creștin, bazat pe onoare și pe dreptate de oameni, iar nu pe jefuirea lor.

Există astăzi o tendință în comerț: a se îmbogăți cât mai repede.

Nu ! Veți renunța la ea. Tendința va fi: „să trăesc, nu să mă îmbogățesc”.

Există justificat de legile naturii „dreptul la viață”, nu „dreptul la îmbogățire”.

Întreaga mentalitate trebue răsturnată! Bucuria rapace de a se îmbogăți, pofta de câștig, trebue schimbată cu bucuria de-a face un serviciu celor din jurul nostru. Bucuria

de a vedea că ai făcut un bine şi că orice om care iese d prăvălia ta, pleacă mulţumit. Bucuria aceasta face mai m decât bucuria pe care ţi-o pot procura 20 lei pe cari i-ai lu în plus dela un om.

Negustorul, ca şi funcţionarul, ca şi orice om avân contact cu alţi oameni, trebue să fie plin de voe bun

O societate lipsită de voe bună, supărată, produ mai puţin şi mai prost. Tu ai supărat aici pe un om. El a plec supărat şi la rândul său a supărat pe altul. Acela şi el pe u altul şi aşa mai departe. Pe luciul apei o piatră face un va şi un val o sută, încât un om nervos care supără pe un alt devine un răspânditor de supărări şi de dureri pe ap liniştită a sufletelor.

După cum acel ce face o bucurie unui alt om devin răspânditor de bucurii, de voioşie în societate, pentrucă o bucurie face o sută de alte bucurii. De aceea comerciantu prin meseria de contact permanent cu societatea, devin nu numai un om care aprovizionează lumea cu materie, c un factor moral important, de cea mai mare importanţă Comerciantul trebue să fie un răspânditor de voioşie, u nucleu de sănătate morală şi entuziasm în corpul naţiuni nu un factor deprimant.

Camarazi şi prieteni,

În acest restaurant veţi mânca toată lumea la fel aceleaşi feluri de mâncare, dar veţi plăti după puteri. Între ***un minimum şi un maximum fixat de noi,*** *cel sărac va plăt*

mai puţin, cei mai bogaţi vor plăti mai mult, după cum sunt retribuiţi, după greutăţile familiale, etc.

Dacă unul va zice: Eu n'am niciun ban – nu va plăti nimic. Pentrucă nu e drept ca cineva să moară de foame, dar ne vom interesa de ce n'are, pentru ca să-l punem la treabă şi să-l facem să aibă.

Nicio muncă nu e ruşinoasă. Cerşitul e ruşinos.

Mai bine la tăiat lemne şi cărat apă, decât la cerşit.

Trebue să alungăm dela noi această mentalitate, această boală.

O datorie de onoare trebue să ne facă să înţelegem că, fiind valizi, suntem obligaţi a avea atâta bun simţ în noi încât să ne câştigăm prin braţele şi capul nostru cel puţin hrana de toate zilele.

Cine va judeca cât trebue să plătească un client? El singur, clientul. Atât am judecat că pot, atât cred eu că e drept să plătesc. Judecata lui este fără apel.

POLITICA EXTERNĂ

ATITUDINI

Nici plângeri, nici petiții, nici intervenții pe la toate guvernele, surde pentru Românii de peste hotare sau de aici, ci numai o Nație Românească puternică și stăpână va putea rezolva toate problemele românești de pretutindeni.

*
* *

Mai bine să se încredințeze soarta unei țări unui înțelept fără talent, decât unui talent lipsit de înțelepciune.

*
* *

De vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca dela noi înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza? Consecințele? Inutil a le discuta.

Niciodată tineretul Neamului Românesc nu va lupta sub semnul Satanei, împotriva lui Dumnezeu.

*
* *

Tot ce fac politicianii Români în politica externă fac pe carnea, pe sângele și pe răspunderea noastră. Bine sau rău, ei și-au trăit viața. De acum urmează a noastră.

Este îngrozitor ca faptele și atitudinile lor de astăzi să atragă o mare răspundere pe umerii generației noastre.

Cerem ca Majestatea Voastră să pretindă tuturor *celor ce conduc sau manifestă păreri cu privire la politica externă a României să declare că răspund cu capul pentru directivele pe cari și le însușesc.*

În acest mod, în momentul unei eventuale catastrofe Țara ar cunoaște: și cui aparțin răspunderile, și natura sancțiunei.

Aceasta pretindem dela oamenii politici Români – și nu teorii cu cari n'avem ce face. *Pentrucă o politică externă este bună sau rea nu atunci când ea se pretează la demonstrații teoretice, ci atunci când rezultatele ei sunt bune sau fatale pentru Țară.*

LEGIUNEA ȘI HITLERISMUL

Răspundem: A.C. Cuza luptă dela 1890, iar noi dela 1919, 1920, 1921, 1922, când nici nu auzisem de Adolf Hitler. Îndreptarele de orientare erau scrierile geniilor noastre naționale: Bogdan Petriceicu Hașdeu, Vasile Conta,

Mihail Eminescu, Vasile Alecsandri etc., şi mai cu sea
scrierile şi prelegerile prof. Cuza, scrierile prof. Paules
lecţiile de educaţie naţională ale prof. Găvănescul.

SVASTICA

Într'o margine a oraşului francez Grenoble am viz
o bisericuţă străveche din secolul al IV-lea, Sfân
Laurenţiu, şi spre marea mea uimire, am găsit pe plafo
acesteia de culoare albastră, peste 50 svastici aur

INDIVID, COLECTIVITATE NAŢIONALĂ, NAŢIUNE

„Drepturile omului" nu sunt mărginite numai de drepturile altui om, ci şi de alte drepturi. Pentrucă există trei entităţi distincte:

1) Individul.

2) Colectivitatea naţională actuală, adică totalitatea indivizilor din aceeaşi naţie, trăind într'un stat, la un moment dat.

3) ***Naţiunea, acea entitate istorică trăind peste veacuri, cu rădăcinile înfipte în negura vremii şi cu un viitor infinit.***

O nouă mare eroare a democraţiei bazată pe „drepturile omului" este aceea de a nu recunoaşte şi a nu se interesa decât de una din aceste trei entităţi: individul. Pe a doua o neglijează sau îşi bate joc de ea, iar pe a treia o neagă.

Toate trei îşi au drepturile şi datoriile lor. Dreptul de a trăi. Şi datoria de a nu periclita dreptul la viaţă al celorlalte două.

Democraţia nu se ocupă decât de asigurarea dreptului individului. De aceea asistăm în democraţie la o răsturnare formidabilă. Individul crede că poate să impie-

teze cu drepturile sale nelimitate asupra drepturilor colectivității întregi, pe care poate să o încalce și să o jupoaie. De aceea asistăm, în democrație, la acest tablou sfâșietor, la această anarhie, în care individul nu voește să recunoască nimic deasupra interesului său personal.

La rândul ei, colectivitatea națională are o tendință permanentă de a sacrifica viitorul – drepturile națiunii – pentru interesele ei prezente.

De aceea asistăm la nemiloasa exploatare sau chiar înstrăinare a pădurilor, a minelor, a petrolului, uitând că în urma noastră sunt sute de generații românești, copiii copiilor noștri, cari așteaptă să trăiască și ei, ducând mai departe viața Neamului.

Această răsturnare, această rupere de raporturi, căreia democrația i-a dat naștere, constitue o adevărată anarhie, o desființare a ordinei naturale, și este una din cauzele principale ale stării de turburare a societății de astăzi.

Armonia nu se poate restabili decât prin reîntronarea ordinei naturale. Individul trebue subordonat entității superioare, colectivitatea națională, iar aceasta trebue subordonată națiunii. „Drepturile omului" nu mai sunt nemărginite, ele sunt mărginite de drepturile colectivității naționale, iar drepturile acesteia sunt mărginite de drepturile națiunii.

În sfârșit, s'ar părea că în democrație, cel puțin individul, încărcat de atâtea drepturl, trăește minunat. În realitate însă, și aici stă tragedia finală a democrației,

individul n'are niciun drept, căci ne întrebăm: unde este libertatea întrunirilor, unde este libertatea scrisului, unde este libertatea conștiinței? El trăește sub teroare, stare de asediu, cenzură, cu mii de arestați și cu oameni uciși pentru credința lor, ca pe vremea celor mai tirani conducători de popoare.

Unde este „dreptul mulțimii suverane" de a decide de soarta sa, când întrunirile sunt interzise, iar dela vot, zeci de mii de oameni sunt opriți, maltratați, amenințați cu moartea, omorâți. *Veți zice: Da, dar aceștia vor să schimbe Constituția, să restrângă libertățile, să întroneze altă formă de stat!*

Întreb: Poate susține democrația că un popor nu e liber și nu-și poate decide singur soarta sa, de a-și schimba Constituția, de a-și schimba forma statului, cum vrea el, de a trăi în libertățile mari sau mici, pe cari le vrea el? Aici e *tragedia finală.*

În realitate, în democrație omul nu are niciun drept. El însă nu și le-a pierdut nici în folosul colectivității naționale, nici în acela al națiunii, ci în folosul unei caste politico-financiare de bancheri și agenți electorali.

În sfârșit, ultima binefacere pentru individ, democrația masonică, printr'o perfidie neasemuită, se transformă în apostol al păcii pe pământ. Dar în același timp proclamă răsboiul dintre oameni și Dumnezeu.

„Pace între oameni" și răsboire contra lui Dumnezeu. Perfidia *stă în aceea că întrebuințează cuvintele Mântui-*

torului: „Pace între oameni", transformându-se în apo
al „păcii", iar pe El condamnându-L și arătându-L ca vrăj
al omenirii. Și în fine, perfidia stă în aceea că prefăcându
a voi să apere viața oamenilor, în realitate nu-i duc de
la pierderea vieții. Prefăcându-se că vor să-i apere
moartea prin răsboiu, nu fac altceva decât ating dia
lescul scop, acela de a-i condamna la moarte vesnic

CÂTEVA OBSERVAȚIUNI ASUPRA DEMOCRAȚIEI

Voesc ca în paginile ce urmează să fac câteva însemnări trase din experiența zilnică, în așa fel încât să poată fi înțelese de orice legionar tânăr sau muncitor.

Trăim în hainele, în formele democrației. Sunt oare bune? Încă nu știm.

Să ne ocupăm mai bine de motivele cari ne-ar face pe noi, Românii, să ne schimbăm aceste haine ale democrației.

Dacă nu avem motive, dacă pentru noi sunt bune, atunci noi le păstrăm, chiar dacă toată Europa le-ar arunca.

Iată însă că nici pentru noi nu sunt bune, pentrucă:

1. *Democrația sfarmă unitatea neamului românesc, împărțindu-l în partide, învrăjbindu-l* și expunându-l desbinat în fața blocului unit al puterii iudaice, într'un greu moment al istoriei sale.

Numai acest argument este atât de grav pentru existența noastră, încât ar fi un suficient motiv ca această democrație să fie schimbată cu orice ne-ar putea garanta unitatea, deci Viața. Căci desunirea noastră înseamnă moartea.

2. Democrația transformă milioanele de străi[ni] cetățeni români.

Făcându-i egali cu Românii. Dându-le ace[le] drepturi în Stat. Egalitate? Pe ce bază? Noi suntem ai[ci de] mii de ani. Cu plugul și cu arma. Cu munca și cu sân[gele] nostru. De unde egalitate cu cei de abia de 100, de 10 [sau] de 5 ani, aici ? Privind trecutul: Noi am creiat statul ace[sta]. Privind viitorul: Noi, Românii, avem răspunderea isto[rică] întreagă a existenței României Mari. Ei n'au niciuna. [Ce] *răspundere pot avea străinii în fața istoriei pentru dispa[riția] Statului Român?*

Prin urmare: nici egalitate în muncă, jertfă și luptă [pentru] creiarea statului și nici egalitate de răspundere pentru viito[rul] lui. ***Egalitate? După o veche maximă: <u>egalitate înseam[nă] a trata inegal, lucrurile inegale</u>***. Pe ce bază cer stră[inii] tratament egal, drepturi politice egale cu ale Românilo[r]?

3. *Democrația este incapabilă de continuitate în ef[ort]. Pentrucă, împărțită în partide cari guvernează câte un a[n], doi sau trei, este incapabilă de a concepe și a realiza [un] plan de lungă durată. Un partid anulează planurile [și] eforturile celuilalt. Ce s'a conceput și construit de un[ul] astăzi, se dărâmă în ziua următoare de altul.*

Într'o țară în care este nevoe de construcție, al că[rei] moment istoric este însăși construcția, acest desavantaj [al] democrației este o primejdie. Ca într'o gospodărie în ca[re] s'ar schimba în fiecare an stăpânii, venind fiecare cu al[te]

planuri, stricând ce au făcut unii și apucându-se de alte lucruri cari și ele să fie stricate de cei ce vor veni mâine.

4. Democrația pune în imposibilitate pe omul politic de a-și face datoria către Neam.

Omul politic de cea mai mare bunăvoință devine în democrație sclavul partizanilor săi, întrucât, ori le satisface poftele personale, ori aceștia îi distrug gruparea. Omul politic trăește sub tirania și permanenta amenințare a agentului electoral.

El e pus în situația de a alege: ori desființarea muncii sale de o viață, ori satisfacerea partizanilor. Și atunci omul politic le satisface poftele. Dar nu din buzunarul său, ci din buzunarul țării. *Creiază posturi, funcții, misiuni, comisiuni, sinecure, toate puse în sarcina bugetului țării, cari apasă tot mai mult pe spinarea, din ce în ce mai istovită, a poporului.*

5. Democrația este incapabilă de autoritate. Pentrucă lipsește puterea sancțiunii. *Un partid nu ia măsuri în contra partizanilor lui trăind din afaceri scandaloase de milioane, din hoție și pradă, de frică să nu-i piardă. Nici împotriva adversarilor, de frica acestora să nu-i demaște propriile afaceri și incorectitudini.*

6. *Democrația este în slujba marii finanțe. Din cauza sistemului costisitor și a concurenței dintre diferitele grupări, democrația cere să fie alimentată cu bani mulți. Ca o consecință firească ajunge sluga marei finanțe internaționale străine care o subjugă, plătind-o.*

În modul acesta soarta unui Neam este dată pe mâ unei caste de bancheri.

Spunea cineva: partidele nu sunt născute dintr improvizație, ele sunt rezultatul unei evoluții. Da, și eu su pentru această teorie, și eu aplic partidelor legea evoluție *Partidele, ca și toate lucrurile de pe lumea aceasta, s nasc, se desvoltă și mor. Cred că partidele nu sunt form superioară a perfecției, cari să fi câștigat dreptul nemurire.*

Sunt contra democrației. După cum sunt și contr dictaturii. *Sub aurora dimineții, se naște un alt sistem, no neîntâlnit până acum. Pentru acela sunt eu.*

Eu sunt pentru JUSTIȚIE, fără TOLERANȚĂ. Pentruc am tolerat așa de multe, încât suntem pe patul de moart Mișcarea Legionară va aduce justiție pentru Român Vorbesc de acea justiție de secole înfrântă în defavoare Neamului Românesc, vorbesc de acele drepturi milena ale Românilor, pe cari ei trebue să și le recucerească, și p cari, după cea mai severă aplicare a justiției, nu au a le împărți cu nimeni. Și mai cu seamă nu există nicio justiți care să ne oblige a împărți drepturile noastre de stăpânir și conducere a țării, cu străinii.

ELECȚIUNE, SELECȚIUNE ȘI EREDITATE

Poporul nu se conduce după voința lui: democrația. Nici după voința unei persoane: dictatura. Ci după legi. Nu e vorba de legile făcute de oameni.

Sunt norme, legi naturale de viață, și norme, legi naturale de moarte. Legile vieții și legile morții. O națiune merge la viață sau la moarte după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi.

Rămâne un lucru de stabilit: Cine, din mijlocul unei națiuni, poate înțelege sau intui aceste norme? Poporul? Mulțimea? Cred că i se cere prea mult. Mulțimea nu înțelege nici alte legi mai mărunte. Nu numai că nu le poate prinde ca din văzduh, dar trebue să i se explice multă vreme, să i se repete în mod insistent, să fie chiar pedepsită, pentru a le putea înțelege.

Iată câteva legi imediat necesare vieții ei, pe cari le înțelege cu greu: că în caz de boală infecțioasă trebue izolarea bolnavului și desinfecție generală; că în casă e nevoe să intre soarele, deci trebue ferestre mari; că vitele, dacă sunt îngrijite și hrănite mai bine, dau mai mult pentru hrana omului, etc.

Dacă mulțimea nu poate înțelege sau înțelege cu greu câteva legi imediat necesare vieții ei, cum își poate

cineva imagina că mulțimea, care în democrație trebue să se conducă pe ea, va putea înțelege cele mai dificile legi naturale, va putea intui cele mai fine și mai imperceptibile norme de conducere omenească, norme cari o depășesc pe ea, viața ei, necesitățile vieții ei, cari nu i se aplică direct ei, ci cari se aplică unei entități superioare ei: națiunea?

Dacă pentru a face cineva pâine trebue să fie specializat, dacă pentru a face ghete, pluguri, pentru a face agricultură, pentru a conduce un tramvai, trebue specializare; pentru cea mai grea conducere, aceea a unei națiuni, nu trebue specializare? Nu trebuesc anumite însușiri?

Concluzia: un popor nu se conduce prin el însuși, ci prin elita lui. Adică prin acea categorie de oameni născuți din sânul său cu anumite aptitudini și specialități.

După cum albinele își cresc regina, tot astfel un popor trebue să-și crească elita lui.

La fel mulțimea, în nevoile ei, apelează la elita ei, la înțelepții statului.

Cine alege această elită? Mulțimea?

Pentru orice „idei" sau pentru orice candidat la guvernare, se pot capta oameni. Se pot câștiga voturi. Dar aceasta nu depinde de înțelegerea de către popor a acelor „idei", „legi" sau oameni, ci de cu totul altceva: de măestria oamenilor în a capta bunăvoința mulțimii.

Mulțimea e cea mai capricioasă și cea mai nestabilă în păreri. Dela răsboiu încoace aceeași mulțime a fost pe

rând: averescană, liberală, naționalistă, național-țărănistă, gorghistă etc. Ridicând în slavă pe fiecare, ca după un an să-l scuipe, recunoscându-și prin aceasta propria greșală, rătăcire și incapacitate. *Criteriul ei de alegere este: „Să mai încercăm și pe alții."* Deci alegerea se face, nu după studiere și cunoaștere, ci la noroc și la întamplare.

Două idei contrarii. Una cuprinde adevărul și cealaltă minciuna. Se caută adevărul. Adevărul nu poate fi decât unul. Se pune la vot. Una întrunește 10.000 voturi, alta 10.050. ***Este oare posibil ca 50 voturi în plus sau în minus, să determine adevărul sau să-l nege?*** Adevărul nu depinde nici de majoritate, nici de minoritate, el își are legile sale și triumfă, după cum s'a văzut, împotriva tuturor majorităților, chiar sdrobitoare.

Găsirea adevărului nu poate fi încredințată majorităților, după cum în geometrie teoria lui Pythagora nu are a fi pusă la votul mulțimii, pentru ca aceasta să-i hotărască adevărul sau să i-l nege. Și după cum chimistul care voește să obțină amoniac, nu are a se adresa mulțimii pentru a decide prin votul ei cantitățile necesare de azot și de hidrogen. Și după cum un agronom care a studiat ani de zile agricultura și legile ei, nu are a se prezenta după aceea la vot în fața unei mulțimi, spre a se convinge, prin rezultatul votului, de valoarea lor.

Poate poporul să-și aleagă elita?

De ce nu-și aleg atunci soldații pe cel mai b *general?* Pentru ca să poată alege, acest juriu colectiv trebui să cunoască bine:

a) Legile strategiei, tacticei, organizării etc.

b) Întru cât persoana X se conformează p aptitudini și știință acestor legi.

Fără aceste cunoștințe nu poate nimeni să aleag Mulțimea, dacă voește să-și aleagă elita, este neapăr necesar să cunoască legile de conducere ale organismu național și întru cât candidații se conformează p aptitudini și știință acestor legi.

Mulțimea însă, nu poate cunoaște nici aceste legi nici oamenii. *Iată de ce credem că o elită nu poate fi alea de mulțime.*

A încerca alegerea acestei elite, este ca și cum a avea pretenția de a determina, prin vot și majorități, poe din sânul unei nații, scriitorii, mecanicii, aviatorii sau atle

Democrația, așadar, bazată pe principiul elecțiun alegându-și ea elita, săvârșește o fundamentală eroare d care decurge întreaga stare de nenorocire, turburare mizerie a satelor. Ne găsim la un punct capital. Deoarec dela această eroare de concepție democratică pleacă, a putea spune, toate celelalte erori.

Mulțimile fiind chemate să-și aleagă elita, acestea n numai că nu sunt în stare să-și descopere și să-și aleag

elita, dar mai mult, aleg, afară de mici excepții, tot ce este mai rău în sânul unei națiuni.

Deci nu numai că democrația înlătură elita națională, dar o înlocuește cu ce este mai rău în mijlocul nației. Democrația va alege: pe oameni fără niciun fel de scrupul, deci fără morală. Pe cei cari vor plăti mai bine, deci pe cei cu mai multă putere de corupție. Pe scamatori, șarlatani, demagogi, cari vor ieși mai bine la concursul de scamatorie, șarlatanie, demagogie, din timpul perioadei electorale. Printre ei se vor strecura și câtiva oameni de treabă, oameni politici chiar, de bună credință. Vor fi sclavii celor dintâi.

Adevărata elită a unei nații va fi înfrântă, înlăturată, pentrucă ea va refuza să concureze pe aceste teme. Ea se va retrage și va sta ascunsă.

De-aici, consecințe funeste pentru stat.

Când un stat este condus de o așa zisă „elită", formată din tot ce are el mai rău, mai nesănătos, mai stricat, este oare admisibil ca cineva să se mai întrebe dece Statul se ruinează? Iată cauza tuturor celorlalte rele: imoralitate, corupție, desfrâu, în toată țara, jaf și pradă în averea statului, exploatare până la sânge a poporului, sărăcie și mizerie în casele acestuia, lipsa simțului de împlinire a datoriilor în toate funcțiile, desordine și desorganizare în stat, năvala străinilor cu bani din toate părțile, ca la magazinele căzute în faliment, cari-și desfac mărfurile pe nimic. Țara se vinde la licitație: „Care dă mai

mult?" Până în cele din urmă, aici ne va duce democra-
În România, dela războiu încoace în special, democra-
ne-a creiat, prin acest sistem de alegeri, o „elită națion-
de româno-străini, având la bază nu vitejie, nici iubire de
țară, nici jertfă, ci vânzarea de țară, satisfacerea interes-
personal, mita, traficul de influență, îmbogățirea p-
exploatare și furt, hoția, lașitatea, adică doborârea adve-
sarului prin intrigă.

Această „elită națională", dacă va continua să n-
conducă, va duce la desființare Statul Român.

Deci, în ultimă analiză, problema care se pune a-
poporului român și de care depind toate celelalte, este
înlocuirea acestei elite, cu o **ELITĂ NAȚIONALĂ** *având la*
bază: virtutea, iubirea și jertfa pentru țară, dreptatea și
dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina,
mijloacele loiale și onoarea.

Cine să facă această înlocuire? Cine să fixeze noua
elită la locul ei? Răspund: oricine în afară de mulțime.
Admit oricare alt sistem în afara „democrației" care văd c-
mă omoară sigur pe mine, poporul român.

Noua elită românească și orice elită din lume trebue s-
aibă la bază principiul ***selecțiunii*** *sociale. Adică, în mo-*
natural se selecționează din corpul națiunii, adică din marea
massă sănătoasă a țărănimii și muncitorimii, perman-
legată de pământ și de țară, o categorie de oameni c-

anumite însușiri pe cari apoi și le cultivă. Ea devine elita
națională: Aceasta trebue să conducă o națiune.

Când poate fi sau când trebue consultată o mulțime?
În fața marilor hotărâri cari o angajează. Pentru a-și spune
cuvântul dacă poate, sau dacă nu poate, dacă e pregătită
sufletește sau nu. I se arată cărarea și i se cere să răs-
pundă dacă se simte în stare să meargă pe ea. Este
consultată asupra soartei sale. Aceasta înseamnă consul-
tarea poporului. *Nu înseamnă alegerea elitei de către popor.*

Massele nu dau formule, ci indică primejdii.

Dar repet întrebarea: Cine fixează pe fiecare la locul
său, în cadrul elitei, și cine cântărește pe fiecare? ***Cine***
constată selecțiunea și dă consacrare membrilor elitei
noui? *Răspund: elita precedentă.*

Aceasta nu alege, nu numește, ci consacră pe fiecare
la locul pe care s'a ridicat singur prin capacitatea și
valoarea lui morală. Consacrarea o face șeful elitei, consul-
tându-și elita.

Deci o elită națională trebue să aibă grija de a-și lăsa
o elită moștenitoare. O elită înlocuitoare. Dar nu bazată pe
principiul eredității, ci ***numai pe principiul selecțiunii sociale***
aplicat cu cea mai mare strictețiă.

Principiul eredității nu este suficient în sine.

După principiul selecțiunii sociale, primenită necontenit
cu elementele din adâncurile nației, o elită se păstrează
totdeauna.

Greșala istorică a fost aceea că acolo unde s'a c
o elită bazată pe principiul selecțiunii, aceasta a părăsi
a doua zi principiul care i-a dat naștere, înlocuindu-
principiul eredității și consacrând sistemul nedrept
condamnat al privilegiilor din naștere.

Ca o protestare împotriva acestei greșeli, pen
înlăturarea unei elite degenerate și pentru abolire
privilegiilor din naștere, s'a născut democrația.

Părăsirea principiului selecțiunii a dus la o elită fa
și degenerată și aceasta a dus la rătăcirea democrați

Principiul ***selecțiunii*** înlătură deopotrivă și princip
elecțiunii și principiul *eredității*. Ele nu pot sta împreu
Între ele este un conflict, pentrucă din două una: ori exis
un anumit principiu al ***selecțiunii*** și atunci nu are ce căut
părerea și votul mulțimii, ori alegem noi oamenii și atun
nu mai funcționează selecțiunea.

De asemenea, dacă ne servim de *selecțiune*
socială, nu are ce căuta *ereditatea*. Aceste două princi
nu pot merge împreună decât dacă moștenito
corespunde legilor selecțiunii.

Dar dacă o națiune nu are o adevărată elită, prim
care s'o poată fixa pe a doua? Răspund printr'o singu
frază care cuprinde un adevăr indiscutabil:

În cazul acesta elita se naște din răsboiu cu eli
degenerată și falsă. Tot pe principiul ***selecțiunii.***

Așadar, în rezumat, rolul unei elite este:

a) De a conduce o națiune după legile vieții unui neam.

b) De a-și lăsa o elită moștenitoare bazată nu pe principiul eredității, ci pe acela al ***selecțiunii***, căci ea *cunoaște legile vieții și poate judeca întru cât persoanele se conformează prin aptitudini și știință acestor legi.*

Ca și un grădinar care își va conduce grădina sa și va avea grije ca înainte de a muri să-și lase moștenitor, înlocuitor. Căci el este singurul care poate să spună cine dintre toți cei cari au lucrat este mai bun pentru a-i lua locul și continua opera sa.

PE CE TREBUE SĂ SE ÎNTEMEIEZE O ELITĂ:

a) Curățenia sufletească.

b) *Capacitatea* de muncă și de *creiație*.

c) *Vitejia*.

d) Viață aspră și răsboire permanentă cu greutățile așezate în calea Neamului.

e) Sărăcie, *adică renunțarea voluntară de a acumula averi.*

f) *Credința în Dumnezeu.*

g) *Dragostea.*

NEAMUL

Când zicem Neamul Românesc, înțelegem nu num[ai] pe toți Românii trăind pe același teritoriu, având acela[și] trecut și același viitor, același port, aceeași limbă, aceleaș[i] interese prezente.

Când zicem Neamul Românesc, înțelegem to[ți] Românii vii și morți, cari au trăit dela începutul istoriei p[e] acest pământ și cari vor mai trăi și în viitor.

Neamul cuprinde:

1. Toți Românii aflători, în prezent, în viață.
2. Toate sufletele morților și mormintele strămoșilor.
3. Toți cei ce se vor naște Români.

Un popor ajunge la conștiința de sine când ajunge la conștiința acestui întreg, nu numai la aceea a intere[s]elor sale.

Neamul are:

1. *Un patrimoniu fizic*, biologic: carnea și sângele.
2. *Un patrimoniu material:* pământul țării și bogățiile.
3. *Un patrimoniu spiritual care cuprinde:*

a) Concepția lui despre Dumnezeu, lume și viață. Această concepție formează un domeniu, o *proprietate spirituală.*

b) Onoarea lui ce strălucește *în măsura în care neamul s'a putut conforma, în existența sa istorică, normelor izvorâte din concepția lui despre Dumnezeu, lume și viață.*

c) *Cultura lui: rodul vieții lui*, născut din propriile sforțări în domeniul gândirii și artei. Această cultură nu este internațională. Ea este expresia geniului național, a sângelui. ***Cultura este internaționalistă ca strălucire, dar națională ca origine.*** Făcea cineva o frumoasă comparație: Și pâinea și grâul pot fi internaționale ca articole de consumație, dar vor purta pretutindeni pecetea pământului în care s'au născut.

Toate aceste trei patrimonii își au importanța lor. Pe toate un neam trebue să și le apere. Dar cea mai mare însemnătate o are patrimoniul său spiritual, pentrucă numai el poartă pecetea eternității, numai el străbate peste toate veacurile.

Grecii antici nu trăesc prin fizicul lor, oricât de atletic - din el n'a mai rămas decât cenușă – și nici prin bogățiile materiale, dacă le-ar fi avut, ci prin cultura lor.

Un neam trăește în veșnicie prin concepția, onoarea și cultura lui. De aceea conducătorii națiilor trebue să judece și să acționeze nu numai după interesele fizice sau materiale, ale Neamului, ci ținând seamă de linia lui de onoare istorică, de interesele eterne. Prin urmare, nu pâine cu orice preț, ci onoare cu orice preț.

ȚELUL FINAL AL NEAMULUI

Este viața?

Dacă este viața, atunci nu interesează mijloacele pe cari neamurile le întrebuințează spre a i-o asigura. Toate sunt bune, chiar și cele mai rele.

Se pune deci problema: După ce se conduc națiunile în raport cu alte națiuni? După animalul din ele? După tigrul din ele? După legea peștilor din mare sau a fiarelor din pădure?

Țelul final nu este viața. Ci învierea, învierea neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creiația, cultura nu-i decât un mijloc, nu un scop, cum s'a crezut, pentru a obține această înviere. Este rodul talentului pe care Dumnezeu l-a sădit în neamul nostru, de care trebue să răspundem. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia cu toți morții și cu toți regii și împărații lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, „învierea din morți", este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam.

Neamul este deci o entitate care își prelungește viața și dincolo de pământ. Neamurile sunt realități și în lumea cealaltă, nu numai pe lumea aceasta.

Sfântul Ioan, povestind ceea ce vede dincolo de pământuri, spune:

„Cetatea n'are trebuință nici de soare, nici de Lună ca s'o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu și luminătorul îi este Mielul".

„*Neamurile* vor umbla în lumina ei și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea." (Apocalips 21,23-24).

Și în altă parte:

„Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt și toate *neamurile* vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentrucă judecățile Tale au fost arătate". (Apocalips 15,4).

Nouă, Românilor, neamului nostru, ca orișicărui neam din lume, Dumnezeu ne-a sădit o misiune. Dumnezeu ne-a hotărât un destin istoric.

Cea dintâi lege pe care un neam trebue s'o urmeze este aceea de a merge pe linia acestui destin, împlinindu-și misiunea încredințată.

Neamul nostru n'a desarmat și n'a dezertat dela misiune, oricât de grea și de lungă i-a fost calea Golgotei lui.

Și acum, ni se ridică în față obstacole înalte ca munții.

Fi-vom noi, oare, generația debilă și lașă, care să lăsăm din mâinile noastre, sub presiunea amenințărilor, linia destinului românesc și să părăsim misiunea noastră ca neam în lume ?

Respingeți cu îndărătnicie toate falșele teorii ale falșilor apostoli umanitariști și pacifiști, cari tind să vă desarmeze sufletește.

• ***Nu uitați că dreptul este o proprietate care se sprijină pe forță.***

În lume oamenii se luptă. Din adâncul mării și până în înălțimile văzduhului, nu-i decât o luptă în care animalele se devorează unele pe altele.

În lumea plantelor, în natură, în păduri și pe câmpii, acolo unde oamenii se duc să guste pacea, nu este în realitate decât o luptă surdă și necruțătoare pentru viață.

Voesc să spun că nu există în natură „pacea" pe care o cântă toți poeții și literații, nu există decât o singură realitate, mare, crudă, superbă: răsboiul.

Neamurile cari înțeleg acest adevăr trăesc. Celelalte pier.

Românii, înconjurați de pretutindeni de vrăjmași cu pofte mari, și invadați înăuntru de dușmani cari li slăbesc și li macină sistematic puterile de rezistență și de viață, nu vor putea rezista în viitor decât dacă vor înțelege că pe pământul lor trebue să crească soldații ca brazii în pădure.

Pentru mine, altă populație, pe pământul țării mele - și rog să mă creadă toată lumea – atunci când eu am conștiința fermă că o atacă și că își caută loc pe propriul nostru teritoriu, pentru mine, vă rog să mă credeți, s'a deschis o luptă pe viață și pe moarte și nu-mi arde să fac glume sau să insult pe cineva. Pentru mine este clar și precis: inteligentă sau neinteligentă, parazitară sau nepara-zitară, morală sau imorală, această populație este o populație

dușmană aici, pe pământul țării. Și eu înțeleg să lupt împotriva ei cu toate mijloacele pe cari mi le va pune la dispoziție mintea, legea și dreptul meu românesc.

Cu noi se săvârșește exact același lucru care s'a săvârșit cu Pieile Roșii din America de Nord. Ne găsim în fața unei invazii străine și avem tot dreptul și avem și datoria să ne apărăm Patria. Pe mine nu mă interesează cine vine și este – mi se pare lucru curios, că atunci *când veneau dușmanii cu arma să ne fure pământul nostru, noi încremeneam cu toții în tranșee, cu arma în mână, iar astăzi, când arma s'a schimbat în bani, și când aceștia sunt în stare cu banii lor să ne cumpere țara, atunci nu mai este nimeni la noi care să protesteze?*

Iată, d-lor, cum se pune această problemă.

Dvs. știți foarte bine că Pieile Roșii din America de Nord au dispărut încetul cu încetul în fața năvălirii anglo-saxone. Astăzi toată Europa îi deplânge și îi regretă pentrucă au fost oameni de treabă, dar se zice: „Ce să facem, au fost alții mai tari!"

D-lor, mă gândesc cu groază că la un moment dat, Europa va avea să ne plângă și pe noi, și pe urmașii noștri.

Toate popoarele din lume, până la triburile sălbatece, precum și toate viețuitoarele, dela animalele domestice și până la fiarele din pădure, își apără *copiii* pentrucă ei reprezintă *viitorul*. Viața de mâine. Ce-ar fi dacă legile firii ar permite și dacă ele n'ar considera ca o

crimă și ca o monstruozitate morală, ca *viața de astăzi* să ucidă *viața de mâine?*

Adu-ți aminte de Neamul tău!

Privește cu ochii mari cărările de nenorocire pe care l-a condus!

Cel ce stă indiferent, fricos și laș în fața țării sale care moare, va fi blestemat de cei ce vin după el.

Țară, cheamă-ți feciorii și vor răspunde. Cei ce te iubesc vor răspunde, iar lașii vor sta muți.

LEGIUNEA ȘI EVREII

Socot ca o mare *nenorocire*, în adâncul conștiinței mele de Român, îndreptarea mișcărilor naționale pe căile *cuzismului.*

*
* *

L-am păstrat pe Dumnezeu în sufletul nostru. Ne-am închinat Lui cu umilință și smerenie și ***când credința ne-a fost amenințată, ne-am ridicat la luptă pentru apărarea ei. Asta nu se numește șovinism.***

Un om care crede, cum cred eu, nu numai în judecata istoriei, ci și a lui Dumnezeu, nu poate *urî* alte neamuri, egale în fața Lui.

PROBLEMA PĂMÂNTULUI ROMÂNESC

Nu se poate ca un neam din lume, fie el chiar numai un trib de sălbateci, să nu-și pună cu durere sfâșietoare problema pământului său, în fața unei năvăliri streine. Toate neamurile din lume, dela începutul istoriei până astăzi, și-au apărat pământul Patriei. Istoria tuturor popoarelor, ca și istoria noastră românească, e plină de lupte pentru apărarea pământului. *Să fie oare o anomalie, o stare bolnăvicioasă, a noastră, a tineretului românesc, faptul de a ne ridica să ne apărăm pământul amenințat? Sau anomalie, a nu ni-l apăra atunci când ni-l vedem primejduit?* ***Anomalie este a nu ne apăra, adică a nu face ceea ce toate neamurile au făcut și fac.*** Anomalie și stare bolnăvicioasă este a ne pune în contradicție cu toată lumea și cu întreaga noastră istorie.

De ce oare toate neamurile s'au luptat, se luptă și se vor lupta necontenit pentru apărarea pământului lor?

Pământul este baza de existență a nației. Națiunea stă, ca un pom, cu rădăcinile ei înfipte în pământul țării, de unde își trage hrana și viața. Nu există neam care să poată trăi fără pământ, după cum nu există pom care să trăiască atârnat în aer. O nație care nu are pământul său, nu poate

trăi, decât dacă se așează sau pe pământul altei nații, sau pe trupul acesteia, sugându-i vlaga.

Sunt legi făcute de Dumnezeu, cari orânduesc viața popoarelor. Una din aceste legi este legea teritoriului. Dumnezeu a lăsat un teritoriu determinat fiecărui popor pentru ca să trăiască, să crească, să se desvolte și să-și creieze pe el cultura sa proprie.

Dar acest teritoriu este proprietate inalienabilă și imprescriptibilă a poporului român. Și după cum scria cineva, poporul român, nu după 50, nu după 100 de ani, ci chiar și după mii de ani, ne vom revendica dreptul asupra acestui pământ, după cum ne-am recucerit pământul Ardealului după 1000 de ani de stăpânire maghiară.

NOI ȘI PĂMÂNTUL NOSTRU

Toate popoarele din jurul nostru au venit de undeva și s'au așezat pe pământul pe care trăesc. Istoria ne dă date precise despre venirea Bulgarilor, Turcilor, Maghiarilor etc. Un singur neam n'a venit de nicăiri. Acela suntem noi. Ne-am născut din negura vremii pe acest pământ, odată cu stejarii și cu brazii. De el sunțem legați nu numai prin pâinea și existența pe care ne-o dă muncindu-l din greu, dar și prin toate oasele strămoșilor cari dorm în țărâna lui. Toți părinții noștri sunt aici. Toate amintirile noastre, toată

gloria noastră răsboinică, întreaga noastră istorie, aici, în acest pământ stă îngropată.

Aici e Sarmisegetuza cu țărâna regelui Decebal, nemuritor, pentrucă cine știe să moară ca Decebal, nu moare niciodată. Aici odihnesc Mușatinii și Basarabii, aici la Podul Înalt, la Răsboieni, la Suceava, la Baia, la Hotin, la Soroca, la Tighina, la Cetatea Albă, la Chilia, dorm Românii căzuți în lupte, boeri și țărani, mulți ca frunza și ca iarba.

La Posada, la Călugăreni, pe Olt, pe Jiu, pe Cerna, la Turda, în munții nefericiților și uitaților Moți din Vidra, până în Huedin și până la Alba-Iulia, locul de tortură a lui Horia și fraților lui de arme, sunt numai urme de lupte și morminte de viteji.

În Carpații toți, din munții oltenești la Dragoslave și la Predeal, dela Oituz la Vatra Dornei, pe vârfuri și în fund de văi, pretutindeni a curs sângele românesc în valuri.

În miezuri de noapte, în ceasurile grele ale Neamului, noi auzim glasul pământului românesc, care ne îndeamnă la lupte.

Pe ce urmă istorică își întemeiază pretențiile și mai ales îndrăsneala cu care ne înfruntă pe noi, pe Români, aici, acasă la noi? *Suntem legați de acest pământ prin milioane de morminte și prin milioane de fire nevăzute pe cari numai sufletul nostru le simte, și rău de acei ce vor încerca să ne smulgă de pe el.*

Ei ne-au încălcat teritoriul nostru. Ei sunt infractori, și nu eu, popor român, sunt chemat să suport consecințele

infracțiunii lor. Logica elementară ne spune: infractorul trebue să suporte consecințele infracțiunii săvârșite.

Pentru ca poporul român să-și frângă orice putere de rezistență, străinii vor aplica un plan unic și în adevăr diabolic.

1. *Vor căuta să rupă legăturile sufletești ale Neamului cu cerul și cu pământul.*

Pentru ruperea legăturilor cu cerul, vor întrebuința împrăștierea, pe scară întinsă, a teoriilor ateiste, pentru a face din poporul român un popor despărțit de Dumnezeu și de morții lui, *tăindu-i rădăcinile de viață spirituală.*

Pentru ruperea legăturilor cu pământul, isvorul material de existență al unui neam, *vor ataca naționalismul* ca o idee învechită, *și tot ce se leagă de ideia de patrie și pământ.*

2. *Pentru ca aceasta să reușească, vor căuta să pună mâna pe presă.*

3. *Vor întrebuința orice prilej, pentru ca în tabăra poporului român să fie desbinare, neînțelegeri, ceartă.*

4. *Îi vor îndemna sistematic pe calea desfrâului, nimicindu-le familia și puterea morală.*

5. *Îi vor otrăvi și ameți cu tot felul de băuturi și de otrăvuri.*

Vor să deslege pe Români de dragostea pământului lor, dar ei acaparează pământuri.

PROBLEMA PĂTURII CONDUCĂTOARE ROMÂNEȘTI

Clasa de mijloc atacată, înseamnează spargerea în două a Neamului Românesc. E singura clasă care are un dublu contact: în jos cu cea *țărănească* pe care stă suprapusă, exercitând asupra ei o putere de autoritate, și prin starea economică mai bună, și prin aceea de cultură; în sus, cu cea *conducătoare*, pe care o susține pe umerii ei. Atacul asupra clasei de mijloc atrage după sine, ca o consecință fatală: a) Năruirea clasei conducătoare. b) Imposibilitatea refacerii ei. c) Zăpăcirea și îndobitocirea, înfrângerea și robirea clasei țărănești.

În ultimă analiză, atacul străinilor asupra clasei de mijloc românești aici tinde: ***moartea, pieirea poporului român nu înseamnează moartea celui din urmă Român, după cum își imaginează unii. Moartea aceasta înseamnează viața în sclavie. Reducerea la starea de viață de rob*** a câtorva milioane de țărani români.

NUMERUS CLAUSUS

Dar cine sunt elevii și studenții de astăzi? Elevii și studenții de azi sunt: profesorii de mâine, medicii de mâine, inginerii de mâine, magistrații de mâine, avocații de

mâine, prefecții de mâine, deputații de mâine, miniștrii de mâine, cu un cuvânt, *conducătorii de mâine* ai Neamului în toate domeniile de activitate.

Dacă elevii de astăzi sunt 50%, 60%, 70% străini, mâine în mod logic vom avea 50%, 60%, 70% conducători străini ai acestui Neam Românesc.

Se mai poate pune problema dacă un neam are dreptul să-și limiteze numărul străinilor în Universitățile sale?

Rămâne un adevăr bine stabilit: România trebue să fie condusă de Români.

Este cineva care susține că România trebue să fie condusă de străini?

MONARHIA ȘI LEGEA MONARHIEI

În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se află monarhia. Resping republica.

În istorie s'au văzut monarhi buni, foarte buni, slabi sau răi. *Unii s'au bucurat de onoruri și dragostea popoarelor până la sfârșitul vieții, altora li s'a tăiat capul.* N'au fost, deci, toți monarhii buni. Monarhia însă, a fost totdeauna bună. ***Nu trebue să se confunde omul cu instituția, trăgându-se concluzii false.***

Pot fi preoți răi, dar pentru aceasta nu putem trage concluzia că trebue să desființăm Biserica și să ucidem pe Dumnezeu cu pietri.

Sunt, desigur, și monarhi slabi sau răi, dar nu putem renunța la monarhie.

În agricultură, avem un an bun și un an rău, sau unul bun și doi ani răi; cu toate acestea, lumii nu i-a trecut încă prin gând să se lase de agricultură.

Un monarh face ce vrea? Atunci, când e mare și când e mic? Când e bun și când e rău?

Un monarh nu face ce vrea. Un monarh e mic atunci când face ce vrea și e mare atunci când face ce trebue.

Există o linie a vieții Neamului. Un monarh e mare și bun, atunci când se menține pe această linie. E mic sau rău, în măsura în care se îndepărtează de această linie a vieții Neamului sau i se opune. *Iată legea monarhiei.* Sunt și alte linii cari pot ispiti un monarh: linia intereselor personale, linia intereselor unei clase, linia intereselor unui grup, linia intereselor străine (dinăuntrul sau din afara hotarelor).

El trebue să le înlăture pe toate și să urmeze linia Neamului.

Ștefan cel Mare, *de o jumătate de mie de ani, strălucește în istorie și Românii nu-l mai uită, pentrucă s'a confundat perfect cu linia de viață a Neamului.*

Regele Ferdinand, *împotriva oricăror legături și interese, s'a plasat pe linia Neamului, a îndurat cu el, a făcut jertfă alături de el, a isbândit cu el. Prin aceasta el este mare și nemuritor.*

MIȘCĂRILE NAȚIONALE ȘI DICTATURA

De câte ori se vorbește despre o mișcare națională, sistematic i se pune în sarcină faptul conducerii spre un regim de dictatură.

Nu vreau să fac în acest capitol critica dictaturii, ci *voesc să arăt că mișcările din Europa: „Fascismul", „Național-Socialismul", „Mișcarea Legionară", etc. nu sunt nici dictaturi, după cum nu sunt nici democrații.*

Cei cari ne combat, strigând: „Jos dictatura fascistă!", „Luptați împotriva dictaturii! Feriți-vă de dictatură!" nu lovesc în noi. Împușcă alături, sau cel mult pot lovi în faimoasa „dictatură a proletariatului".

Dictatura presupune: voința unui singur om, impusă cu forța voinței celorlalți oameni dintr'un stat. Deci două voințe: a dictatorului sau a unui grup, deoparte, și a poporului, de alta.

A susține că unanimitatea obținută sub regimurile mișcărilor naționale se datorește „teroarei" și „sistemelor inchizitoriale" este cu totul neserios. Pentrucă popoarele în mijlocul cărora s'au ridicat asemenea mișcări sunt de o înaltă conștiință cetățenească. Ele s'au luptat, au sângerat, au lăsat mii de morți pentru libertate. Niciodată însă nu

s'au plecat: nici în fața dușmanului din afară și nici în fața tiranului dinăuntru.

Pentru ce nu s'ar lupta și n'ar sângera și azi în fața teroarei de acum? Și apoi cu forța, cu silnicia, cu teroarea, poți să scoți voturi și chiar majorități; vei scoate plânsete, vei scoate suspine, dar nu s'a pomenit și nici nu se va pomeni să poți scoate entuziasm și delir. Nici la nația cea mai imbecilă din lume.

Mișcarea națională, neavând deci caracterul regimurilor dictatoriale, *ne întrebăm: Ce este atunci?*

Este democrație? Nu este nici democrație. Pentrucă șeful nu este ales de mulțime. Democrația are la bază sistemul eligibilității. Aici niciun șef nu este ales prin vot. Șeful este consimțit.

Dacă nu-i dictatură și nici democrație, atunci ce este?

Este o formă nouă de conducere a statelor. Neîntâlnită până acum. ***Nu știu ce denumire va căpăta, dar este o formă nouă.***

Cred că are la bază acea stare de spirit, acea stare de înaltă conștiință națională, care, mai devreme sau mai târziu, se întinde până la periferiile organismului național.

Este o stare de lumină interioară. Aceea ce odinioară era zăcământ instinctiv al Neamului, în aceste momente se reflectează în conștiințe, creind o stare de unanimă iluminație, întâlnită numai în marile experiențe religioase. *Această stare pe drept s'ar putea numi: o stare de ecumenicitate națională.*

Un popor în întregimea lui ajunge la conștiința de sine, la conștiința rostului său și a destinului său în lume. În istorie n'am întâlnit la popoare decât sclipiri de o secundă.

În acest caz, șeful nu mai este un „stăpân", un „dictator" care face „ce vrea", care conduce după „bunul plac".

El este expresia acestei stări de spirit nevăzute. Simbolul acestei stări de conștiință. El nu mai face „ce vrea". El face „ce trebue". Și este condus: nu de interesele individuale, nici de cele colective, ci de interesele națiunii eterne la a căror conștiință au ajuns popoarele. În cadrul acestor interese și numai în cadrul lor își află maximum de satisfacție normală și interesele personale, și cele colective.

PRESA

Presa aceasta atacă ideia religioasă la Români, slăbindu-le astfel rezistența morală și rupându-le contactul cu Dumnezeu.

Presa aceasta împrăștie teorii antinaționale, slăbindu-le credința în națiune și *rupându-i de pământul Țării*, de dragostea pentru el, pământ care în toate timpurile a fost îndemn la luptă și sacrificiu.

Presa aceasta prezintă fals interesele noastre românești, desorientând și îndreptând pe Români pe linii opuse intereselor naționale.

Presa aceasta înalță mediocritățile și oamenii capabili de corupțiune, *pentruca străinul să-și poată satisface interesele lui,* și coboară valorile morale cari nu se vor preta a face servicii iudaismului și intereselor acestuia.

Presa aceasta otrăvește sufletul Neamului, dând zilnic și sistematic publicitate crimelor senzaționale, legăturilor imorale, avorturilor, aventurilor.

Presa aceasta omoară adevărul și slujește minciuna cu perseverență diabolică, întrebuințează calomnia ca armă de distrugere a luptătorilor Români.

*

* *

Tinere, la toate colțurile de stradă te așteaptă dușmanul cu îmbietoare cărți și reviste, ca să te otrăvească. Fii tare. *Respinge otrava.* ***Cumpără numai literatura și foile naționaliste și creștine.***

ZIARELE NAȚIONALISTE NELEGIONARE

Când nu e garanția acestui examen, al timpului, toate lucrurile se știu unde încep, dar niciodată nu se poate ști unde se sfârșesc.

De aceea, *voi legionarii, cetiți „Porunca Vremii", dar fiți în gardă la fiecare articol, la fiecare cuvânt, pentrucă nu este a noastră. Noi numai ce este al nostru știm de unde începe și unde sfârșește.*

Am observat după un an de apariție că nu tot ce se scrie în ea este pe linia noastră.

De aceea, pentru a nu lovi totuși într'o foaie care, deși nefiind a noastră, e românească cel puțin jumătate din ea, deviza noastră este: „Cetiți cu toții «Porunca Vremii», dar nu credeți tot ce se scrie în ea."

... mă văd silit să atrag atențiunea tuturor legionarilor asupra vechei circulare dată cu privire la *„Porunca Vremii"*, circulară care se aplică întru totul și ziarului *„Buna-Vestire"*.

Acest ziar nu este legionar. Ne este prieten și-l susținem.

N'aș dori însă ca punctele de vedere ale ziarului să poată fi confundate vreodată de către legionari, cu punctele de vedere ale Mișcării Legionare.

LITERATURA LEGIONARĂ ȘI LUMEA

Împărțirea în lumea nelegionară, după un plan bine stabilit, a literaturii legionare:

Fiecare cuib are un număr de oameni cunoscuți în fața sa. Ei pot fi prieteni, indiferenți sau vrăjmași. Cuibul își face o listă cu numele și adresa lor, apoi își propune ca încetul cu încetul să-i convingă și să-i crească în credință legionară. Atunci trimete fiecăruia *hrană sufletească*: cărți, reviste, articole, fotografii, coruri. Bine studiate, după sufletul și mintea omului care le va citi. Pe un om poate să-l influențeze o anumită carte, un anumit articol, o anumită foaie, revistă. Pe altul, altele. De aceea cuibul trebue să studieze ca să nu arunce nimic în vânt.

Vrăjmașului trebue să-i deie cărți? Da. Pentrucă după ce va citi azi, mâine, poimâine, va începe să se clatine. Și vrăjmașul care se clatină va fi învins. Această hrană sufletească nu se trimete numai o dată. Cuibul are grije de pui până fac aripi. Când sufletul lor a crescut în credință, atunci, plini de recunoștință vor veni, te vor căuta și te vor întreba: Ce să fac acum? Îi vei răspunde: „Fă și tu ce am făcut eu.

Hrănește și tu pe alții, după cum te-am hrănit și eu pe tine."

Materialul (broșuri, cărți, etc.) uneori se vinde, de cele mai multe ori însă omul le va găsi acasă gratuit, date de cuib din sărăcia lui. Și fără ca să știe cine i le-a trimis. Căci cuibul [...]ă, urmărește efectul și nu spune cine trimete. Abia la sfârșit se vor cunoaște. Mare bucurie va simți un cuib pentru fiecare om pe care-l va scoate din lumea vrăjmășiei și-l va aduce în lumea credinței legionare.

ULTIMELE CUVINTE ALE CĂPITANULUI

«Credința» și «Dragostea» nu mi le-am pierdut, da am simțit că la un moment dat mi s'a rupt firul Nădejd

Am simțit că mi s'a rupt unul din cele trei fir nevăzute, cari leagă pe creștin de Dumnezeu, Nădejdea Mi s'a făcut negru înaintea ochilor. Simțeam că mă îne

Dar mi l-am legat la loc, luptând zi de zi. Cum? Citin cele patru Evanghelii.. Când le-am terminat, am simțit ca am din nou cele trei fire și că ele sunt bune: Credința Nădejdea și Dragostea.

Deschid la întâmplare cărticica de rugăciuni a Sf. Anto Se deschide la pag. 119. Citesc: *„Fă ca să primesc cu liniște orice trimete Dumnezeu, pricepând că este voința Lui*

Când am terminat Evangheliile am înțeles că sta aici în închisoare din voia lui Dumnezeu; că, deși n'am *nicio vină sub latura juridică*, El mă pedepsește pentru păcatele mele și-mi *pune la încercare credința mea.* M'am liniștit. A căzut liniștea asupra sbuciumului meu din sufle cum se lasă seara liniștită la țară peste sbuciumu svârcolirile și încordările lumii.

Primească Dumnezeu și suferința mea, spre binele spre înflorirea Neamului nostru.

A înviat Hristos, sădind peste toată lumea, până la sfârșitul vremii, speranța, nădejdea că niciodată nu vom pieri sub piatra nedreptăților, oricât de greu ar fi așezată peste firavele noastre trupuri.

Vom învia, vom birui.

A înviat Hristos, sădind nădejdea învierii din morți; că *viața noastră nu se termină aici, la acești așa de trecători 60-70 de ani; că se prelungește dincolo;* că ne vom întâlni ar cu cei dragi ai noștri și nu ne vom mai despărți niciodată.

Adu-Ți aminte, Doamne, de toți ai mei. Primește-i sub scutul Tău. Iartă-i și odihnește-i. ***Dă-le putere celor vii și biruință asupra celor potrivnici, spre înflorirea României creștine legionare*** *și apropierea de Tine, Doamne, a Neamului nostru Românesc, întru nădejdea învierii lui.*

Amin.

ADDENDA

EROISM ȘI LOIALITATE

Colonelul Zăvoianu a venit astăzi foarte îngrijorat. I-a spus camaradului Furdui că guvernul n'a renunțat încă la ideia suprimării mele. Că, dacă m'ar prinde, m'ar omorî. Că poate ar fi mai bine dacă aș pleca în străinătate.

Eu înclin să cred altă părere: ***este mult mai bine pentru Mișcare să mor în Țară decât să trăesc în străinătate.***

(*Adevăruri frânte – File de jurnal*, Marți, 20 Febr. 1934)

REFUZUL CULTULUI PERSONALITĂȚII

Rog comunicați șefilor de regiuni următoarele:

Dela I Ianuarie se vor schimba numele la toate cuiburile cari sunt intitulate „Corneliu Z. Codreanu".

*

* *

Eu nu voi candida nicăiri în fruntea listelor, ci al doilea de pe listă.

*

* *

Am observat că în întruniri diverșii oratori abuzează de numele meu pentru a recolta aplauze din partea celor ce s'ar simți obligați să aplaude. „Trăiască Corneliu Codreanu" și multe din acestea, și în conferințe, și în întruniri, și la manifestații de stradă.

Vă mărturisesc că mă impresionează dureros aceste manifestații legionare și rog ca pe viitor să vă purtați cu mai multă milă și față de mine, și față de publicul care este obligat să vă asculte.

Rog ca numele meu să nu mai fie întrebuințat de legionari în întruniri, congrese sau manifestații publice.

RĂSBUNAREA

Pe la ora 1 am fost chemat sus la cancelarie. Căpitanul Țărăneanu, dela Consiliul de Răsboiu, a venit să ancheteze dacă am trimes eu, din închisoare, *un manifest prin care îndemnam pe oamenii mei la „răsbunare".*

Era apocrif, bineînțeles.

Am dat o declarație în acest sens. Cum vin pe capul meu tot felul de uneltiri?

(*Însemnări dela Jilava*, Vineri, 10 Iunie 1940)

CALOMNIATORII

Târâți în fața tribunalelor, hotărâri după hotărâri judecătorești confirmă linia de legalitate și ordine a Mișcării. Nicio hotărâre în contra noastră.

Să pornești la luptă pentru Țara ta, curat la suflet ca lacrima ochilor, să lupți ani de-a rândul într'o sărăcie și foame ascunsă, dar sfâșietoare, ca să te vezi la un moment dat declarat în rândurile dușmanilor țării, urmărit de Români și spunându-ți-se că lupți pentrucă ești plătit de străini, [...] tineret al țării, este ceva îngrozitor!

În scurt, vom fi răsplătiți și onorați pentru tot ce făcusem noi până acum, cu cele mai grele ofense și vom primi peste obraz lovitură după lovitură. Nu vom simți numai ura, dar vom vedea în toată goliciunea lor, lipsa de caracter și incorectitudinea sufletească.

*

* *

Datoria elementară a unui om corect este ca să se informeze și la omul pe care-l judecă, nu numai la agenții mincinoși.

Dar Dumnezeu vede și va răsplăti!

CORNELIU ZELEA CODREANU (CĂPITANUL) ȘEFUL MIȘCĂRII LEGIONARE 13 Sept. 1899 – 30 Nov. 1938

• Cel mai mare fiu al prof. Ion Zelea Codreanu (mare ptător naționalist, maior combatant în prima linie a ontului în primul război mondial, deputat în Parlament, rovenind dintr-o străveche familie de pădurari)

• Născut la Iași, la 13 Sept. 1899 (Sf. Corneliu utașul din calendarul ortodox); adolescența o petrece la Huși – jud. Fălciu

• Elev la Liceul Militar Mănăstirea Dealului 1911–1916)

• În aug. 1916, în timpul primului război mondial, își rmează tatăl pe front din propria dorință, pentru a-și apăra ara, deși avea doar 17 ani

• Elev la școala Militară de Infanterie din Botoșani (1917–1918)

• Student la Facultatea de Drept din Iași (1919–1922)

• În 1919 aderă la Garda Conștiinței Naționale, organizație anticomunistă condusă de viteazul și naționalistul muncitor ieșean Constantin Pancu

• În 1920 se opune, cu mult curaj și succes, la două acțiuni comuniste la Regia din Iași și la Atelierele CFR Nicolina

• Se opune cu succes deschiderii anului universitar 1920–1921 fără serviciu religios

• **Este ales Președinte al Societății Studenților în Drept din Iași (1921–1922)**

• **Licențiat al Facultății de Drept (1922)**

• Înființează Asociația Studenților Creștini (10 mai 1922)

În toamna lui 1922 pleacă să studieze la Berlin și Jena, dar se întoarce în iarnă pentru a participa la marile mișcări studențești din decembrie 1922.

• **Organizatorul și coordonatorul mișcării studențești de la 1922**

• **Împreună cu prof. A. C. Cuza, fondează, în martie 1923, L.A.N.C. (Liga Apărării Național-Creștine), fiind șeful tineretului**

• *Achitat în unanimitate (mart.1924) în procesul așa-zisului complot studențesc din oct.1923 împotriva marilor corupți și împotriva bancherilor evrei*

De menționat că s-au înscris 200 de avocați din toată țara pentru apărarea studenților naționaliști.

• Întemeiază FRĂȚIILE DE CRUCE sub conducerea lui Ion I. Moța (8 mai 1924)

• Înființează prima tabără de muncă din Europa (8 mai 1924) în Iași, la Râpa Galbenă (Căminul Cultural Creștin)

• *În legitimă apărare îl împușcă pe prefectul de poliție Manciu din Iași (oct.1924) și este achitat (mai 1925)*

La tribunal s-au primit 19 300 de înscrieri de apărători din toată țara, iar achitarea a fost sărbătorită de 100 000 de oameni.

– Se căsătorește cu Elena Ilinoiu în iunie 1925, fiind oaspeți de onoare ai orașului Focșani, la nuntă participând 100 000 de oameni îmbrăcați în costume naționale și 2 300 de care, trăsuri și automobile, coloana nuntașilor întinzându-se pe parcursul a 7 km

– Botează 100 de copii la Ciorăști, lângă Focșani, în aug. 1925

Se specializează în Drept și eonomie politică la Grenoble (Franța) – 1925–1927

Întemeiază LEGIUNEA „ARHANGHELUL MIHAIL" la 24 Iunie 1927 (ziua Sf. Ioan Botezătorul), împreună cu Ion I. Moța, Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu și Tudose Popescu.

• **La 13 aprilie 1930 constituie organizația de tineret GARDA DE FIER** – pentru lupta anticomunistă

• **Este ales de două ori Deputat în Parlamentul României (de Neamț – în 1931 și de Cahul – Basarabia – în 1932).** În această calitate ia apărarea muncitorilor de la

Grivița în 1933, susținând că dreptatea acestora trebuie împlinită, dar în cadrul țării și al legilor acesteia.

– Inițiază construirea sediilor legionare din București: Casa Verde din cartierul Bucureștii Noi (1933) și Sediul Central din str. Gutenberg nr. 3 (1936)

• Înființează „CETĂȚUILE" (organizația feminină a Mișcării Legionare) sub conducerea studentei Nicoleta Nicolescu

• *Achitat în procesul I. Gh. Duca (1934) de un tribunal militar format din 5 generali, împreună cu toți ceilalți conducători legionari*

• **Inițiază tabere de muncă și educație în toată țara, începând din 1934, pentru repararea și construirea de case legionare, poduri, biserici, drumuri, precum și tabere de ajutorare a celor săraci**

– **Conducătorul celei mai mari tabere de muncă legionară, la Carmen Sylva (1935–1936), unde scrie celebra CARTE „*PENTRU LEGIONARI*"**

• **Întemeiază PARTIDUL „TOTUL PENTRU ȚARĂ" (martie 1935), ca expresie politică a Mișcării Legionare,** sub conducerea gen. Gh. Cantacuzino Grănicerul (după moartea generalului, în 1937, conducerea i-a fost încredințată ing. Gh. Clime)

• **Înființează COMERȚUL LEGIONAR (1935)** – cantine, restaurante, magazine legionare

• **Întemeiază CORPUL MUNCITORESC LEGIONAR** (1936) sub conducerea ing. Gh. Clime

• **Întemeiază Asociația „PRIETENII LEGIUNII"** (1936) sub conducerea ing. Eugen Ionică

• ***Refuză să se asocieze loviturii de Stat proiectate de Carol al II-lea pentru instaurarea dictaturii carliste, deși i se oferise postul de prim ministru***

La alegerile din decembrie 1937, Partidul Totul Pentru Țară obține locul II pe București și locul III pe țară, având dreptul la 66 de locuri în Parlament (în condițiile în care se furaseră din urne cca. 400 000 din voturile pentru legionari – după declarația lui Eugen Cristescu, director în 1937 în Serviciul Secret de Informații, la procesul mareșalului I. Antonescu din 1946).

Carol al II-lea instaurează dictatura personală (febr. 1938) și dizolvă toate partidele

• **CĂPITANUL ia atitudine publică împotriva instaurării dictaturii carliste**

• Arestat în noaptea de 16–17 aprilie 1938 (de Florii) pentru scrisoarea particulară trimisă lui Nicolae Iorga prin care îl numește pe acesta „incorect sufletește"; este condamnat abuziv – pentru „ultragierea" unui consilier regal (Iorga devenise consilier regal „peste noapte"), la 6 luni detenție și închis la Jilava

– În luna mai 1938 i se intentează încă un proces rămas în analele Justiției ca trucaj grosolan, fără probe,

pentru deținerea câtorva acte emise sub titlul „confidențial" de către Jandarmerie și Prefectură, acte prin care se cerea subordonaților acestora prigonirea ilegală a legionarilor. *Este condamnat la zece ani de muncă silnică de către un tribunal militar format din ofițeri cu cazier*, din ordinul ministrului de Interne, Armand Călinescu, ordin dat la solicitarea expresă a lui Carol al II-lea.

De menționat că martori ai apărării au fost, printre alții: Iuliu Maniu, Mihail Manoilescu, Nichifor Crainic, prof. Traian Brăileanu, Sextil Pușcariu, generalii Ion Antonescu, Constandache, Dona, Racoviță, Bădulescu.

Deținut la închisoarea Râmnicu Sărat

• **Asasinat prin strangulare de jandarmii de pază în noaptea de 29–30 nov. 1938 (noaptea Sf. Andrei)**, împreună cu alți 13 fruntași legionari, Nicadorii și Decemvirii, lângă pădurea Tâncăbești (kilometrul 30 pe șoseaua București – Ploiești), **la vârsta de 39 de ani.**

(Același A. Călinescu a dat ordinul de asasinare, tot la cererea lui Carol al II-lea).

NOTĂ: Asasinii au mărturisit crima în amănunt în oct.1940, iar la deshumarea din nov.1940 s-a constatat nu numai că victimele (aruncate în groapă comună la închisoarea Jilava) aveau ștreangul de gât (pentru că asasinii, grăbiți, uitaseră le scoată!), dar că se turnase acid **sulfuric și se montase o placă de beton de câteva tone** (iar comunicatul oficial anunțase că ar fi fost „împușcați pentru tentativă de fugă de sub escortă"!).

• **Achitat și reabilitat la 30 nov. 1940 prin rejudecarea procesului din 1938**

Trupul neînsuflețit al Căpitanului (împreună cu cele ale Nicadorilor și Decemvirilor) a fost reînhumat la Casa Verde din Bucureștii Noi, la 30 Nov. 1940.

OPERA:

Călăuza bunului Român (în colaborare cu Ion Zelea Codreanu și A. C. Cuza) – Iași, 1922

Regulamentul de funcționare și organizare a Ligii Apărării Național-Creștine (L.A.N.C.) – Iași, 1923

Scrisori studențești din închisoare (închisoarea Văcărești) – Iași, 1925

Question des Bourses accordees par l'Etat francais aux Etudiants Roumains – Grenoble, 1926

Pământul Strămoșesc – Anul I, Nr. 1, Aug. 1927, Iași (ziarul Mișcării Legionare)

CĂRTICICA ȘEFULUI DE CUIB – București, 1933 – **stabilește normele organizatorice și morale ale Legiunii.** Reeditată în decursul anilor, inclusiv după 1989, în țară și în străinătate.

Declarație și Discurs la Mesaj în Parlament – București, 1935

PENTRU LEGIONARI, Vol. I. – Ed. Vestemean, Sibiu, **1936 – carte doctrinară și memorialistică**, de înaltă ținută morală, cu observații pertinente asupra lumii, devenită cartea de căpătâi a naționalismului românesc de esență creștină.

Reeditată de 9 ori în decursul anilor, inclusiv după 1989, în țară și în străinătate; editată în franceză, engleză, germană, italiană, spaniolă.

NOTĂ: Volumul II n-a mai văzut lumina tiparului deoarece în 1938, când CĂPITANUL proiectase să-l scrie, a fost închis și apoi asasinat.

CIRCULĂRI ȘI MANIFESTE – Ed. „Totul Pentru Țară", București, **1937** – *un reper pentru conducătorii de mișcări de renaștere național-creștine, marcând evoluția spirituală a Legiunii și Căpitanului.*

Reeditată în străinătate (ultima ediție: Munchen, 1985).

ÎNSEMNĂRI DELA JILAVA – Ed. Mișcării Legionare, București, 1940 (publicate postum)

File de jurnal din timpul prigoanei din 1933–1934 – au circulat clandestin în timpul prigoanei 1938–1940 sub titlul *ADEVĂRURI FRÂNTE* și au fost publicate postum de Ilie Gârneață sub titlul *ÎNSEMNĂRI*, în Ed. Pământul Strămoșesc – Buenos Aires (1963).

Legionarii nu mor. Drepți, nemișcați, neînvinși și nemuritori, privesc pururea biruitori.

(Corneliu Zelea Codreanu – *„Pentru legionari"*)
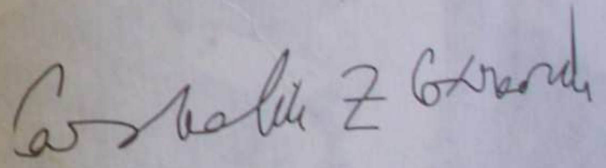
B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI